

Staženo z portálu Eknihyzdarma.cz

Karel Poláček

Bylo nás pět

Do školy chodím každý den kolem
jednopatrového domu, na kterém je
štít s

nápisem Martin Bejval. A pod tím
jest tiskacím písmem napsáno:
Povoznictví a obchod uhlím.

Ten nápis je modře a červeně

vymalovaný a po obou stranách jsou
zkřížená kladívka, což se mi velice
líbí. Ale ještě

více se mně líbí

koňská hlava, co je přidělaná mezi dvěma okny v prvním patře. Když jsem byl malý, tak

se mně ta hlava nic, ale docela nic nelíbila, jelikož jsem se jí bál. Ona má pořád otevřenou hubu a cení zuby. Ušklíbá se tak, jako by na mne něco věděla, počkej, ty kluku nezdárná, já to na tebe řeknu. Chodil jsem na ni ťalovat, ťe se v jednom kuse na mne šklebí a já jí přece nic nedělám. To ona pořád začíná, ať si to nechá! Maminka mne musila

chlácholit a pravila, že ta hlava mně
nic nemůže udělat, jelikož je dřevěná.
Ale to mně mohla říkat porád a já
jsem jí nechtěl věřit, jelikož

jsem byl děsně hloupý. A když jsem
šel kolem Bejvalů, tak jsem velice
rychle utíkal. Já sem si myslel, že
koňská hlava povídá na mne šeptem
všelijaké klepy. Někdy jsem
poslouchal, jak šeptá: Pročs nejedl
dneska polévku, takovou dobrou
polévku? Já vím, žeš trápil zrzavého
kocoura

Honzu, jelikož jsi mu přidělal na

tlapky ořechové

skořápky a on chodil po baráku a
hlučně klapal a byl z toho velice
mrzutý, jak k tomu

přijde? Nevíš, že cítí bolest jako ty,
nedělej mu trampoty. A kdo
vydloubal slůvce Kristýně rozinky z
vánočky, hé!

Já jsem pravil, že to není prauda a
nech si to a žalobníci přijdou do
pekla a čerti budou do nich šťouchat
vidlemi, aby neřalovali. Ale ona se
porád šklebí a porád něco šeptá

tichým hlasem, však já

popadnu klican a bácnu ji, aby se
nešklebila.

Nýčko však už jsem velký, pročť
jsem chytrý a vím, že koňská hlava se
mně neposmívá,

ona to dělá jen tak a já jsem se s ní
skamarádil. Kdyť jdu do školy, tak jí
pravím: Nazdar! a ona taky praví:
Nazdar! Na jaře se mne ptá, budou-li
dneska kuličky nebo se bude hrát
tyčkrle. Nebo se snad bude na hřišti
prohánět meruna, a tudíť mne

napomíná, abych nezapomněl
mičudu

napumpovat. Já na to pravím: Děkan,
nezapomenu! V létě by chtěla vědět,
co bude s koupáním.

Jestli se jde dneska ke Kalhotám
nebo ke Klobouku. Na podzim by
chtěla jít

s námi pouštět draka nebo dělat
ohníčky a v zimě dělat sněhuláka
nebo sáňkovat nebo na

kluziště. Já

vidím, že by s námi chtěla chodit, ale
který hoch by chtěl chodit s
dřevěnou koňskou

hlavou, ať si zůstane, kde je.

A školu máme pěknou novou a my
máme taktéž pana učitele Veselíka,
on nosí zlaté

brejle a o přestávce jí housku a čte si
v knížce, a když vidí nezdobu, tak
uloží trest, jemu je to fuk.

O přestávce býváme na dvoře a
někteří táci děsně řvou a já taktéž. Na
tom dvoře nás jednou vyfotografoval

pan Potůček, co se dobře učí a dávají
pozor, ti seděli v první řadě, pan
učitel seděl uprostřed a přespolní

zajíci stáli a koukali se. Já mám tu
podobenku zarámovanou a visí nad
pohovkou, co si na

ni nesmí

nikdo sednout, jenom teta Anděla, co
po ní budeme dědit a ona to ví,
pročeť má na nás

děsného vzteka. Pročeť se posadí a
kouká se velice přísně. Vedle mne

sedí Éda Kemlink, co s ním chodím,
nalevo pak Páta Karel, co s ním
vůbec nechci chodit, on je
řalobníček, řaluje, nic si nevyřaluje.
A nikomu nic nedá, protože je
lakomec, ale sám loudit umí. Ale
přijď si!

Když naše maminka ten obrázek
uviděla, tak se smála, že mám na
hlavě šešulku jako

papoušek, a říkala, že jednou budu
mít pěknou památku. Tatínek bručel,
že se za hlouposti

vyhazují peníze a že to nebude trpět. Jeden, povídal, neví, kam dřív, a vy se tu necháte

vypodobnit. Učitelé, povídal, si myslí, že jsem milionář, jim je hej, mají své jisté, ale mně lidi neplatí. "Tak už nebruč," pravila maminka,

"bručáku. A nekaz dítěti radost."

"Uvidím, jak se mně odslouží," pravil tatínek a šel si lehnout. On vřdycky po obědě spí a to si přikryje obličej Národní politikou, aby naň nešly mouchy. Pan učitel mne chválí, že se chovám mravně a že mám dobrou

hlavu, pročteť mu nosím

sešity domů. Písmo mám nejlepší z celé třídy, vnější úprava písemných prací velmi úhledná. Píšu krásněji než

Kolorenč František, co je první ve třídě, ale často schází, má škrofle a taky měl příušnice.

Já si přinesl ze školy vši, měl jsem jich plnou hlavu. Nikdo neměl tolik vší, ani Zilvar, co ostává v chudobinci. Maminka pravila, že si musí zoufat, a česala mě. Naši říkají,

že půjdu na študije, abych byl pánem
a nemusil pakovat bedny jako
tatínek. Náš Ladislav, ten nejstarší,
taký měl jít na študije, ale nešlo mu
měřictví a kouřil retka. Tak mu vzali
šudenta do domu, aby s ním
opakoval, ale Lád'a stejně nic
neuměl, kradl v krámě bonbóny a
rozdával je d'oučatům, aby s ním
chodily. Tak ho vyzdvihli ze študijí
a dali ho na kupectví do Mostu, aby
se naučil německy. Zpočátku se mu
to nelíbilo a psal,

aby ho zase vzali domů, že už bude

dělat dobrotu, a aby mu poslali
učebnice, že se bude

soukromě

připravovat do vyšší třídy. Tatínek
mu odpověděl, milý Ladislave, to by
tak hrálo, měl

jsem s tebou PDF created with
pdfFactory trial version
www.pdffactory.com

uznání dost, na mně peří neroste, teď
je s učením utrum a uslyším-li na
tebe stítnost

vezmu hůl, ať se vyučíš, dá-li
Pánbůh, převezmeš po mně kvelb. Já
jsem to psaní nesl na poštu, úředníci
tam razítkovali, ať to bouchalo, to se
mně líbilo. Tak se náš Lád'a spokojil,
poslal domů prádlo, k němuť bylo
přiloženo psaní, že se mu kondice
zamlouvá, taktěť pan šéf je s ním
spokojen, moji drazí, pošlete mně
příležitostně něco na přilepšenou,
všechny vás vroucně líbám, taky
Mančinku, zda táť uť
umí chodit?

Já jsem to psaní předčítal našemu
kocourovi, co tomu říkáš, Honzo?
Zda se ti taktét

zamlouvá

kondice? Avšak kocour nic neřekl,
jenom se šklebil, lízal si břicho a pak
vyskočil oknem,

aby se vydal na toulky.

Naši si myslí, že ať budu velký, že
budu sedět na kanceláři v teple, lidi
budou přede mnou smekat, ale já
budu olizovat kolky. A budu si
posílat pro párek. To se mi nechce

líbit. Nejraději bych sloužil u Bejvalů
za pacholka, neboť bych nosil
koženou zástěru a v uchu bych měl
mosaznou náušnici proti uhranutí
jako Jakub, Bejvalův čeledín. Tak
bych kráčel podle vozu

hezky zvolna a zeširoka, mával bych
bičem a pro sebe si hvízdal.

Několikrát jsem zkoušel chodit jako
pacholek Jakub a teď už to umím.

Taky pískat jsem se naučil, koně to
mají rádi, ale musí v tom být smutná
nota. Oni pak otáčejí

po kočím hlavu a dívají se naň
svýma krásnýma, tmavýma očima.
Někdy si Jakub zastrčí

násadku do holínky a staví se u
Friedmannů na kořauku. Nejdříve se
podívá sklenkou proti

světlu, pak rychle překotí do sebe
kořauku, zavrtí hlavou a udělá brr!
Tuhle se maminka divila, jak mi
nalila kávu, tak jsem se na hrnek
podíval proti světlu, pak jsem se
napil, udělal jsem brr! a jako bych si
utřel vousy. Maminka se ptala: "Co
to děláš za uličnictví, uličníku jeden

uličnická, chceš, abych na tebe vzala kverlačku?" "Nechci," odvětil jsem.

Jakub je nemluva, s lidmi moc řečí nenadělá, jeho řeč je hm, jó, tak, nó, inu a podobně.

Zato však rozumí koňské řeči a koně si před ním musejí dávat pozor, aby se neprozradili.

Pozoroval jsem, že když

stojí před krámem pana Friedmanna, tak si šeptají a já vím co. Že Jakub se oddává

alkoholu, což škodí

zdraví a vede ke skotáctví. Já bych také rád rozuměl koňské řeči a ťádal jsem Jakuba, aby

mne tomu naučil, ťe mu za to dám svou sbírku nerostů. Jakub se smál a odpověděl: "Inu!" Tak jsem mu řekl:

"Nechte si to, když jste takový, a já umím koňskou řeč sám od sebe, abyste věděl. Právě před chvílkou jsem slyšel, jak Lyska řekla

Grošovatému: Máme pána ochlastu." Jakub se ještě víc smál a řekl: "Tot'!"

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com Můj
nejmilejší přítel se nazývá Bejval
Antonín, protože jsme s Tondou
jedna ruka. Taktéž

si půjčujeme knížky. On má plničký
kufr indiánek, jako jest: Morová rána
v Praze, Vpád

Pasovských a Bílá paní

Rožmberská. Na jedné jest obrázek s
nápisem "Dvacaterák se obořil na
knížete". Veliký jelen se jiť jiť

chystá parohy probodnout knížete

pána, vtom však jeho věrný myslivec
vystřelil smrtící

ránu, čímž si zavázal knížete k
vděčnosti. Taky má Tonda
sharkovky a kliftónek habaděj.
Všecko má, protože pan Bejval říká,
že si potrpí na vzdělání a nelituje
groše.

Tonda má převzít povoznictví po
svém otci a slíbil mně, že by pak si
mne vzal za

pacholka. To by bylo pěkné. Jenomže
sám Tonda nechce zůstat doma, ale

míní se odebrat do

světa, protože je vynálezcem. On
vynalezl takové palčivé sklíčko.
Když svítí slunce, tak říká:

"Dej sem ruku, já ti něco ukážu, ale
nesmíš se dívat, protože bys mně
vynález prozradil." Tak podržíš

ruku, chvíli nic, ale za chvíli
zařveš bolestí a na ruce máš červený
flíček. Tonda říká, že ať bude velký,
že za ten vynález dostane houf peněz
a koupí si motorku.

Jeho otec, pan Martin Bejval, je ze

všech nejsilnější. Každému se postaví
bez bázně,

každého přepere. On mně připadá
jako Lamtelezo, Drtimosaz a
Skopcenakopec, jak jsem to četl v
jedné knížce, co nám půjčuje pan
učitel ze školní tákovské knihovny a
musí se v pořádku

odvést, jinak rodiče neb jejich
zástupci to musejí zaplatit. Jednou se
pan Bejval z legrace pustil do křítku
s panem Plachetkou, sládkem, co má
taky strašnou sílu, on byl ve válce a
všechny nepřátele přemohl, Oni tedy

zápasili, byli červení, zhluboka
dýchali a pan Bejval praštil panem
Plachetkou o zem, jen to ťuchlo, on
zná ty správné hmaty. Všichni se
smáli, pan Plachetka řekl:

"Fuj, ty kujóne!" a musil dát na pivo.
V Sokole zdvihne pan Plachetka
stokilovou činku tahem, nikdo to po
něm nedokáže. Pročeť chci také býti
závozníkem, abysem měl sílu.
Všichni úhlavní nepřátelé budou
přede mnou prchat, zachraň se, kdo
můžeš. Nikoho se neleknu, třeba by
byl po zuby ozbrojen jako loupežník
Horia, co chodil s Gloskou. Pročeť

jsem rád, že jsem hoch, jenom
mužský dovede všechny nepřátele
pokořit, aby prosili o milost, že už to
víckrát nebudou dělat.

Holky se sice taky perou, ale nemá to
řádnou cenu, jenom se chechtají nebo
brečí. Neumějí si hrát, mají samé
takové pitomé hry a chtějí se vdávat.
Ale řádný

mužský si je nevezme, protože není s
nimi řádná legrace. Když si hrají na
svatbu, tak

ženicha dělá zase jenom děvče,

přičemž se divně kroutí a špulí ústa, aby bylo vidět, že je ženich.

Musíte vědět, že jsem byl ve velkém nebezpečí, že zůstanu holkou, neboť každý kluk, když se narodí, je nejdřív d'ouče a pak teprve hoch. Nosil jsem až do svého čtvrtého roku holčence

sukýnky, protože naši říkali, že se musejí dotrhat. Byla to pro mne velká hanba, hoši se mnou nechtěli nic mít a můj bratr Ladislav, co je nyní kupeckým mládencem, se proto za mne styděl.

Pamatuji se, jak jednou kolem našeho domu šli nějací páni a já jsem stál na prahu a cucal jsem certličku. Vedle mne stál Ladislav a taky cucal certličku. A jeden z těch pánů ukázal na mne a povídal: "To je hezká holčička."

"To není prauda," odvětil Lád'a uraženě, "nýbrž je to kluk."

"Vždyť nosí sukýnky, tak jakýpak kluk?" "Tak se podívejte!" řekl Lád'a a zdvihl mně sukýnky. Páni se smáli a říkali: "A přece je to holka,"

a Lád'a na ně vyplázl jazyk, vzal mne za ruku a pravil: "Pojd' domů!" Ale to už je dávno, to jsem byl ještě malý, dneska jsem už velký.

Bylo moje velké štěstí, že se nám narodila Mančinka, škoda že jsem právě nebyl doma,

protože mne tatínek poslal pro cihličku kvasnic a řekl, abych pak šel na oběd k strejdovi Emilovi a nevrátil se až

večer. Když jsem se vrátil, tak byla u nás paní Štichauerová a chovala

Mančinku

zabalenou v peřince. Mančinka měla docela malý obličej, červený jako jablíčko, a v peřince vypadala jako vánočka. Paní

Štichauerová pravila: "To je tvoje sestřička," a velela mně: "Řekni: Pánbůh poťehnej!" Já jsem to nechtěl říci a maminka ležela v posteli a byla nemocná.

Od té doby, co se narodila Mančinka, dostal jsem kalhoty a tak jsem se stal doopravdy

klukem. Dopadlo to tedy se mnou dobře. Když byla naše Mančinka docela malá, tak měla místo nosu knoflík, a věřte mně to nebo ne, dovedla si cucat palec u nohy. Kolikrát jsem to po ní zkoušel, ale ne a ne to trefit. Však já se to musím naučit, a ať to budu umět, to bude slávy. Potom se musí schovat i Jirsák Čeněk, co chodí se mnou do školy a Jirsákoví dělají čepice a papuče.

Jirsák Čeněk dovede si obrátit klapky u očí a vypadá hrozně, oči má červené jako čert. Jednou ho tak uviděla Kozí Kuncka, co na náměstí

prodává

ovoce, cukrdlata, kokosky, jakoť i pomeranče. A odplivla si: "Fuj, parchante, to jsem se lekla. Na tebe, PDF created with pdfFactory trial version www.pdffactory.com

skotáku, patří pořádná metla." "A na vás dvě," odvětil Jirsák Čeněk a poskakoval a mečet:

"Méeé, Kozí

Kuncka!"

"To je ted' mládeť!" hrozila se

ovocnářka. "Nemá to kázeň, ani boží bázeň," a hrozila:

"Počkej, ty kluku nezdárná, já tě dám polecajtovi."

My jsme se smáli. A Jirsák Čeněk si hned zapsal do notesu: "Posmíval jsem se starým

lidem," jelikož si zapisuje hříchy do zásoby, aby měl ke svaté zpovědi nejvíce hříchů ze všech hochů. Jirsák Čeněk se vsadil, že když chce, dokáže hřešit proti všem božím přikázáním. Aby se mohl vyzpovídat, že zhřešil

také proti přikázání: Nesesmilníš, napsal na zed' Heřmanovy továrny neslušný nápis. Do školy nemám daleko, jenom asi čtvrt hodinky, a pak co by kamenem dohodil.

Ráno mne nemohou dostat z postele. Obzvláště v zimě, když se sněhové vločky lepí na okno a vítr t'uká a volá, holá, holá! Po ránu je tma a u nás se svítí petrolkou. V dřímotě slyším, jak se Kristýna štrachá po kuchyni, jak zívá, ach, bóže, bóže, mele kávu a něco bublá. Na kamnech voda v hrnku bublá a mně to připadá, že Kristýna je

v hrnku pod pokličkou a hněvivě se
vaří. V peřinách je teploučko a já si
myslím, že jsem

zvíře v doupěti, krtek, jezevec nebo
co, mám pod zemí klikaté chodby, a
když přijde myslivec, tak uprchnu
druhým východem, tak jsme se to
učili v hodině živočichopisu. Ten
myslivec, to je Kristýna, ta mne tahá
z postele, vstávej, lenochu, je čas do
školy. Já s ní zápasím a křičím:
"Nech mne, ty Rampušando!", neboť
ona pochází ze vsi Rampuše, která
jest položena vysoko v horách.

A umí česky jako německy, se svými
příbuznými mluví po haťalácku jako
ti muťové, co

priváťejí dříví z hor. Na horách
rostou třešně, takové červené,
malinké a strašlivě sladké. Kdyť

Kristýna se vrátí z hor, kdeť

navštívila rodiče, přináší vřdycky
pytlík těch sušených třešní, tím se mi
nejvíce zavděčí.

V zimě se myju nerad, voda je
studená a štípe do tváří, kávu pak
honem si vypiju vstoje, ještě dobře,

že si knihy do brašny složím už večer,
takže jsem hned venku. Kristýna
pokaždé za mnou vyběhne a křičí:
"Ty kluku nevzdělaná, ani jsi
tatínkovi a mamince neřekl
spánembohem, no počkej!" To je
pravda, pročť na Rampušandu
vypláznu jazyk. Ona mně hrozí pěstí,
já se nebojím. I pravím jí: "Tak abys
věděla, ode dneška se jmenuješ
Rampepurda," ona se směje jako
blázen, ona má šamstra a bude se
vdávat.

Na cestě se stavím pro Bejvala
Antonína a tomu okamžitě oznámím,

ę Kristýna jest

vlastně

Rampepurda, a jemu se to líbí. Tak se smějeme.

Vřdycky se snařím, abych se vyhnul domu, kde bydlí pan Fajst. On je úředník na

odpočinku, nemá

co dělat, a proto se do všeho plete. Nejvíce si všímá školní mládeę, které vytýká různé

nezdoby. Hlavně na mne má spadeno
a já mu přece nic nedělám. Najednou
se odněkud vyřítí,

popadne mne za límec a baterkou
mně svítí do uší, jestli je mám čisté.
Nejsou-li uši řádně vymyty, pak
vzkřikne: ha! a vede mne zpátky k
nám do kvelbu. Jemu je to jedno,
jsou-li v krámě lidi nebo ne, a křičí:
"Podívejte se, pane
velkoobchodníku, jaké zahnojené uši
má váš synátor, hanba, hanba."
Tatínek na to vece: "To víte, pane
Fajst, děti se člověk neuhlídá." Načeť
mně vynadá a panu Fajstovi se

poděkuje, ale já vidím, že mu to není vhod, jenomže my jsme

obchodníci a pročeť musíme být zdvořilí na všechny strany, kdyby se pan Fajst urazil, tak by nám nedal utržit. Já však nemusím být tak uctivý, protože jsem ještě malý a nemám z toho

rozum. Mořná že panu Fajstovi plivnu na okno. Nebo mu strčím do kapsy něco nemravného,

například chcíplou myš. O tom budeme s Bejvalem pilně uvažovat.

Celou ulici Palackého skáčeme o
jedné noze, kdo to déle vydrží, nebo
jdeme pozpátku, to

také každý

nedokážete a pak se zastavíme před
cukrářstvím pana Svobody. Ve skříni
tu jsou koláčky,

krémové

trubičky, rohlíčky a dorty, růžové,
hnědé a zelené. Také čokoládové
placičky, posypané

takovými bílými a červenými

semínky. Tak stojíme s Bejvalem Tondou před výkladem, prstem

ukazujeme na dorty a říkáme se značnou rychlostí: "To je moje, to je zas tvoje" a tak se jako rozdělíme o *celý* výklad. I tázal jsem se Bejvala, zda by se bál, kdyby ho na noc zavřeli do cukrářství. Bejval Antonín odvětil, že by se ani trochu nebál, že by tam všechno seřtal.

Já bysem se taky nebál a taky bych všechno seřtal. Ale na hřbitově bych se bál. Tam v

jednom kuse straší. Kdo naposled
umře, tak mezi ostatními neboťtíky
nemá řádnou úctu, to je zrovna tak,
když

přijde do školy nový řák. Tak ten
nový umrlec musí sedět na čerstvém
hrobě, zahalený v

prostěradlo, a vartuje. To musí být
otrava! Já bysem nechtěl mít na
krchově službu, ani kdyby mně
někdo za to dal celý pytel burských
oříšků, k tomu album cizozemských
známek, modrý

svetr a palčivé sklíčko. PDF created
with pdfFactory trial version
www.pdffactory.com

My, kteří bydlíme v Palackého ulici,
jsme přátelé, ale ostatní jsou
nepřátelé. My jsme ti

nejudatnější, pročť jsme postrachem
všech nepřátel.

Kterí jsou nepřátelé: To jsou
Ješiňáci, ti jsou nejzlejší. Ostávají v
Chaloupkách, jsou

zrzaví a mají

obličeje pihovaté, takže jsou
kropenatí jako boby, zvané řezníci.
Jejich území se

rozprostírá od hostince Na purku,
zabírá nádraží a cihelnu a táhne se až
k dělnickým domkům, zvaným Na
Zavadilce. S nimi sousedí Draťáci,
ale ti jsou zas falešní. Nejraději by
byli na obě strany. Jednou jdou s
námi, podruhé

zase s Ješiňáky. Ale jsou víc pro
sebe a každému se posmívají.
Jednoho Draťáka vedl pan

Letovský, strážník, na obec, protože
dal Ducbabovi kamenem do hlavy.
On brečel a jeho tatínek, co je holič,
řekl, že to dá soudu. Draťák draťacká
na obci lhal, že ne, že nikdy neměl
kámen v ruce, ale já ho dobře znám,
je to Bednařík, ten je ze všech
nejhorší, nikoho nenechá.
Bednaříkovi jedí psy a kočky.
Bednařík má trojku z mravů.

Avšak největší naši nepřátelé jsou
Habrováci, to jsou ti nejhorší
sprostáci. Habrováci i do školy nosí
plné kapsy kamenů. Mají přesilu.

Jejich mravy jsou špatné, zvyky
ošklivé. Povahy jsou

nesnášenlivé. Často bývají po škole.
Ve škole sedí v oslovských lavicích,
protože neprospívají.

Také vyrušují a na jiné to svádí.
Ruce si nemyjí, také krk mívají
špinavý a pan učitel je posílá do
umývárny. Tuhle povídal, že by si
Habrováci mohli za ušima sázet
brambory, všichni jsme se smáli, oni
měli vzteka. A pan katecheta říká:
"Vy, Habrováci jste plémě
amalekitské, Bohu nemilé a lidem

protivné." Území Habrováků se rozprostírá po obou březích potoka javornického.

Obyvatelé se žijí chovem husí a soukenictvím. Někteří se oddávají pašeráctví, pročeť musejí chodit s četníkem na okres. Mnozí

úpí ve vězení pro špatné skutky. Habrováci každému nadávají. Běda cizinci, který by se

odvážil do jejich země bez průvodu rodičů nebo jejich zástupců!

Válka s Habrovou počíná se

obyčejně na podzim, když rolníci
sklidí, radují se z hojné

úrody a ze stodol se ozývá buchání
cepů. Tehdy naši vystoupí na stráň, z
níž možno zhlédnouti celou zemi
habrovskou, až k obzoru, kde sousedí
s územím lukavickým. Oko se
pokochá

úchvatnou vyhlídkou a ústa z plných
hrdel spustí potupnou píseň, která
jest Habrovským proti mysli. Tato
píseň zní:

"U Křížů v maštál

chcípla kobyla

Radujte se, Habrováci,

bude hostina!

Habrováci - hup!

Nažrali se krup.

Napili se syrovátky,

až jim bříšek puk, puk, puk!"

Jakmile se píseň ta válečná ozve, již
vyřítí se ze všech chatrčí, domků,
ano i obydlí

občané habrovští

a mávají klacky a divoce pokřikují.

Avšak každé válce předcházejí manévry, aby si vojsko zvyklo pobytu v poli a drsnému

životu válečnickému. Také letos jsme se ustanovili, že budeme konat manévry, a to na vrchu Budíně, jenž

vévodí našemu městu a odkudž je překrásný pohled, jemuž se obdivují i cizinci. Na

Budíně jest les, kde nerostou ani

jahody, ani borůvky. Nic tam není.

A tak jednoho jitra se shromáždilo vojsko u našeho domu, tatínek o ničem nevěděl,

protože právě šel do magacínu pro petrolej. Kdyby to věděl, tak by zařval strašným hlasem: "Já ti dám manévry, vem si knihu a uč se!"

Velitelem veškeré branné moci byl Bejval Antonín, neb jest ze všech nejsilnější a ve všem se vyzná.

Velitelem by chtěl býti Kemlink Eduard, jelikož jeho tatínek píše na berňáku, pročť ho každý musí

zdravit. Náš tatínek ho také musí
zdravit, přičemž

pokaždé vyndá dýmku z úst. Éda
Kemlink se chlubí, že umí kreslit
plány, a tudíž nakreslil plán Budína i
okolí. Pravil, že každé vojsko musí
mít plány, jinak by utrpělo porážku a
musilo by se dát na kvapný ústup.
On se v tom vyzná, a až

bude velký, že půjde do kadetky učit
se na důstojníka. A bude mít šavli se
štrápcem.

Bejval povídal, teda že je dobře, až ty

plány nakreslí. Sám ťe udělá takový vynález zkázy, kterým všechny nepřátele zničí.

Přidal se k nám Zilvar z chudobince, protoťe viděl, ťe máme s sebou buchty. A měl

kameny v kapsách a prak. Řekl, ťe přivede ještě víc hochů, ale Bejval odpověděl, ťe je nás dost.

Éda měl pušku, levolvér a kapsle, divoce koukal a mluvil hlubokým hlasem. Já jsem měl palcát jako husité, když se PDF created with

položili tábořem u města Naumburku
a vyslali k nim družičky, aby je
nechali být a

neublížili jim. Pak šli husité domů a
cestou zpívali "Kdož jste boží
bojovníci" a každý se lekl, když to
slyšel. Já jsem četl takovou knihu a
každého palcátem praštím, ať si pak
jde řalovat.

Taktéž jsme měli vozejk, na němž
byly naloženy buchty, abysme na

pochodu netrpěli

hladem. Když

jsme se chystali vyrazit, tu přišla
Eva, dcera cukráře Svobody, a
pravila, že by s námi

chtěla jít na manévry. Načet velitel
Bejval Antonín odvětil, že to jsou
hlouposti, neboť ženská na vojnu
nepatří. Eva byla lítostivá a
natahovala moldánky. Tak jsem se
do toho vmísil a otázel jsem se, proč
by nemohla jít s námi? Mně se Eva
líbí, protože krásně voní po

vanilkovém cukru.

Když jsem se za ni přimlouval, tak se na mne díval Jirsák Čeněk a příšerně se šklebil, mně na potvoru. Když on se díval, tak já jsem se taky díval, přistoupil jsem blíž, on šel také blíž, začal jsem pěsti, on také začal pěsti. Já jsem řekl: "Tak si pojd'!", on odpověděl: "Jen pojd' ty!" Velitel pravil, že se teď nemáme prát, protože by to nemělo žádnou cenu, na to je dost času ať pak, nýčko je třeba se dát na pochod. Tak jsme toho zatím nechali, ale Jirsák Čeněk to má u mne schováno, já vím, proč se

příšerně

šklebil. On si myslí, že Eva je moje nevěsta, to je bídná leť, kdo o mně říká, že jsem

ženich, tak je sám ženich a ze všech největší. Já se ženit nebudu, a jestli se Čeněk bude ještě jednou příšerně šklebit, tak ho praštím tím největším šutrákem.

Velitel rozhodl, že tedy Eva půjde s námi a potáhne vozejček s buchtami, aby byla také

něco platná. Eva si radostně

poskočila, že tu bude hned, jestli si také můžete vzít s sebou Jiřinu, protože to jest její

největší a nejvěrnější přítelkyně, před kterou nemá žádné tajnosti. Bejval pravil: "Proč ne?"

Jenom koukej, ať už jste tady."

Tak jsme čekali, pořád čekali a holky nikde, velitel řekl: "Jeťišmarjá, to je doba!", muštvo reptalo a Čeněk se znova ozval, že to věděl hnedle, ženské do války nepatří, ale nedíval se na mne, aniž se příšerně šklebil,

coť bylo jeho štěstí. Kemlink bručel, že kdyby to věděl, tak mohl jít radši k strejdovi, co má králíkárnou, podívat se na jeho novou ramlici. Velitel vyslal rychlého posla k Svobodovům do krámu, co jako je, pan Svoboda se ho přísně otázel: "Čím posloužím?" a posel se zalekl, takže si koupil za krejcar bonbóny a nepořídil.

Teprve za hodnou chvíli přišla Eva, provázená Jiřinou Hrazdírovou, nějakou Boženou

Šebkovou a ještě jednou holkou, kterou neznám. Všechny se

chechtaly a Jiřina měla slunečník, který vzala matce. Dívky byly odvedeny k vozatajstvu a táhly vozejk s buchtama. A pořád si něco šeptaly a pištěly jako myši.

Když jsme se přiblížili k lesu Budínu, tak holky počaly zpívat: "Ramóno" nebo tak nějak, takovou hloupou holčeneččí píseň strašně vysokým hlasem. Velitel se rozzlobil a zařval: "Ticho!"

Copak je to za pořádek? Nedaleko můžete ležet nepřítel v záloze a ony si tu krákorají, jakoby nic."

Děvčata se mu smála, Bejval měl vztek a řekl, že už je to naposled a že si můţou dělat blázny ze své

babičky. Holky se ještě víc smály, to ony dělají vţdycky, poněvadţ jsou blbé. Na kraji

lesa jsme se utábořili, abychom si odpočinuli, a kochali jsme se krásnou vyhlídkou. Éda Kemlink rozvinul plán, byl krásně nakreslený, tuší vytáhnutý, stínovaný, ano i barvičkami vymalovaný.

Kaţdý strom, kaţdý kámen a cestička

byla k poznání, takže jsme se všichni divili, jenom Čeněk Jirsák pravil: "To je toho!"

Když jsme si odpočinuli a nabrali nových sil, tu velitel poručil, abychom se plížili lesem a hlásili všechno podezřelé. Tak jsme se plížili a bedlivě se dívali na všechny strany. Napřed kráčel Éda Kemlink, protože pravil, že je důstojník, měl v ruce plán a díval se do něho a v jednom kuse velel:

"Vpravo hled'! Vlevo toč!" I dostal najednou kamenem a zařval.

Koukali jsme se, co je, a houští
zaprašťelo a z něho se vyřítíl Ješiňák,
mával klackem a

křičel:

"Maňte je, řeňte je!" A viz!, za ním
druhý, třetí, bylo jich nejmíň milión
těch Ješiňáků, všichni řvali jako
bejkové a mávali klacky. Z toho jsem
poznal, že nás falešně přepadli, a
snažil jsem se spasit útekem.

Také velitel se chtěl spasit útekem a
schoval se do škarpy. Myslil si, že ho
nebude vidět, ale Ješiňáci ho našli,

vytáhli ho za pačesy a pak ho
vochlovali, jeden mu zezadu plivl na
kalhoty.

Ťenské se daly do bréče, kvičely a
křičely, nechaly vozejk vozejkem a
utekly. Ješiňáci nám seřrali buchty,
načeť nás honili po polích a hulákali,
že nás musejí zničit, abysme si
podruhé nefoukali.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Bůh ví, jak by to dopadlo, možná že
bysme byli všichni po smrti, kdyby

se náhle

neobjevil jakýsi rolník, který byl rozzlobený. Rolník ten měl bič a křičel: "Holoto jedna secsakramentská, já vám dám plašit mně dobytek!"

Toho se nepřítel zalekl, protože ten rolník byl podle všeho náramný sprost'ák a byl by

nepřítele zmaloval. Tak Ješiňáci se dali na zbabělý útěk a rolník pravil, že každému přerazí hnáty, jemu je to jedno. A Ješiňáci utíkali pořád pryč,

a když byli daleko, tak rolníkovi nadávali, ale nebylo jim rozumět. My tedy šli domů a Éda Kemlink ztratil plány. Čeněk Jirsák plival krev a pravil: "Já to věděl, tak to máme. Já jsem nechtěl, aby ťenské šly s námi, s nimi není ťádná hra."

Jinak, pravil, by Ješiňáky porazil jako nic, ani desíti by se nelekł. Ptal se mne, jestli jsem neviděl, jak se na něho čtyři sáпали a on jednoho po druhém složil. Já jsem řekl, že jsem to neviděl, a on se příšerně šklebil. Já jsem pravil: "Na mne se nemáš co šklebit," on však odvětil: "Budu se

šklebit, schválně se budu šklebit," tak jsem pravil: "Když se šklebíš, tak jseš opice," pročeť jsem mu dal jednu přes kebuli. On mně dal také jednu přes kebuli a tak jsme se fackovali.

Velitel Bejval Antonín vece: "Fuj, fuj, nehrám!" a odešel. Éda Kemlink pravil, že musí jít do houslí, že už dvakrát scházel. Draťák Zilvar odešel už předtím, hnedle jak viděl, že se blíží Ješiňáci, a také ostatní odešli.

Šel jsem teda domů s Jirsákem a

celou cestu jsme se fackovali. U
Dlouhé Vsi nás potkal

pan Fajst a pravil: "To je pěkná
školní mládež!" Proto jsme se přestali
fackovat a rozešli jsme se do svých
domovů. PDF created with
pdfFactory trial version
www.pdffactory.com

Povídal jsem, že Bejval Antonín jest
velký vynálezce, největší vynálezce
ze všech, a je to taky prauda. Tuhle
mně pravil, že zase něco vynalezl, ale
že mně to nemůžete prozradit, leda když

se zadušuju, že to nikomu neřeknu.
Tudíž jsem pravil: "Namoutě kutě!" a
tříkrát jsem si odplivl.

Tak Bejval Antonín pravil: "Pamatuj
si, že ses přísahal," a pak řekl, že
vynalezl hru, která se nazývá

"Palič ceciliánského města
Mostravy". Hra spočívá v tom, že se
na poli postaví dědina, která se
podpálí

a obyvatelstvo bude hasit.

Mně se to velmi líbilo a pravil jsem,
že by se to mělo říct taky Édovi

Kemlinkovi, ten jistě dovede dělat obyvatele.

Bejval povídal, že jo, a já jsem řekl, že Zilvar z chudobince taky může dělat obyvatele.

Bejval souhlasil. Ale já jsem mínil, že Jirsákovi se to nesmí říct, protože každou hru zkazí.

"To se vr!" vece Bejval Antonín.

Potom řekl, že by k tomu potřeboval krabice, z nichž by se ty domy vystavěly. Jestli bych

ty krabice mohl opatřit.

Odpověděl jsem: "To bysem mohl."
Pravil jsem, že je odcizím strýčkovi,
k němuž se nepozorovaně
vloudím.

"To by bylo prima," vece Bejval
Antonín. My totiž máme strýčka a ten
se nazývá Alois Vařeka. Má

na náměstí dům a vede obchod
suknem a látkami, prodává límce,
košile, jakož i krabátle.

Strejda je lakomý, teta Vařeková je

taky lakomá. Ona se nazývá Emilie. Nikomu nic nedají. My s nimi nemluvíme.

Když mě strejda vidí, tak se mě ptá: "Co jste měli dneska k obědu?" a já vždycky odpovídám:

"Brambory." Strýc se táže dále: "Maštěný?" "Nemaštěný," odpovídám. To mne navedl tatínek a pravil, že u Vařeků nesmím nikdy prozradit, že jsme měli zelňáky či boří milosti, kočičí tanec, čalamádu nebo uhlířinu, chlupaté knedlíky, nastavovanou kaši, lívance, nebo

dokonce maso. Kdybych mu to řekl, tak by si udělal: "Jojo, pak máte něco mít, když všechno prožerete." A teta by jistě k tomu dodala: "Nejdřív jste samý ejchuchu, ale pak přijde to ouvé. Kdo šetří, má za tři. Máte pamatovat na zadní kola." Tatínek pravil, že se Vařekovi bojí, že bysme se na ně spoléhali, ale to si počká. Tatínek ví, že nemáme od nikoho nic k očekávání a že se sami musíme starat. Maminka pravila: "Ona si Emilie myslí, že bych dětem ani neměla dát najíst, pro děti mně by mělo být líto kousek toho ťvance?" Strejda Vařeka je strašlivě bohatý,

má ve sklepe zakopané milióny
zlatáků. V noci chodí do sklepa s
lucernou, a když přijde do sklepa,
řekne hrozným hlasem: "Abr kábr
domine." Na ta slova se rozevře
stěna, ukážete se skrejš a v ní truhla,
plnička zlatáků. Strejda postaví
lucernu na zem a pak počítá
peníze.

To mně vypravoval Franta
Voborníků, co jsou u Vařeků jako
nájemníci. Tázal jsem se ho,
zda tu truhlu se zlatáky viděl, on

odpověděl, to zrovna ne, ale že se jednou v noci probudil a slyšel, jak se ze sklepa ozývá cinkání:

"Ajnuncvancik - cvajuncvancik."

Franta když to pravil, tak se strašně zadušoval, z čehož jsem poznal, že nevrdlouže. Když jsem to tatínkovi vypravoval, tak se zasmál:

"Hohoho!" a dal mně větrovou pokroutku.

Vařekovi mají také dědečka, který jest děsně starý, loni mu bylo dvě stě let. Sedí pořád ve fodelu, na hlavě má kulatou čepičku se štrápcem, vousy mu rostou z nosu, z očí i uší a

na zádech mu roste mech. Taktét má u nosu kapku. Sedí ve tmě, šňupá tabák a potom hlučně kýchá, jako když vybuchne kapsle. Pověst vypravuje, že když jednoho dne jel kolem Vařekovic baráku sám císař Josef v kočáře, tak dědeček si klekl do bláta a podal císaři pánu písemnou žádost, aby dostal trafiku. Císař pán poručil zastavit příležitost, vlídně se usmál, řka: "Dobrý muži!"

Dědeček už nic nevidí, ale zato sluch má bystrý. Když v krámě strejda Vařeka povídá

učedníkovi, aby skočil s penězma na poštu, tak dědeček tluče holí o podlahu a vztekle zařve:

"Nedovolím, aby se bůhzdarma vyhazovaly peníze!" Proto když je u Vařeků řeč o penězích, tak se mluví šeptem. K odcizení krabic jsem si vybral chvíli po polednímu, když jsou po obědě. V

ten čas tetinka Emilie nadává v kuchyni služce a služka odmlouvá, učedník pak jde s jinými uční hrát karty na kláda u novostavby. Strejda Vařeka pak si lehne v krámě na pult,

dá si štůček sukna pod hlavu, jiným kusem látky se přikryje, načet praví: "Á jo, stojí to všechno za hovor, kdyby někdo přišel, tak mne zbud'te," ale v tu dobu nepřichází řádný zákazník. Potom báječně chrápe a o ničem neví.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Tak jsem se vplítil do kvelbu,
opatrně se rozhlížeje na všechny
strany, zda neuslyším

podezřelý

šramot. Jsem v tom krámě dobře
obeznámen a vím, kde co je. Tak
jsem vlezl pod pult,

kde jsou krabice s košilemi a jiné
zboží, vyházel jsem to všechno na
podlahu a popadl jsem škatule a jiť

jsem byl venku. Tam na mne čekal
Bejval Antonín, aby mně pomohl,
pročeť uchopil část

kořisti a utíkali jsme, abysme byli
 pryč, neb strejda, kdyby to věděl, tak
by dělal jako blázen, že má takovou
škodu, a já bych pak doma neobstál.

Pak jsme šli do polí, s námi šel Éda Kemlink a s námi chtěl jít také Čeněk Jirsák, ale

nikdo se ho neprosil. Tak on dělal, jako že s námi nejde, ale já dobře viděl, že nejde sám, ale jde s námi. Když jsme byli v polích, tak jsme z těch krabic postavili dědinu, já jsem napsal na jeden barák Škola, na druhý

Obecní úřad, na třetí Koloniál a na ostatní nic. Čeněk Jirsák pořád očumoval a pak pravil, že na jednu škatuli by se mělo napsat Kostel, ale

já jsem pravil: "S tebou se nikdo nebaví," on odpověděl: "S tebou se taky nikdo nebaví," já jsem pravil: "To jsem řekl já a ty si vymysli něco nového." On pak mlčel a já

jsem byl rád, že jsem ho převezl.

Načež jsem napsal na jednu krabici Hostinec U havrana a před tou krabicí jsme si sedli na

bobek, jako že sedíme v hospodě a mluvíme řeči. A Čeněk Jirsák smutně pravil: "Škoda že jsem po sv. zpovědi. Kdybych nebyl po sv.

zpovědi, tak bych taky jako bych
seděl v hospodě, jako bych pil pivo a
dělal bych obyvatele. Ale protože
jsem po sv. zpovědi, tak nesmím,
abych

nezhřešil slovem nebo skutkem.``

"Tak jdi pryč, ty vole," pravil jsem.

On se hnusně zamračil a odpověděl:

"Ty kluku pitomá, kdybych nebyl po
sv. zpovědi,

-tak bych ti vynadal." Pohrozil mně
pěstí a povídal: "Počkej, ty moulo, ať
nebudu po sv. zpovědi, tak ti rozbiju

frňák."

My však nedbali na tu hloupou řeč, ale seděli jsme v hospodě a mluvili jsme řeči.

"Víte co?" pravil Éda Kemlink, "já jsem starosta."

Bejval Antonín se usmál a odvětil: "Starosta jsem já."

Já jsem se také usmál a pravil jsem: "To se vr!"

"A co jsem já`"" tázal se Éda Kemlink. Tonda odpověděl: "Ty jsi

obecní slouha a musíš vybubnovat
pořár."

To se Édovi líbilo a pravil: "Tak já
jsem obecní slouha a vybubnuju
pořár."

"Tak už dost, a teď se musejí mluvit
řeči," pravil Tonda.

"Tak začni," vybídl jsem ho.

"Nó, sousedé," začal Tonda, "tak
ourodu máme chválabohu pod
střechou a nýčko je to dobré." Mluvil
nízkým hlasem.

Já jsem. taky mluvil nízkým hlasem:
"Ba, prauda, sousedé, ouroda je
dobrá, mohla by být lepší, tyto sype,
brambory se vydařily, teď jak bude s
řípou, krmení je hojnost a husy
máme taky."

"Já bysem vám, sousede, prodal
jalovici, plácnem si," pravil Tonda.

"Zač by byla?" ptal jsem se.

"Za padesát tisíc, ať škoduju." Tak
jsme si plácli.

Pak jsme mluvili řeči, jenom aby si
dítka nehrály se sirkami, což by bylo

neštěstí, neb vítr vane do vesnice.
Vtom Zilvar zapálil jeden barák,
obyvatelé křičeli: "Hoří!" Já byl
hasič a troubil jsem "tú--lá!" a
Kemlink bubnoval a pravil: "Na
vědomost se dává, že vypúkl požár."
Obyvatelé bědovali a vynášeli
nábytek i dobytek a pohořelí pravili:
"Jsme my to ale chudáci!"

Když požár nejvíce zuřil, tak Bejval
Antonín pravil: "Lidičky, zachovejte
rozvahu, neb takovou pohromu
nepamatují ani nejstarší pamětníci."

Čeněk Jirsák stál opodál a šklebil se,

ale jenom trošku a pravil, to není
řádný opravdivý

pořár, když

se nezvoní na poplach. Když u nás
hořel hraběcí špýchar, tak se zvonilo
na všechny zvony

a někteří

vybíhali ven v podvlíkačkách, jak
byli, protože to bylo v noci.

Bejval to uznal, já jsem to taky
uznal, všichni to uznali a Bejval
pravil: "Tak zvoň na poplach!" A

Čeněk Jirsák zvonil a tak si s námi hrál, ačkoli nikdo nechtěl, aby si s námi hrál.

Veškerá dědina lehla popelem a Éda Kemlink si propálil kalhoty' a brečel, že takhle nemůžte domů. Bejval pravil: "Kdo ti za to můžte, měls dávat pozor."

Éda pravil: "Vy jste mne naváděli a já to na vás řeknu."

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Když jsme šli domů, tak Bejval

pravil, že s Édou není řádná hra, a já
jsem taky pravil, že s Édou není
řádná hra.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

S Čeňkem Jirsákem nemluví,
protože on je takový. A když on je
takový, tak já jsem

taky takový. My říkáme Jirsákovi
Krakonoš. To jméno vynalezl Tonda
Bejval, neb on všechno

vynalezne. Pročet

mu každý říká Krakonoš. Jeho
bratrovi Ferdinandovi, co dělá ve
fabrice, se taky říká

Krakonoš. Pan Jirsák dělá čepice a
papuče a říká se mu starý Krakonoš.
Paní Jirsáková peče oplatky a
prodává

je o poutích a říká se jí stará
Krakonoška. I dospělí je tak
nazývají, ale nikoli na posměch, ale
tak. Jirsákoví si z toho nic nedělají.

Když někdo přijde: "Stálé zdraví,
pane Krakonoš, tak bysem

potřeboval nějaké bačkory,"

tak on odpoví: "Prosím, jaké by to měly být. Máme hojný výběr."

Jirsákoví jsou velmi pobožní. Pan Jirsák vodí procesí do Vamberčic a předříkává píseň

"Maria, Maria, denice vítězná,
oroduj za nás, Matko v každy čas,
Královno nadhvězdna." Přitom má
brejle a přísně se dívá přes brejle,
zda procesí jde pohromadě, čili zda
se necourá každy extra a nikdo
nezůstává

zpátky. Když si procesí přezouvá botky, tak počká a sám pro sebe si nábožně zpívá a dívá

se přes brejle, zda si už procesí přezulo botky.

Pan Jirsák jest také kostelníkem ve zdejším chrámu Páně a velebný pán říká: "Krakonoši, udělejte to neb ono," a on udělá to neb ono. Když se nějaký kluk v kostele št'uchá, tak ho pak Jirsák vyvede za ucho ven a praví : "Ty zbrojnoši římský,.měj bázeň v příbytku božím, jelikož

nejšeš na pastvě." Čeněk Jirsák
milistruje a má kněžský šat. To je
toho! Já bych taky dovedl být
milistrantem. Také

nosí křítek o pohřbech, to se pak moc
nafukuje a nikomu by křítek nepůjčil
ani na

chvilku. Pan Jirsák také fouká
trombón a hraje o pohřbech velmi
smutně. Jeho starší syn

Ferdinand zase píská kládynet a také
velmi smutně.

Čeněk Jirsák je taktět pobočný a v

neděli a ve svátek by se nepral ani zanic. Má strach, že by ho za to čerti v pekle št'ouchali vidlemi, a to by nerad. Pročeť v neděli a ve svátek kuje pomstu, ve všední den se pere a kamenuje. Avšak já se peru pořád, když mě nenechají.

Kdyť jde procesí do Vamberčic, tak jsme rádi. Protože my kluci se pak dáme dohromady a

čekáme, ať půjde zpátky. Už z dálky je slyšet, jak se blíží, protože zpívají a zdvihá se prach. A někteří poutníci jdou bosky a nesou si boty přes

rameno.

A tak když zpozorujeme, že se procesí blíží, tak si klekneme u silnice a sepneme ruce.

Když pak přijdou až k nám, tak se hlasitě modlíme, co nějhlasitěji umíme, aby to bylo slyšet, že se modlíme, jelikož procesí na zpáteční cestě koná milosrdné skutky. Když procesí uslyší, že se modlíme, tak nás všichni lidé chválí: "To jsou hodní chlapečkové, je vidět, že chodí po spravedlivých cestách." A házejí

nám za odměnu pětáky, ano i
desetníky. My pak se modlíme ještě
hlasitěji, aby toho bylo

víc. Nejlépe umí žebrot Bejval
Antonín a hned po něm já. Zilvar z
chudobince také umí žebrot, ale už ne
tak jako my.

Za vyžebroté almužny si kupujeme
močené okurky, kokosky a žabky, co
když se na ně

šlápne, tak bouchnou. Také obtisky
si kupujeme a-všechny věci, to podle
toho, kolik utržíme.

Zilvar z chudobince si jednou koupil
doutník a kouřil pod viaduktem,
mračil se a plival. On už

umí šlukovat a nic mu není. Já jsem
to jednou zkusil, ale pak jsem viděl
všechno zelený a Zilvar pravil: "To
nic není, to je nezvyk." Jednou s
námi šel také Otakárek Soumarů, že
by s námi chtěl jít taky na řebrotu,
abysme to s ním zkusili, že také umí
prosit. My jsme

moc rádi nebyli, jelikož jsme se báli,
aby to pak nebylo na nás.

A taky bylo.

Jeho tatínek má v našem městě
továrnu a pletené a stávkové zboží a
naš tatínek říká, že

pan Soumar je velký prachař.

Otakárek chodí jenom s
vychovatelkou a ta mu v cizím
jazyce v jednom kuse říká, aby šel
rovně a koukal před sebe. Nosí
modrý kabát se zlatými knoflíky a
má námořnickou čepici s nápisem
"Miramare". S klucma nesmí chodit,
aby se nenaučil nemravným slovům.

A šel s námi a klekl si u silnice a
sepjal ruce a ze všech nejvroucněji
se modlil. Nejvíc křičel a poutníci ho
nejvíc chválili a dostal nejvíc
almužny.

Pak šel k sadařovi do áleje a koupil
si litr třešní, ty černé. Celou cestu
jedl a pochutnával si a říkal, že zas
půjde na ťebrotu a ať bude velký, že
bude ťebrákem a bude mít hodně
peněz.

Zamazal si šaty, bylo mu špatně,
doma volali doktora a Otakárek se
přiznal, že byl prosit. Paní

Soumarová říkala "no tohle!", pan Soumar se ptal vychovatelky "slečno, jak si to vlastně představujete?". Otakárek dostal domácí vězení a musil opakovat všechny úkoly, ať byl z toho pitomý. PDF created with pdfFactory trial version www.pdffactory.com

Taky musil ležet v posteli a pít thé. A byl u nich lékař a předeepsal mu meducínu.

Veškerou almužnu, co si Otakárek vyprosil od poutníků, věnoval pan Soumar polévkovému

odboru svaté Ludmily. A bylo to v novinách, kdeť bylo napsáno "tisíceré díky šlechetnému dárci".

Mně je to všechno divné. Protože jsou Soumarovi bohatí, tak Otakárek nesmí jít ťebrem?

Tak co má

z toho bohatství? Mluvil jsem o tom s Bejvalem a ten pravil, ať jde Otakárek do háje a ať

se mezi nás necpe, ještě kvůli němu nebudem smět ťebrat.

A to je pravda.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

My, kteří spolu mluvíme, chodíme se koupat do Kalhot nebo ke Klobouku.

Cizinci se táží, odkud tato jména svůj původ vzala? Odpovídám, že tato jména pocházejí

od nepaměti. Poněvadž všichni hoši, co se chtějí koupat, musejí se nejdříve svléknout do naha a pak v náručí si přenést všechny šaty na druhou stranu. Poněvadž tam je

vysoký břeh a není tolik kopřiv a všelijakého roští jako na první straně.

Před dávnými léty se přihodilo, že jeden kluk při přenášení upustil kalhoty. On o tom

nevěděl a kalhoty mu uplavaly. On se nazývá Rudla Venclíků. Dneska už je veliký chasník,

vyučil se noťářství a prodává kudly o jarmarku. Proč už to místo se nazývá U kalhot.

Zrovna to samé se stalo Honzovi

Pivcovýmu, ale na jiném místě.

Tomu při přenášení šatů

uplaval klobouk. Honza Pivců jest už
ženatý, má výrobu sodovky a
prodává karbid. Pročť to místo se
nazývá

U klobouku.

Kalhota se nám nelíbí. Jsou u
kruhové cihelny a je tam málo
slunce. A je tam plno bahna,

kdyť se do toho šlápne, tak jdou
bublínky. Kdyť jsem tam jednou
plaval, tak mne něco zatahalo za

nohu. Tonda Bejval pravil, moŕná, ťe
to byl vodník, protoťe se tam
vyskytuje. Já si tět

myslím, ťe by to mohl být vodník,
protoťe mne to zatahalo studenou,
slizkou rukou. Taký jsou u Kalhot
pihauky, které cucají

krev.

Proto my raději chodíme ke
Klobouku, kde je plno slunce, voda
je čistá a nejsou tam

pihauky, které

cucají krev.

U Klobouku je krásně. Jsou tam
vrbičky a na nich rostou věšáky, co
na nich věšíme

šatstvo. Kdo má plavky, ten si
oblékne plavky, já mám taky plavky,
červeně a bíle štráfkované.

Nad vodou poletují šídla, která mají
křídla jako z modrého plechu. Také
jsou tam váčky, které nikdo nechytí,
protože létají rychle jako blesk. A
pod břehem rostou lopuchové listy,
které si dáváme na hlavu jako čepici,

abysme nedostali sluneční úžeh.
Chyba jest, že kolem dokola je les,
kde ostávají zloději. Dovnitř lesa se
neodváží leda hajný, který jest
ozbrojen puškou a každého zloděje
zastřelí a spoutaného přivede na
úřad, aby už nekradl.

Kdo má plavky, ten si oblékne
plavky, Zilvar z chudobince nemá
plavky, pročť se koupá
jenom tak. Ale s jásotem se vrháme
do vody. Tak jsme se tuhle šli koupat
ke Klobouku, byli jsme čtyři. Já,
Bejval Antonín, Éda Kemlink a

Zilvar z chudobince. Když jsme šli a bylo horko, tak se mezi nás připletl malý chlapec jménem Venda Štěpánků, že jako taky půjde s námi. My jsme byli neradi, protože je malý chlapec, a kdyby se mu něco stalo, na kom to bude? Na nás! Pročeť

Bejval na něho křikl: "Jedeš!", já jsem taky na něho křikl: "Jedeš!" a všichni jsme na něho křikli:

"Jedeš!", ale on nešel pryč, ale pořád šel s námi. A pořád říkal: "Já taky, já taky." Tak už jsme nic neříkali, ale mluvili jsme spolu. A bylo nás teda

pět.

Když jsme přicházeli k továrně, tak se k nám, jakoby nic, přidal Čeněk Jirsák. Dělal, jako by se k nám nic nepřidal, ale my všichni jsme viděli, že se přidal.

Já jsem se ho otázel: "Co dolejš, Krakonoši?"

On odpověděl, že nedolejš a že není žádný Krakonoš.

Tak jsem se ho prudce otázel: "Kam teda jdeš?"

On odpověděl, že se jde koupat ke Klobouku. "Nahá!" pravil jsem silným hlasem, "my se jdeme koupat ke Klobouku, a ne ty!"

"Však já se jdu sám koupat ke Klobouku,"

pravil Jirsák a příšerně se šklebil.

"My jsme si to vymyslili," pravil jsem.

"Já jsem si to taky vymyslil," odpověděl on. "Nech ho," pravil Bejval Antonín, "když jde sám, ať si jde sám, ale s námi nepůjde. A nebav

se s ním."

Tak jsem se s ním nebavil, ale schválně jsem dával pozor, jestli půjde sám nebo s námi.

On dělal, jako když jde sám, ale já jsem poznal, že jde s námi, ačkoli dělal jako že ne, s nikým nemluvil a silně si pískal.

Když se jde ke Klobouku, tak se jde kolem vysoké stráně, na které rostou lísky, a my na

podzim chodíme na oříšky a máme

jich plné kapsy. A dole jest trat'
místní dráhy.

Jirsák, který kráčel před námi,
najednou se zastavil a zvolal: "Ťe
skočím ze stráně dolů!"

On je totiž

hrdý a rád se vytahuje.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Pravil jsem, ať nedělá ze sebe
vejtahu, ťe stejně neskočí, to bych se
vsadil. On pravil, to se uvidí, rychle

vylezl nahoru, a když byl nahoře, zvolal : "Pozor!" a rozpřáhl ruce. My se dívali.

"Neskákej, ty vole!" zařval jsem, "nebo si polámeš všechny hnáty."

"Pozor!" zvolal podruhé, "jeden, dva a jedna jsou - jsou - tři!" Pak se pokřižoval a rozběhl se. Zamhouřil jsem oči, abych to neviděl. Když pak jsem oči otevřel, byl už dole. Nic se mu nestalo, jenom koleno si trochu odřel.

Všichni jsme si oddychli a začali s

ním mluvit.

"Proč ses předtím pokřřoval?" tázal jsem se ho.

"To se musí," pravil Čeněk Jirsák, "aby mne při tom chránil anděl strážný a ode všeho zlého mne odtáhl."

"Máš smrtelný hřích," pravil jsem.

"Jaký smrtelný hřích, ty blůmo?" otázal se.

Pravil jsem: "Protože když se skáče ze stráně na trat', tak je to opovářlivé

spoléhání na milost boží." On se lekl, že uvalil na sebe tak těžký hřích, ale pak pravil: "Nemám hřích, protože opovážlivé

spoléhání na milost boží jsme v nábožce ještě neměli."

"Hahá!" pravil jsem silně, "náhodou jsme měli, pan Kát'a nám o tom vypravoval." "Kdy?"

tázał se Čeněk Jirsák.

"Minulý týden ve středu," pravil jsem "tadyhle Tonda je svědek." Bejval pravil, že je svědek, Éda

Kemlink taky pravil, že je svědek.

"Ve středu jsem chyběl," pravil
Čeněk Jirsák,

"a tak jsem nanejvýš zhřešil
nevědomostí. To je lehký hřích a
spraví se to jedním

otčenášem a jedním zdrávasem."

"Jo, pěkně!" pravil jsem. "Pohané
také hřeší nevědomostí a je jim to
houbec platné.

Všichni přijdou do pekla, a když se
budou vymlouvat, že nepoznali světlo

pravé víry, tak jim Pánbůh řekne:
Tak jste se měli starat, vy troubové a
šup s vámi do pekla!"

Čeněk Jirsák mlčel a už nic neříkal a
hodnou chvíli přemýšlel, co by řekl,
aby nebylo

vidět, že jsem ho parádně převezl:

Potom pravil hrdě: "To nebylo žádné
opovážlivé spoléhání na milost boží,
ale sportovní výkon." Mně se
nelíbilo, že je hrdý, a pravil jsem:
"Náhodou to bylo opovážlivé
spoléhání na milost boží, to bych se

chtěl vsadit."

"Tak se vsad'!" pravil Čeněk Jirsák.
"Vsadím se, oč chceš!" pravil jsem.
Čeněk Jirsák pravil, že by pak
všichni sportovci přišli do pekla,
kdyby to bylo pravda, jak jsem
povídal. Přišli by tam sprintéři, těţká
a lehká atletika, volejbal i házená,
plavci a závodníci, cyklisti i
automobilisti, vzpěrači těţkých
břemen, ba i fotbalisti. Ba i sám
velebný pán by podle toho musil
přijít k věčnému zatracení, protože je
o něm známo, že když byl majstrem,
tak hrával za

seminářskou jedenáctku proti strahovákům a jako brankář obětavě hájil svatyni.

"To by pak peklo bylo plné a nebylo by v něm hnutí," pravil.

"To je mně fuk," pravil jsem já.

Tak jsme mluvili a hádali jsme se celou cestu, jak jsme šli přes louku, a pořád jsme o tom rozmlouvali, až jsme přišli ke Klobouku. Bejval Antonín pravil, ať už toho necháme, že jsme oba volové. Tak jsme toho nechali.

U Klobouku bylo horko a slunce
svítilo. Já mám rád, když slunko svítí,
protože když

přivřu víčka, tak se dělají duhové
balónky. Když jsem byl malý, tak
jsem je chytal, chtěl jsem si je zavřít
do šuplete, protože jsem neměl
rozum. Dnes už mám rozum, ale
přece jsem rád, když se dělají duhové
balónky. Tak jsme se svlékali a
hovada nás štípala, poněvadž u
Klobouku je plno hovad. Někteří

praví, že když hovada štípají, tak bude pršet, ale já jsem vyzkoumal, že to není pravda, jelikož hovada štípají pořád. Hovado je chytré, ono se neutopí, to je můžes držet pod vodou třeba hodinu, ono

pak vyplave a ulítne, jakoby nic, sprosták! Ono je napuštěné nějakou mastnotou, proto mu voda nic neudělá. Nejlepší

jest proti hovadímu štípnutí se namazat bahnem, ale my se stejně namažeme, abysme

vypadali jako černoši. Bejval Antonín si udělal šmouhy, aby vypadal jako zebra, ale já jsem si namaloval vousy, abysem vypadal jako pan strážmistr Kordule, co vodí vandráky a loupežníky do basy. Všem se to líbilo a každý to dělal po mně a Venda Štěpánek to taky dělal po mně, ačkoli nemá z toho ještě rozum. A váleli jsme se po louce, někteří mluvili, ale já jsem nemluvil a díval jsem se, jak lidé kosi seno. Pak jsem viděl, jak z dálky přijížděl vlak, a tak jsem si myslil: Jestlipak přijeli cestáci? Já jsem rád, když přijede cesták, protože on pak přijde

k nám do krámu a tatínek se s ním hádá. On pokaždé říká, dejte mi pokoj, já nic nechci, zůstalo by mně to ležet, lidi nekupujou, jsou špatné časy. Pan cest'ák taky mluví, že jsou špatné časy a že to není nic platné. Tak se hádají hodnou chvíli a potom pan cest'ák vytáhne notes a zapíše si objednávku.

Pak zastrčí notes, podá tatínkovi ruku a řekne nejuctivější

služebník, já se vám klaním.

Mně se pan cest'ák velmi líbí, protože

je vřdycky celý nový, vousy má
voňavé, vlasy taky

voňavé a chodí si jako ve svátek.

Když do krámu vstoupí maminka, tak
pan cesták řekne ruku líbám,
milostpaní

je pořád jak ta ruřička, maminka se
směje, pohrozí mu prstem a praví:
"Vy jeden!" Proto mám vlak rád, že
vozí cestáky, a také proto, že z něho
jest rozhled do širé krajiny. Ať budu
velký, tak budu pořád cestovat a
budu mít kořený kufr.

Když jsme se vyválieli, tak jsem pravil: "Kdo se nejdřív osmělí?"

Všichni křičeli: "Já!" Ale nejdříve se osmělil Éda Kemlink, ten vám má skok jako plavec závodník. Bejval a já jsme plácli do vody jako řába, ale Čeněk Jirsák skočil pozpátku, protože je hrdý. Ale předtím se pokřičoval.

Ten malý chlapec Venda Štěpánků taky vykřikl: "Já!" a skočil do vody, jak to viděl u těch dospělých.

U Klobouku jest velká touň a my

jsme si nevzpomněli, že Venda
Štěpánků třeba neumí

plavat. On taky neuměl.

A zmizel pod vodou, pak se vynořil,
něco vykřikl, zase zmizel a polykal
andělíčky.

"Ješíšmaria!" křičeli jsme, "on se
utopí!" Protože je tam vir a voda se
točí pořád dokola a je tam plno
kořenů, do kterých se zapletou nohy.
Tak jsme stáli a křičeli a byli jsme
polekáni, protože jsme nevěděli, co
ted'. Jenom Zilvar z chudobince

nekřičel, on nikomu nic neřekl a skočil do touně. Nýbrž plaval pod vodou a šmátral kolem sebe, vynořil se, kašlal vodu a pravil:

"Uť ho mám, uť ho drťím za vlasy!"
Všichni jsme křičeli: "Nepust' ho!"
On odpověděl:

"Nepustím, neboť ho drťím pevně."

Pomohli jsme mu vytáhnout Vendu na břeh, a když byl na břehu, tak Zilvar pravil:

"Herdek filek!" a vysmrkal se.

Venda ležel bez hnutí a nebylo vidět, že dýchá. Už jsme si mysleli, že je po něm, tak jsme byli celí

pryč a já jsem pravil: "Tak vidíte, já jsem nechtěl, aby šel s námi," a bylo mně do bréče.

Bejval Antonín taky pravil, že nechtěl, aby šel s námi, ale já jsem pravil: "To není prauda, ty vrdloužeš, sámś povídal, nechte ho, at' jde s námi."

Bejval sprostě pravil, že sám vrdloužu, ale Čeněk Jirsák pravil :

"Ted' se nehádejte, to nemá řádnou cenu, nýbrž musíme přivést utopence k životu."

Éda Kemlink pravil, že je to praua, co říká Jirsák, ale jak to máme uělat?

Čeněk Jirsák pravil, že na chodbě školy, co do ní chodíme, jest obraz, na kterém je

vymalováno, jak se vzkřísí umrlý utopenec a že se to musí podle toho dělat.

A dělal to podle toho a pohyboval

Vendovýma rukama i nohama a
mačkal mu břicho, ať z
něho vyšla voda.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Venda si najednou vzdychl, pak se
posadil, koukal a nevěděl, kde je. A
nejdřív mu bylo

špatně, ale za chvíli mu bylo dobře,
my jsme

skákali a křičeli: "Sláva!", jelikož
jsme měli radost.

A Čeněk Jirsák se pokřřřoval a
pravil: "Vřřak měl namále."

Venda se na nás usmřřval a
vypravoval, co se mu stalo. Pravil,
jak ho voda přřřjala a řře to

bylo moc krásné a řře byl lehký jako
balón a v uřřích mu řřertovně řřuměly
bublinky. A kdyřř

otevřřel oči, kolem dokola to bylo
zelené jako na louce a na řřé louce
rostly veliké řřervené jahody a on si
jich chtěl natřřhat, ale jaksı nemohl k
nim.

On dlouho vypravoval, ale všechno napřeskáčku a my jsme se v tom nemohli vyznat. Éda

Kemlink pravil: "Jó, pěkné jahody, mohls být neboťtíkem."

"To není prauda," pravil Venda, "nemoh jsem být neboťtíkem, ale chtěl jsem natrhat kytici jahod a přinést je mamince."

"Nech ho," pravil jsem, "on je ještě malý a neví, co mluví." Pak jsme moc chválili Zilvara z chudobince, že se neohroženě vrhl do vody, aby

zachránil tonoucího. Zilvar celý zčervenal, protože se rozzlobil, a pravil: "Vlezte mi na záda, votroci a nechte si to!" Ale já jsem na něm poznal, že se stydí, protože jsme ho chválili, tak jsme ho pořád chválili a on nadával dosti sprostě.

Potom jsme se ustrojili, jelikož jsme měli koupání dost, a kráčeli jsme domů a nesli jsme

si na zádech plavky, aby nám uschly. Zilvar z chudobince vedl Vendu Štěpánkového za ruku a poučoval ho, jak se má plavat. Nejdřív se naučí

hrabat jako pes, a když to umí, tak se naučí doopravdy plavat. On mluvil, jak se plave na prsou, pod vodou a pokročilí kraulujou. Rukama to ukazoval a Venda to musil dělat po něm.

A pak se ho otázel : "Budeš si to pamatovat?" "Budu," pravil Venda. Zilvar ho pochválil:

"To je dobře, aspoň se podruhé neutopíš!"

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Příštího týdne jsem měl pořád radost
a dováděl jsem a dospělí mne
napomínali, že

neposedím. Poněvadž byl konec
školního roku. A největší radost jsem
měl ve středu, protože jsme dostávali
vysvědčení, a Kristýna pravila: "S
tebou čerti šijou."

Toho dne ráno jsem si neudělal v
peřinách doupě, ani jsem si
nepředstavoval, že jsem

zvíře, ale sám jsem vyskočil z
postele a křičel jsem: "Vysvědčení -

vystřčení! Vystřčení za dveře, bude
dobrá večere!" Kristýna se ušklíbala a
pravila: "Jenom jestli! Když
propadneš, bude ran jako maku, ne-li
dobrá
večere."

Já jsem pravil: "Ty propadneš,
Rampepurdo rampepurd'ácká, ne-li
já." Ona mě honila s koštětem, oba
jsme křičeli a pořád se smáli a
maminka pravila: "Vy, Kristýno,
máte ještě méně rozumu než to
děcko."

Kristýna pravila: "Milostpaní, když on začal."

Když nám pan učitel rozdával vysvědčení, tak nás vyvolával jednoho po druhém a byl

celý jinačí, protože byl ve svátečním. Táci byli taky ve svátečním. Zilvar z chudobince měl kalhoty po tatínkovi a čepici mu půjčil pan Stádník, co bydlí taky v chudobinci, aby Zilvar byl taky ve svátečním. Kabát měl po bráchovi, co šel na vojnu a rukávy mu byly dlouhé, ale on si z toho nic nedělal a utíral si do nich nos.

Otakárek Soumarů byl v
námořnickém a přivedla ho slečna.
Édovi Kemlinkovi vrzaly botky a on
byl rád. Bejval Antonín měl modrou
kravatu a dal se ostříhat mašinkou. Já
jsem měl hodinky, ale nesměl jsem
je otevřít, kdybysem se chtěl podívat
na kolečka. Neť nám pan učitel
rozdal vysvědčení, tak nás
napomenul, abysme ani o
prázdninách nezapomněli, že jsme
synové vlasti, pročť abychom ani o
prázdninách nesložili ruce v klín a
doma pomáhali. Abysme šli
příkladem napřed a nedělali hanbu
naší škole. Abysme zdravili

dospělé a nejedli nezralé

ovoce, což je zlých nemocí původce,
a nelámali větve, poněvadž je to
příroda. Abysme

dbali čistoty těla a nemyslili si, že
když jsou prázdniny, že můžeme
chodit jako čuňata, pročť

abysme se vzdělávali četbou.

Mně se ta řeč líbila, pročť jsem si
umínil, že si honem půjdu vypůjčit k
Édovi

Kemlinkovi detektývku, protože

pravil, že má krásnou detektivku
"Mrtvola v mezinárodním vlaku",
abysem měl co číst, poněvadž jsem
všecko přečetl.

Když jsme obdrželi vysvědčení, tak
jsme byli všichni způsobilí postoupiti
do vyšší třídy,

jenom dva kluci propadli, nějaký
Vosáhlo Arnošt z Dubinky, on nemá
tatínka a jeho matka

posluhuje a pije kořauku. Potom
Klema František, kouří retka a je
tlustý, jeho tatínek má hospodu a on

umí hrát pilijár. Ale já s nimi nechodím, nikdo s nimi nechodí. Oni si z toho nic nedělali, že propadlí, ale já bysem měl vzteka, kdybych zůstal sedět.

Já jsem měl jenom dvě dvojky, ostatní samé jedničky, polepšil jsem se z počtů, občanské

nauky a kreslení. Byl jsem rád, protože když přinesu krásné vysvědčení, tak dostanu od tatínka korunu, od maminky taky korunu, aby tatínek nevěděl, a můžu si je dát do kasičky, a když mám hodně

peněz, tak smím za ně tatínkovi koupit tabák.

A nejlepší z naší třídy byl Páta Karel, on má samé jedničky, protože sedí rovně a dává

pozor a pořád se hlásí. Pročet když jsme vycházeli z třídy, tak mu někdo podrazil nohy a on brečel. Bylo to na mně, ale já jsem to nebyl. Myslím, že to byl Zilvar, jelikož se koukal hned jinam. Když jsme se vyhrnuli ze školy, tak jsme moc křičeli a moc jsme utíkali, jenom Páta Karel kráčel k domovu slušně, jelikož je pitomec.

A před školou stál pan Fajst a dával pozor, jestli ho budeme zdravít. Kdybysme ho nezdravili, tak by šel ťalovat, protože je ťalobník ťalobnická. Tak jsme ho pozdravili, i Čeněk Jirsák ho pozdravil, smekl klobouk a pravil: "Pochválen" a přitom se příšerně

šklebil. Pan Fajst nevěděl, jestli se příšerně šklebí ze zdvořilosti nebo jemu na potvoru, a tak se koukal.

Jenom Zilvar z chudobince nepozdravil a pan Fajst se na něho koukal a pravil silným

hlasem:

"Neumíš dát počestnost,
nezdvořáku?"

Zilvar nic neřekl a šel dál a pan Fajst
šel za ním a pořád se ho ptal silným
hlasem, jestli neumí

pozdravit a jak ho to doma vedou.
Zilvar zase nic neřekl a šel rychle,
pan Fajst šel taky

rychle a Zilvar začal utíkat, ale pan
Fajst neumí tak rychle utíkat. Pročet
když byl Zilvar daleko, tak začal
křičet: "Pan Fajst vepřovou zblajz,

pak koupil koninu pro celou rodinu."

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Pan Fajst strašlivě zčervenal a křičel silným hlasem: "Ty lotře lotrovská, zraješ pro šibenici!" Ale Zilvar šel domů a někteří se smáli.

Pan Fajst se obrátil a díval se na všechny, ale nejvíc se díval na mě, jestli se nesměju, a já se díval jinam. Ale pan Fajst se pořád na mě díval, jestli si nemyslím: "Pan Fajst vepřovou zblajz, pak koupil koninu

pro celou rodinu." Já jsem si to
myslil, ale on mně nemohl nic říct,
protože jsem to neříkal, a tak pravil:
"Ty si dej taky pozor, já už tě dlouho
pozoruju." Já jsem věděl, že na mě
přijde ťalovat, ale nic jsem si z toho
nedělal, protože. jsem věděl, že mně

naši nic neřeknou, jelikož nám pan
Fajst stejně nedá nic utržit.

Tak jsem šel pryč, ostatní hoši šli
taky pryč a pan Fajst se zastavil s
Kozí Kunckou a my

jsme slyšeli, jak pravil: "Z těch kluků

roste samý kreminálník, vzpomenete si na mě, matko drahá, ať tu nebudu."

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Já nyní chodím s Čeňkem Jirsákem a my spolu mluvíme a všem jsem pravil, že spolu

mluvíme, aby to věděli. Jelikož jsem poznal, že není falešný, ale náhodou je správný. A vůbec to není prauda, co pravil Bejval Antonín, že Čenda je jenom pro sebe. Sám je falešný.

Poněvadž

jsem pravil, aby mně půjčil kolo, jen co bych objel rynk, ale on mně nepůjčil, já jsem pravil, snad by ho neubylo, nevidáno, ale on pravil, že mně má koupit kolo náš tatínek, jelikož mu koupil kolo jeho tatínek. Tak jsem mu pravil:

"Pamatuj si, že si to budu pamatovat, ty lakomče lakomá, však ty přijdeš."
On pravil:

"Tak si to pamatuj, ale svoje kolo si nenechám od každého zhindrovat."

Vypravoval jsem to Čeňkovi

Jirsákovi a on pravil, že Tonda byl
vždycky takový a že si

toho dávno všiml, ale že nic neříkal,
aby nikdo nemohl říct, že něco říká.
Ale že se vždycky divil, co na něm
mám a že jsem pořád chodil za ním
jako ocásek. Pravil jsem, že od
nynějška nebudu za ním chodit jako
ocásek, a zadušoval jsem se. A
potom Čenda pravil: "Nic si z toho
nedělej, já mám nápad. Pojd' se
mnou na půdu a tam ti řeknu nápad."

Šli jsme na půdu, sedli jsme si do

vikýře a Čenda pravil: "My založíme spolek a pojedeme do Itálie, ale Tondovi o tom nic neříkej, on by chtěl jet s námi."

Pravil jsem, bodejt' bych řekl něco Bejvalovi, to mne neznáš, a pak jsem pravil, že by se

to mělo říct taky Édovi Kemlinkovi, aby s námi jel do Itálie.

Čenda pravil, beze všeho, tak jsme to řekli Édovi Kemlinkovi a on přinesl škatulku, že se

do ní

budou dávat peníze, a ať budeme mít
hodně peněz pohromadě, tak
pojedeme. Ať budeme

v Itálii, tak pošleme Tondovi kartku
a on bude mít vztek, že spatříme cizí
kraje a on ne. Ať se vrátím, tak řeknu
Bejvalovi: "Kdo spatřil Vesuv, co
sopčí síru a plameny a kdo ne? Kdo
byl v jeskyni, co se tam dá pes a on
chcípne a kdo ne? Aha! A kdo mně
nechtěl půjčit kolo? Aha!", čímž ho
správně převezu. Sešli jsme se u
Kemlinků, abysme se poradili, a paní
Kemlinková, když

jí Éda pravil, že pojedeme do Itálie, tak nám dala kafe a buchtu, abysme se posilnili na tu dalekou cestu. Pan Kemlink spravoval elektriku, protože když není v kanceláři, tak všdycky spravuje elektriku, a pravil, že byl jako voják v Itálii u těžké atalerie a že si tam pekli kaštany.

Éda Kemlink má dvě sestry, jménem Viktorka a Rafaela, a ty se nám podívaly do

škatulky a byly tam už dvě koruny osmdesát haléřů a ony se nám smály, že za těch pár krejcarů se

nedostaneme ani do Dlouhé Vsi. Éda Kemlink pravil, že u něho jsou jedna jako druhá pitomé paznehty a že si myslí, že si je vezme letec, ale ať nemyslí, že řádný letec není takový blázen.

Jelikož každý letec sedne do éra a letí do Indie a co by dělal se ženskou. Ony se chtěly s ním prát a my jsme vypili kafe a pravili jsme, že půjdeme k Jirsákům, abysme měli od ženských pokoj.

Éda má takovou knížku, co se z ní učí italsky, a sám už se z ní předtím učil.

On už umí

nazpaměť

cvičení "Láska - Zasnoubení -

Svatba" a dovede říct po italsku :

"Dejte mi políbení, slečno, kdy bude
svatba?" a my jsme se mu divili, že to
dovede říct rychle.

Když jsme šli od Kemlinků, tak jsme
byli tři a Pajda šel s námi. Pajda je
Kemlinků pes,

on je velice dlouhý, ale nožičky má
krátké, křivé. Ale umí tak utíkat, že
ho nikdo nedohoní. A když utíká, tak

se směje, vyplazuje jazyk a uši mu plandají kolem hlavy jako dvě plácačky na mouchy. Pajda je velice chytrý, on ťere všecko.

On sní i močenou okurku a ještě by chtěl. A když chce, aby mu otevřeli, tak zat'uká

ocáskem na dveře. Éda pravil:
"Pajdo, nemůteš jít s námi, jelikoť máme spolkovou schůzi, abysme mohli jet do Itálie, a ty z toho nemáš pojem."

Pajda to poslouchal, stál a byl

smutný a měl jedno ucho naruby. A Čenda pravil: "Proč by nemohl jít s námi? On nás nebude otravovat jako ty ťenské, jelikož má rozum."

Pročeť Éda pravil: "Tak pojd', Pajdo," a Pajda měl radost a skákal a silně štěkal a olízl Édovi nos. A pak se převálil na záda a hned nato vyskočil, moc rychle běžel, všechno očuchal, a když byl daleko, tak na nás čekal a nožičku měl zdviženou, jako by pravil: "Copak nemůžete jít rychleji?" My jsme Pajdu chválili, ale Éda pravil, že se Pajda nezdá, že kouká jako svatý Utrinos, když se mu

nadává, ale je to děsný prevít. Pročeť bylo na něho už moc stítností. On se spolčil s Amorem, který má

hlídat u zedníků na stavbě, ale nehlídá a kouká, kde by co ukradl, neb je známý zloděj.

Amor a Pajda nejraději kradou u řezníka Štveráka, jelikoť vyčíhli, že pan Štverák jest málokdy v krámě, protoť si musí namlouvat v jednom kuse Andulu, co slouží u důchodních. Pročeť stojí opřený u okna a kouká se

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

do kuchyně, jak Andula ťehlí, a
povídá: "Porád v práci, slečno
Andulko? Kdypak

půjdeme spolu na špacír?"

Tak když zpozorují, ťe si pan Štverák
zase namlouvá, tak vleze Amor do
krámu, protoťe

je velký a dosáhne na pult, ale Pajda
je malý, tak dává venku pozor,
kdyby někdo ťel. Načeť

Amor skočí na pult, popadne věnec
buřtů a pak spolu utíkají velice
rychle. A co můťou, to

seřterou, co nemůřtou, to si zahrabou do hnoje, poněvadž pes je velice chytrý řivořich a pamatuje na zlé řasy. My jsme se divili a pravili jsme: "Nehoupej nás," ale Éda se zadušoval, ře je to prauda. A pravil, ře jednou řel pan Fajst kolem řtverákova krámu a právě se natrefil k tomu, kdyř ti dva psové kradli, a pravil: "Tohle je mi pěkná věc." Načeř řel ihned ke Kemlinkom a pravil, pěkné věci jsem viděl, pane Kemlink.

Pan Kemlink pravil: "To není prauda,

pane Fajst, náš Pajda není takový, aby kradl, to by vypadalo, že mu nedáme najíst." Ale pan Fajst jináč nedal, pročeť mu pan Kemlink pravil, že pan Fajst závidí

psům buřty, jelikoť by je nejraději seťral sám.

Pan Fajst děsně zčervenal a pravil: "To mám za svou dobrou vůli," a šel pryč. A tak jsme šli a pořád si povídali a Pajda věděl, že mluvíme o něm, a skákal a silně štěkal a točil se dokola a my jsme přišli k Jirsákovi. Pan Jirsák měl brejle a šil čepice a

pravil: "Pěkně vítám, mladí páni!" a už nic neříkal. Pajda si k němu čuchl a vrtěl ocáskem a pan Jirsák pravil: "Ty kluku špatná!" a usmál se.

Paní Jirsáková pravila, abysme se jí tam nemotali, jelikož je nás všude plno, a tak abysme šli na zahrádku, jelikož nás tu nechce mít. Tak jsme šli na zahrádku, kde byl trpajzlík, co měl dlouhé vousy a nacpával si fajfku, a Éda Kemlink pravil, že se musíme poradit ohledně cesty do Itálie, a tak jsme se radili. Každý si vezmeme batoh a do toho dáme jídlo, abysme netrpěli hlad.

Já jsem pravil, že z krámu vezmu
šumicí bonbóny a budeme si dělat
limonádu, abysme neměli

ţízeň, jelikoţ jest v Itálii horké

podnebí. Všichni mě chválili za ten
nápad a já jsem byl rád. Jirsák pravil,
že si musíme

všeho bedlivě

všímat, abysme věděli, kterak je
která hora vysoká a která řeka se do
které vlévá, kdyby

se nás pan učitel ptal, abysme

dovedli dát správnou odpověď.

Jak tohle pravil, tak jsme slyšeli, jak pan Jirsák děsně řval: "Pětranná hodino, on mně seřtral čepici!"

Hnedle nato vyletěl Pajda ze dveří a měl plnou hubu cucků, jak řtral tu čepici, a pan Jirsák utíkal za ním a dupal a pravil, jak k tomu přijde.

Éda psa napomenul, aby neřtral čepici, a Pajda po něm šilhal a měl ocásek zatažený a pak

pravil, že má mapu Itálie, kterou probadá, abysme věděli, kde máme

přesedat a kde ne. My jsme pravili,
aby teda mapu probadal, a pak jsme
šli domů.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

A když jsem přišel domů, maminka
mně pravila, kde pořád courání, já
jsem pravil:

"Nikde," a maminka mně pravila,
abysem donesl boty ševci, jelikož
mají sešmajdané podpatky, a nařídila
mně, abysem vyřídil, že se nechá
poroučet, kdy by to mohlo být, a

abych dal pěkné pozdravení, a tak jsem vzal boty a po cestě jsem si to opakoval, abych to nespletl.

Jak jsem si to opakoval, tak přišel ke mně Bejval Antonín a pravil: "Nazdar, kam jdeš?"

Já jsem viděl, že dolejšá, tak jsem mu pravil,

že se s každým nebavím.

On se mne ptal, jestli se zlobím skrz to kolo. Já jsem mu odpověděl, že se na jeho pitomé

kolo vykašlu, ať mne nechá být. On pravil, že skrz to kolo nemusí být zle, jelikož mně kolo půjči, kdykoli budu chtít.

Když jsem mlčel, tak pravil, že vynalezl ohromný vynález a všichni budou kulit vočadla.

Já jsem s ním vůbec nechtěl mluvit, když je takový, a ptal jsem se ho, jaký je to vynález. On pravil tichým hlasem, že byl tuhle na poli a tam v mezičce vynalezl vosí hnízdo. I pravil, že bysme to hnízdo mohli vybrat a plástve s mladými

doneseme domů a založíme si vosí
úl. Vůbec se divi, že lidé chovají
jenom včeličky, když přece vosy
snášejí také med. Ať bude mít hodně
medu, tak ho bude prodávat a bude
mít peněz habaděj.

Já jsem pravil, že je to prauda,
jenomže se vosy musejí ochočit, aby
snášely med. Bejval

pravil, to je to nejmenší, že si je
ochočí, že ho vosy budou poslouchat
na slovo, a ptal se mě, jestli půjdu s
ním do spolku.

Mně se to líbilo, ale abych dělal milosti, tak jsem pravil, že se ještě uvidí, nýčko však že musím jít k ševci skrz ty rozšmajdané podpatky, tak nevím.

Tak Bejval pravil, abych si vzal jeho kolo, že tam budu rychle a ono to také lépe vypadá,

když se jede k ševci skrz ty rozšmajdané podpatky na kole, než když se jde jen tak.

Já jsem odvětil, že je to prauda, tak on hnedle přitáhl to kolo a já jsem si

sedl na to kolo, pravil jsem mu: "Tak ahoj!" a jel jsem si jako pán a koukal jsem, jestli se lidé koukají. A když

jsem přijel k ševci, tak jsem pravil: "Pane Šafka, maminka se nechá poroučet, abyste spravil ty boty a kdy by ty boty mohly být,

aby to zas netrvalo věčnost."

Pan Šafka odpověděl: "Mladý pane, řekni, že se nechám poroučet, že by ty botičky mohly být s neděle, když já řeknu slovo, tak to platí."

Tak jsem zase vsedl na kolo a jel

jsem, ale nejel jsem přímo domů,
abych to užil. Tak

jsem jel kolem školy a školník dělal
na zahrádce, nechal všeho a koukal
se a já jsem byl rád, že se kouká.

Když jsem přišel domů, tak jsem šel
 pryč, a maminka se ptala: "Kampak?
To nemůžeš chvilku doma posedět?"
Já jsem pravil, že musím do houslí,
ale nešel jsem do houslí, ale šel jsem
k Jirsákom. Čenda Jirsáků už věděl,
že se jde na vosy, a taky doma
povídal, že půjde do houslí.

My totiž chodíme do houslí tři, já,

Čenda Jirsáků a Éda Kemlink.
Všichni se učíme u pana

Rektoryse, co má hudební školu.
Jirsák už patří mezi pokročilé žáky,
on umí už dvojhmaty a cvičí

druhou polohu a na vánoce hrál s
ostatními ve spolku "Dalibor". Já
umím jenom "Když

jsem plela len" a "Když jsem husy
pásala", jinak nic. A to se na mne
nikdo nesmí dívat, jak hraju, jinak
naschvál to беру o jeden půltón níž a
zas o jeden půltón výš. Když to

tatínek slyší, že tak děsně vrču, tak se strašlivě zlobí a říká: "Z tebe věru řádný Kubelík nebude a ty peníze jsou vyhozené oknem." A tak jsme šli na ty vosy a byli jsme tři. A když jsme šli, tak jsme potkali Zilvara z chudobince a ptal se nás, kam jdeme. Když jsme mu řekli, že na vosy, tak pravil, že půjde s námi. Tak jsme byli čtyři. Když jsme ušli kousek cesty, tak jsme se ohlédli a Pajda utíkal za námi a uši mu plandaly a on se smál. Tak nás bylo pět.

Když jsme přišli do polí, tak nás Bejval zavedl k mezičce a v ní byla

d'oura, co z ní

vylétaly vosy. Tak jsme se radili, jakým způsobem bysme se hnízda zmocnili, ale vtom Pajda strašlivě zavyl, neboť si sedl na vosu. Éda Kemlink pravil Pajdovi, nevidáno, že nemusí kvůli všemu hned tak řvát, ale Pajda řval pořád a Éda pravil, že nemusil s námi jít, že se ho nikdo neprosil.

Nám pak pravil, že Pajda má ve všem velkou smůlu, povídal, že si jednou sedl na

včeličku a ona mu dala ťihadlo a
Pajda děsně kvičel a jeho maminka
pravila: "Já se z toho psa zjevím!" a
namazala to PDF created with
pdfFactory trial version
www.pdffactory.com

olejem z lampičky, on už nekvičel,
ale pak ji seřtral šití a musili z něho
tahat nitě, on taky pomáhal, jelikož to
z něho nešlo.

Tomu jsme se všichni velmi divili, a
když Éda viděl, že se divíme, tak
pravil, že jeden pán jim dával za
Pajdu moc peněz a pravil, že je to

zázrak přírody, ale my jsme poznali, že si to přidal sám od sebe, abysme se ještě více divili, tak jsme mu pravili, aby nás nebavil.

Načež Bejval pravil, že se musíme poradit, jak bysme ty vosy přemohli, jelikož to není

jen tak. Jirsák pravil: "Víte co, na tu d'ouru navalíme pejřku a pak to zapálíme. Když jim to bude čudit pod nos, tak půjdou od toho pryč a pak my to hnízdo vykopeme a půjdeme s ním domů." A Bejval na to pravil: "Tak jo," a my jsme nosili pejřku, ať

toho bylo hodně, a pak jsme to
podpálili. Avšak brzy jsme poznali že
se stala chyba. Dneska už víme, že
vosy nejsou tak hloupé a že jsou
chytřejší než všichni hoši. Ony asi už
věděly, že je budeme chtít vykourit, a
tak si pro každý případ vydlabaly
ještě jednu d'ouru, o které jsme
nevěděli. Pročet nás děsně převezly.
A tak, když to hořelo, převelice
rychle vyletěly druhou d'ourou a
kroužily ve výšce a hrozně

bzučely, neboť byly dožrané moc. A
byla jich velká síla a točily se kolem
dokola a

koukaly, kde by byl jejich nepřítel. Jakmile nás spatřily, tak nás začaly počítat a viděly, že nás bylo pět. Tak se ten roj rozdělil na pět houfů a každý houf si jednoho z nás vyhlédl, aby mu to vykreslil. My jsme velmi křičeli a rozutekli se na všechny strany, utíkali jsme neobvykle rychle, ale platné nám to nebylo nic, jelikož vosy jsou miliónkrát rychlejší než hoši. Tak nás honily po polích semo tamo a štípaly nás do rozličných částí těla. Pajdu štípla jedna do čumáku, pročeť

neobvykle řval i vstrčil čumák do

měkkoty, aby se ochladil. My jsme
řvali čím dále tím více a oháněli jsme
se větve, ale tím jsme vosy ještě
více namíchli a bylo nám do bréče.

Tak jsme utíkali pořád, ať jsme přišli
do naší ulice a potkali jsme méblák a
koně vedl

Jakub od Bejvalů. Když viděl, jak nás
vosy zřídily, tak se zasmál
neobyčejně silně a pravil: "I heleme
se!" A když jsem přišel domů, tak se
mne tatínek ptal, kde jsem byl. Já
jsem pravil, že v houslích. On pravil:
"Tak proč máš křivou hubu, kdyžs

byl v houslích?"

To bylo pravda, že jsem měl křivou hubu a oteklý nos a místo očí úzkou škvírku, takže

jsem vypadal jako Číňan.

A když se mne tatínek pořád ptal, tak jsem pořád lhal, že jsem byl v houslích, ale lhal

jsem málo, protože tatínek odepnul pásek a já jsem dostal velice, abych podruhé nevrdlouhal.

Potom jsem nesměl tři dny na ulici,

aby mně otok nezastydl, jelikož bych pak musil celý život chodit s křivou hubou a to bysem měl za všechno.

Víckrát však už na vosy nepůjdu, jelikož mne

to nebaví, a raději budu doma pomáhat, aby se vidělo, že jsem se polepšil. A Bejvalovi

Antonínovi řeknu do očí, že není žádný vynálezce, ale trouba ze všech nejtroubovatější. PDF

created with pdfFactory trial version
www.pdffactory.com

A skutečně jsem po třech dnech
pravil Bejvalovi, že je trouba, a on
odvětil, že já jsem

ještě větší, já

jsem pravil, že jsem kvůli němu
dostal, a on odvětil, že dostal kvůli
mně. A pravil, že si zas k němu můžu
přijít vypůjčit kolo, že mě zkvakne.
Já jsem pravil: "Nevídáno!" a od té
doby s ním do smrti nemluví.

Éda Kemlink odjel k babičce na
Moravu, ona tam žije na vejminku, a

jelikož je už moc

špatná, tak chce mít někoho kolem sebe. Ale taky dostal velice moc skrz ty vosy.

Čeněk Jirsák pravil, že skrz ty vosy ho maminka zavřela ke koze do chlívků a nedostal

večeři. Ve chlívků u kozy rozjímal a shledal, že velice zhřešil, jelikož vosy utiskoval, začal ho Pánbůh spravedlivě

potrestal, neboť jak k tomu vosy přijdou, nám by taktéž nebylo. milé,

kdyby nám uličníci

čudili pod nos.

Pročeť nyní se nesmí se mnou
kamarádit, ale musí doma pomáhat
šít bačkory a čepice.

Taktěť se musí pilně cvičit v hudbě,
aby ho jednou

pan Rektorys vzal, aby mu pomohl
vyhrávat o funusu, jako tatínka. To
mluvil velice tiše a

díval se přitom k nebi.

Já měl vzteka, že tak mluví, a pravil jsem mu: "Je vidět, že jseš přece jenom Krakonoš, tvůj brácha jest Krakonoš, tvůj tatínek jest Krakonoš a tvoje maminka jest Krakonoška. A všichni Krakonošové

mně můžou vlézt na hrb."

On odpověděl: "Ty smrade jeden, dal bych ti jednu, ať bys nevěděl, čím jseš, ale nesmím už

hřešit a to je tvoje štěstí."

A Zilvar z chudobince se nýčko spolčil s Habrováky, tak s ním nic

není.

Pročet jsem nyní velice hodný a
chodím sám a nejsou na mne stítnosti
a všechno čtu,

nejvíc krváky, abych byl vzdělaný.
Já se vůbec neperu, a když se peru,
tak jenom s

Rampepurdou, ale to jenom tak, my
se při tom smějeme.

Taktét musím hlídat Mančinku a
nosím ji po pokoji zabalenou v
peřince a zpívám jí: "On jmenoval se

Harward Bill, narodil se v Nevadě,
řenu propil v Arizóně, zlato v
Kanadě," což se jí velice líbí. Když
usne, tak ji postavím do kouta a ona
spí, opřena o stěnu, a je hodná a já
čtu v knížce. Naši jsou rádi, že se
starám o sestřičku, jelikož maminka
musí pomáhat tatínkovi v krámě
odbejvat lidi. My máme koloniál a
vedeme všecko. Kávu, cikorku, cukr,
líh k pálení, biče, kartáče, čaj i likéry
všeho druhu, jakož i citróny, ba i
čekuládu. Vším posloužíme. A chodí
k nám moc lidí, taky z vesnic. Já
jsem nejradši, když přijede před náš

krám valník Bejvalů a přiveze zboží, které tatínek objednal z Prahy i ze zámořských osad. To jest pro mne velká sláva a plesání. Tu nejdřív vstoupí do kvelbu Jakub a praví: "Zdravíčko. Tak bysme byli tady." Načež pacholci složí bedny, a když jsou hotovi, dostanou po skleničce kořauky, kterouto vypijou a řeknou: "Pánbůh naděl" a jdou pryč. Ihned potom začnu bednu obskakovat a tatínka mořit, aby začal pakovat, a tatínek dělá drahoty a praví: "To má čas, dej mi pokoj, radši si vezmi knihu a uč se." Avšak já nepřestávám mořit, a když je tatínek umořený, tak

popadne sekáček, kladívko a kleště a počíná otvírat bednu.

On to dělá velice pomalu a při tom po mně po očku šilhá a já vím, že se mi směje, jelikož jsem celý netrpělivý. A já jsem netrpělivý proto, jelikož jsem šťastlivý, jaké tam budou obrázky a jestli jich bude hodně. Jestli jsou v bedně obrázky, jako i pohádky, to se pozná okamžitě. A jak se to pozná? Když je bedna celá špinavá a umouněná, tak v ní jistě není nic a já jdu od ní pryč, protože mne to nebaví. Ale když přijde bedna celá bílá a voní po

syrovém dřevě, tak v ní jistě jsou i obrázky i pohádky a taky plakát.

Když tatínek odklopí víko, tak to zaskřípe a rupne, pod tím jest papír, pak dřevitá vlna a hned navrchu plakát. Tatínek plakát rozdělá a na něm je vymalovaná krásná slečna, velice růžová a má

modré oči a pije kávu, přičemž se neobyčejně vesele usmívá. A pod ní jest napsáno

tiskacím písmem:

"Pověst letí kol a kolem pijme jenom

kávu se Sokolem" a tatínek se podívá
na plakát se zalíbením a pak praví:
"Mami, pojd' sem." Maminka přijde,
utře si ruce a taky se podívá a řekne
"ách!", pak přijde Kristýna z
kuchyně, taky se podívá a řekne
"ách!", neboť se jim to líbí. Ten
plakát pak tatínek pověsí
do okna, aby to všichni lidé viděli a
chodili kupovat cikorku.

Avšak potom přijde to hlavní, neboť
pod plakátem jsou pohádky a jest
jich habaděj. Ty

pohádky potom čítám a je v nich o
čarodějnicích, obrech i trpajzlících, o
hodném králi a zlé princezně, co
nechtěla pít kávu se Sokolem, pročeta
byla zakletá do řáby, ať byla
vysvobozena princem, co by se po
PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

kávě se Sokolem utloukl, a pročeta
jest strašlivě silný a děsně udatný a
pojme princeznu za manželku a oni
pak pijí kávu se Sokolem ve
svornosti ať do smrti.

Ať budu velký, tak budu také

kupcem, protože kupci to mají nejlepší. Kupci nemusejí nic

kupovat, jednoduše jdou do krámu a vezmou si, co chtějí. Tatínek pravil: "Koukej, ať se máš k obchodu, já tu pořád nebudu, tak si všeho všímej, abys to jednou mohl vzít za mne, neboť Lád'a se udělá pro sebe." Tak si všeho všímám a stojím za pultem a zdravím lidi silným hlasem, abych byl jako kupec. Ale ze všeho nejraději chodím upomínat lidi, co jsou nám dlužní za zboží. Jelikož vejdu do příbytku, dám slušné

pozdravení a pravím, že tatínek se
nechá poroučet a co je s

placením, že nemůžeme čekat, a lidi
mají vzteka a praví, že nemusí být
hned zle, že zaplatí až

pak. Avšak já se jim nehnu a pravím,
že nám také nikdo nečeká a že
nesmím bez peněz přijít domů. Tak
oni mně raději peníze dají, přičemž
říkají, abych koukal mazat.

Avšak děsně nerad chodím upomínat
k cukrářovi Svobodovi, který od nás
bere cukr,

čekuládu, kakao a všelijaké věci. Pan Svoboda je zlostný a pořád mne vyhazuje z krámu a praví, že ještě nikomu s dluhem neutekl. Já jsem rád, že má vzteka, a hádal bych se s ním silným

hlasem, jenomže bývá při tom Eva Svobodova a ta se kouká lítostivě, pročť mluvím slabým

hlasem. Tak jdu pryč a tatínek musí pana

Svobodu upomínat písemně.

Tuhle jsem mu zas přinesl dopis, na němž bylo psáno: "Veleváženým manželem

Svobodovým Zde." Když se pan Svoboda podíval na obálku, tak velmi zčervenal a pravil: "Vyřid' tatínkovi, že jsem cukrář

Jaromír Svoboda a nejsem u nikoho velevážený manžel Svoboda."

Tak jsem šel domů a pravil jsem tatínkovi, že pan Svoboda je cukrář Svoboda a řádný

velevážený

manžel Svoboda.

Tatínek odpověděl: "Řekni panu Svobodovi, že u mne je velevážený manžel Svoboda, kdyby se rozkrájel, jelikož vím, co dělám."

Tak jsem šel zpátky a pravil jsem panu Svobodovi, že u tatínka bude vředycky velevážený

manžel Svoboda, kdyby se rozkrájel.

Pan Svoboda se začerveněl ještě více než předtím a na čele se mu objevila

řila v podobě

praku, co s ním střílíme po vrabcích.

A pravil : "Počkej!"

Pak si sedl a psal, a když to napsal, tak olízl obálku, bouchl na ni pěstí a pravil: "Tak tady máš a řekni, že se nechám poroučet. Tohle si tatínek nedá za rámeček."

Tatínek si to psaní přečetl, a když ho přečetl, přišla holka od notářů, že by chtěla čtvrtku octa, tatínek pravil: "Posloužím," a odložil dopis. Jak ho odložil, tak jsem ho rychle vzal,

abysem si ho přečetl.

V dopise byla psáno: "Velevážený
Pán pan Vendelín Bajza,
velkoobchodník Zde.

Velevážený pane velkoobchodníku!
Jestli se mně to ještě jednou bude
opakovati, ťe mne

‘Veleváženým manťelům
Svobodovým` titulovati račte, ačkoli
jsem jiť vícekráte prohlásil, ťe si tak
nepřeji býti titulován, jelikoť

ťivnost běťí na jméno mé a nikoli

manželky, tak už k Vám víckrát
nebudu chodívádt

nakupovádt." Když jsem dopis
přečetl a našel v něm ty strašné
hrubky, tak jsem vzal červenou tužku
a ty pravopisné chyby jsem podtrhl.
Načet jsem připsal: "Vnější úprava
písemné práce: Méně úhledná -
Pravopis: 5" a zanesl jsem dopis
zpátky, aby to pan Svoboda opravil.

Pan Svoboda se na to podíval, zařval
velice a pravil neobyčejně silným
hlasem: "Tohle už

přestává

všecko. Já nejsem nikomu za
tajtrlíka, neboť nikdo si nebude ze
mne dělat frňousy a daně
mám v pořádku."

Od té doby od nás nebere a tatínek se
tomu moc diví a praví: "Já nevím, co
ten Svoboda proti mně
má, že chodí ke konkurenci."

Já pravím: "Já taky nevím," ale vím
dobře, jenomže to nemůžu říct, jelikož
by byl mazec.

Náš tatínek pravil: "Uť nám to
nastává", a naše maminka pravila:
"Bat', bat', uť fouká ze strništ'", a
dívali se, jak se venku prohání
vichřice. Hnedle bude podzim a uť je
konec koupání a na zahradě buchl
buchl padají jablka. Copak o to, voda
by byla ještě teplá, ale koupání
nikoho nebaví, a když se oblékáme,
tak vítr rve košili z rukou a schválně
ji tak zamotá, abysme netrefili do
rukávů, na těle se dělá husí kůže a
nikomu se dohromady nechce do

vody.

Tak my pouštíme draky, což jest
správný sport a draky nám vyrábí
Jakub od Bejvalů, on

to nejlépe umí. My čekáme, ať Jakub
koně odkšíruje, poklidí ve stáji a
všecko udělá, potom ho moříme :
"Jakube, udělejte nám draka." On se
mračí jako bubák a mluví mrzutým
hlasem: "Jděte mi pryč, haranti, já

nemám na vás myšlení," ale my
nepřestáváme mořit a on praví
hlubokým hlasem: "Tak aby byl

svatý

pokoj."

Potom se vám posadí na špalek, co se štípá dříví, a pustí se do toho a my stojíme kolem a

díváme se, jak to dělá. Nejdříve vyrobí ze dřeva lajsničku, aby byla rovná a hladká, a na tu lajsničku zrovna doprostřed připevní rákosku a tu rákosku ohne, aby byla jako luk, a oba konce přiváže provázkem na dolním konci lajsničky. A do té lajsničky udělá dvě d'ovírky, kterými

protáhne motouzek, a tak udělá

kostru draka. A pak zkouší, jestli to dělá rovnováhu. Když to dělá rovnováhu, tak řekne:

"To bysme měli." Ta kostra se pak polepí papírem. Při práci Jakub moc řečí nenadělá, jenom chvílemi praví:

"Podej to," nebo: "Podej ono," a my víme, co mu máme podat, jestli nůtky nebo papír nebo hrnek s lepidlem nebo co. Přičemž nesmíme ani slovíčko promluvit, jinak by nám s tím

seknut, on nemá rád řeči. Jenom když je to hotovo, tak se smíme radovat slovy: "Jéje!" A draku připevní z každé strany strapečky, aby to mělo ještě větší rovnováhu, a pak nastříhá z barevných papírů mašličky a my z nich pleteme ocas. A na konci ocasu se dá taky střapeček, to rovněž

skrz to, aby to mělo rovnováhu. Jelikož když nemá drak rovnováhu, tak sebou trhá jako

jankovitý kůň a udělá ve vzduchu několik prudkých kotrmelců a zabodne se do měkkoty. A nikdo s

ním nic nesvede. Ale drak musí mít také oči a vousy, namalované červenou barvou a to dělá Éda Kemlink, ten to nejlépe dovede. Pročet se na nás drak shůry kouká, jestli ho správně

pouštíme, a on se kolébá sem a tam, podle toho, jaký je vítr. A my přitom sedíme na mezičce a povídáme si řeči. A někdy posíláme draku psaníčka s optáním, jaké je to nahore, a ta psaníčka navlékáme na šňůru a vítr je pohání pořád výš a výš, ať jsou docela nahore a tam zůstanou.

Ještě raději však děláme ohníčky, to je to nejsprávnější. Tu jdeme nejdřív k Jirsákovi a

čekáme, až

Čenda Jirsák vyžene kozy na pastvu a my jdeme s ním. Když pak přijdeme na to pole, tak

se rozběhneme a snášíme pejřku, ano i bramborovou nat', aby toho bylo hodně. Když je toho

hodně, tak to podpálíme, plamen hučí a vysoko šlehá, kouř je silný a štípe do očí. A my sedíme kolem

ohně, je nám veselo a povídáme si řeči.

A když kolem hranice sedíme, tak každý z nás vytáhne svou dýmku, která se v

indiánském nářečí

nazývá kalumet. Tuto dýmku si udělá každý hoch z kaštanu, z něhož vydlabe maso a tak

má hlavičku. K této hlavičce jest připojen husí brk, kterým se táhne. Dýmku nacpeme

bramborovou natí a hulíme velmi silně. Doma to nesmějí vědět, jinak by byly strašlivé řeči, pan učitel to také neví, jelikož praví, že kouření je neblahý zvyk, který podkopává zdraví a sklátí nás předčasně do hrobu. Ale já dovedu kouřit ze všech nejlépe a umím dělat kroužky, ostatní to dělají po mně.

U ohně se musí kouřit, abysme si mohli povídat řeči o Indiánech, kteří se vydali na

válečnou stezku a přepadli srub čili vlak pacifické dráhy a je velký křik a

prolévání krve. Nebo si povídáme o Barboře Ubrykové, která byla za starých časů jeptiškou, pročť byla nevinně

zazděná. Také si vypravujeme o strašidlu, které chodilo sem tam a mělo svou hlavu pod paždí a hrozně naříkalo, aby se lidé báli. Kdyť

mluvíme o tom bezhlavém strašidle, tak to povídáme tiše a koukáme se kolem sebe a

kozy se pasou. Pajda chce vřdycky jít s námi na pole a tedy ho Eda

Kemlink vezme s sebou a štěká na kozy a ony ho za trest chtějí nabrat na rohy, ale Pajda je chytrý a vřdycky včas uskočí a my se smějeme, že je tak chytrý. Éda Kemlink praví: "Pajdo, vem si kozu," a Pajda štěká čím dále tím více. Eva Svobodová mne mockrát prosila, abych ji vzal s sebou na ten oheň, já jsem pravil, nevím, nevím, ať podle toho, a skutečně jsem nevěděl, co mám dělat, jelikož dělat ohníčky není věc holčenců, ale hošenců. Báł jsem se, že by se kluci koukali a Čenda Jirsák by se třeba příšerně šklebil, ačkoliv ted'

s ním chodím.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Ale když už mne moc mořila a
pravila, že nevěděla, že jsem takový,
tak jsem pravil:

"Dobrá, tak pojd'," ale košům jsem o
tom docela nic neřekl a přišel jsem s
Evou rovnou na pole, když už tam
všichni byli. A jak jsem s ni přišel,
hned jsem se díval, jestli se hoši
nebudou koukat a jestli se Čenda
nebude příšerně šklebit. On už se

taky chtěl příšerně šklebit, ale vtom Eva vytáhla kornout pražených mandlí a nabídla je všem. Z toho jsem poznal, že Eva je chytrá, a každý ji za to chválil a všichni pravili, jenom ať přijde zas a ukradne doma pražené mandle, jelikož všichni hoši rádi pražené mandle. A Eva pravila, že zase ukradne, poněvadž ví, kde jsou, a doma to nevědí, že krade mandle. Bejval Antonín jí za to nabídl svou dýmku, aby také kouřila, Eva to zkusila a udělala první štuk a začala strašně kašlat a pravila: "Áchich, to by byla moje smrt." Já jsem na to pravil, že to je jenom

nezvyk, jelikož Indiánky také kouří, ano i Cikánky a nic jim není. Eva však pravila, že raději bude nosit pejřku, a pekla brambory v popelí a - starala se, aby oheň nevyhasl, pročť my jsme si seděli jako milostpáni a moc jsme si medili, že máme zastání. A bylo nás šest, co jsme seděli kolem ohně, a Pajda se radoval, že je nás hodně.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

V panské zahradě rostou ořechy a letos jich bylo děsně moc, pročť

jsme tam vlezli a bylo

nás pět. Když jsme tam byli, tak na nás křičel zahradník: "Holoto, já vás, mně se zdá zrychtuju, že uvidíte!" a mával holí. Pročeť jsme utekli, ale měli jsme plné kapsy ořechů a byly dobré.

Jenomže když uzrají v panské zahradě ořechy, tak je konec prázdnin, ani jsme to pořádně neužili.

Maminka pravila, že je dílem ráda, že už bude škola, aspoň se mne zbaví, jelikoť jsem povstalec.

Tatínek také pravil, že už byl nejvyšší čas a že ty prázdniny jsou jenom pro zlost a že by měly přijít k zkasírování, protože mládež je samá bujnost. Pravil, že je dobře, že nás už zase vezme pan učitel do parády, ale že budou ukrutné

výdaje za knížky a školní pomůcky a ti páni nahoře se neptají, kde na to má brát. Kristýna se mně posmívala: "Fikalala, ty loupežníku, už je s prázdninami konec," a já jsem pravil:

"Rampepurdo, ty bídnic, modli se, tvoje poslední hodina udeřila, jelikož

tě musím

zamordovat." A prali jsme se velice, ať to bylo slyšet ať v krámě, i přišla maminka a pravila:

"Kristýno, vy máte ještě

méně rozumu než to dítě a to máte šamstra namluveného a chcete se vdávat, kdo by si

vzal bláznivou?" Ona se smála a šla mýt nádobí a já jsem měl vzteka, že bude škola, jelikož

musím chodit obutý a vůbec. Tak

jsem se šel podívat ke knihkupectví pana Bašty, protože tam před krámem stojí studenti a prodávají staré učebnice. Jeden tam křičel: "Latinská gramatika úplně zachovalá pouze tři koruny," tak jsem taky křičel: "Latinská gramatika úplně zachovalá pouze tři koruny," abych byl jako student. Taktéž tam byl pan Fajst a koukal se, jestli ho studenti budou zdravít, ale oni si ho nevšíмали, tak měl pan Fajst děsného vzteka a odplivoval si a pravil: "To je pak ta mládež studující, naděje vlasti." První den ve škole jsme se vůbec nic neučili, jenom nás

vyvolával pan učitel, jestli jsme všichni. My máme zase pana učitele Veselíka a on pravil: "Hoši, pěkně vás vítám z prázdnin, jelikož jste se osvětili na duchu i na těle, abyste byli chloubou své vlasti, rodné obci, jakož i rodičům neb jejich zástupcům," a pak vybíral po koruně, co jsou majetnější, aby dali na chudé žáky přespólní, že se jim v zimě bude rozdávat polévka. A Páta Karel si sedl zase do první lavice, dal ruce na lavici a koukal se ctnostně. Už

jsme měli jít domů, ale když někdo napsal křídou Pátovi Karlovi na záda

"Já jsem vůl" a hned jsem si pomyslí, že to bude na mně, ačkoli jsem to vůbec nebyl. Já vím, kdo to byl, byl to Miroslav Hanzal, jelikož se díval do penálu a dělal, jako kdyby počítal péra, jestli jich má moc.

Tak jsem byl hned první

den po škole a pomyslí jsem si, ať si Páta Karel nemyslí, že to nechám jen tak. A když

jsem přišel domů, tak mně na zlost Kristýna zpívala: "Poškolák, mastnej

pták, poškolanda -

planda, že mu není hamba." Já jsem jí řekl: "Tohle si vypiješ, Rampepurdo rampepurd'ácká." A hned jsem silně přemýšlel, jak bych se jí pomstil, ale nemohl jsem na nic připadnout, jelikož jsem jí už

všechny pomsty udělal a ona je znala. Tak jsem byl z toho mrzutý.

Ale tu mně náhodou přispěl na pomoc náš kocour Honza, takže jsem si tu pomstu

vyvzpomněl. Náš

Honza jest zrzavý a chytrý,
nejchytřejší ze všech koček, co jsou
v městě. Náš tatínek

praví, že Honza má kočičí univerzitu,
a chovává ho na klíně a my všichni
mu dáváme kosti, aby si je ocucal. Já
ho rád pozoruju, když chce chytit
vrabce, kteří k nám létají na dvůr,
aby si sesbírali drobečky. To Honza
si sedí jen tak a přimhuřuje

oči, ať je má jako čárky a dělá, jako
by se nekoukal, ale on se kouká.
Zatím číhá, ať se

vrabec usadí a nebude na sebe dávat pozor. A když si vrabec sedne, tak se Honza přikrčí, ať

břicho vleče po zemi a plazí se na opačnou stranu od toho vrabce dál, aby ho obešel a pak

znenadání na něho skočil. Ale když

ho vrabec včas zpozoruje a uletí, tak Honza nedá najevo vzteka, aby si vrabec nemyslil,

že tak o něho stojí, a lhostejně si líže kořich a pak jde pryč.

Vrabce málokdy chytí, nýbrž spíše
myš, v tom se vyzná. My máme na
dvoře miskroums,

ve které je myší velice moc. Tu
Honza sedí u díry, ani se nehne a
porád kouká do miskrouny, to na
něho můžes

volat "čiči!", on se nepodívá. Když
zpozoruje myš, tak střemhlav skočí
do d'oury a už myš drtí, už mu nemůže
utéci. Je rád, že ji má, ačkoli ji nežere.

Jednou jsme takhle seděli u oběda a
měli jsme škubánky s makem, já je

nerad, přečet

tatínek říkává, že kdo jí škubánky, tomu jde do hlavy učení a bude z něho učenec. A okno bylo otevřené a oknem skočil dovnitř Honza a měl v zubech velikánskou myš, kterou položil na stůl –

přímo před tatínka, aby se pochlubil, že je dobrý lovec. Tatínek se lekl, ohnal se ubrouskem a začal řvát hrozným hlasem: "Fuj!, jedeš mi s tím!" Maminka se také polekala a řvala ještě víc a nejvíc ze všech řvala Kristýna a pravila, že to bude její

smrt. Honza nechápal, proč tak na něho řvou, když chytá myši, tak si zase myš vzal a šel PDF created with pdfFactory trial version www.pdffactory.com

s ní pryč, myslil si: To mám za všechno, a celý den jsme ho neviděli, jelikož se urazil, on jest velice hrdý a nechal myš ležet na dvoře.

Když Rampepurda tak velice řvala, tak jsem v duchu pravil silným hlasem: Už to mám! a vynalezl jsem krásnou pomstu. Vzal

jsem tu mrtvou myš a vstrčil jsem ji
Rampepurdě do kufru, ona tam má
obrázky, prádlo a všelijaké
písemnosti. Potom jsem chodil
kolem ní a tvářil jsem se

tajemně a vzal jsem si knížku a pilně
jsem se učil, které jsou přítoky Labe.
Kristýně to bylo divné, že se tak z
ničeho nic učím, které jsou přítoky
Labe, pročť se šla podívat do kufru.

Já jsem šel ven a venku jsem slyšel,
jak strašlivě zařvala a děsným
hlasem pravila

mamince:

"Milostpaní, dejte mi knítku, já v tom místě nezůstanu ani hodinu, neboť jsem si to

nezasloužila." Potom chvíli spolu mluvily, Kristýna brečela a maminka volala jemným hlasem:

"Pét'o! Petříčku, kde jsi. Maminka ti něco dá."

Uslyšel jsem to volání a vstoupil jsem dovnitř a tázal jsem se: "Co mně dáš?" A maminka pravila, ale už ne jemným hlasem, ale dosti silně:

"Pojď sem!" Tak jsem šel, ale dosti zvolna a zůstal jsem stát ve dveřích.

Maminka pravila: "Jen pojď blíž," a já jsem se ptal, proč mám jít ještě blíž, když už jsem tady, a udělal jsem ještě jeden krok. Ale maminka chtěla, abych byl k ní nejblíž, a ukazovala prstem, kam si mám stoupnout. To jsem však nechtěl, jelikož jsem si pomyslíl, že to bude skrz tu myš a že to bude jistě na mně.

Tatínek to v krámě slyšel a přišel do

pokoje a taky chtěl, abych přistoupil ještě blíž.

Jelikož jsem to nechtěl učinit, tak mne popadl za ucho a přitáhl mne k sobě a otázel se: "Kdo dal tu myš Kristýně do kufru?"

Odpověděl jsem lítostivým hlasem, že já to nebyl a že zas je všechno na mne.

„Tak jsem to byl snad já?" otázel se tatínek. I odvětil jsem, že on to nebyl, a brečel jsem.

"Tak to byla naposled maminka?"

otázal se tatínek.

Odpověděl jsem, že to maminka nebyla.

A Kristýna při tom stála a šklíbila se tak, že bych ji povalil a zboxoval, kdyby mne tatínek nedržel za ucho.

A tatínek pořád pravil, abysem mluvil, kdo to udělal, jestli si to snad Kristýna naposled neudělala sama.

Ale já jsem nic nemluvil, neboť jsem viděl, že veškeré zapírání je marné, a

maminka

pravila, že lháti je velký hřích a kdo
lže, ten krade.

"To není prauda!" pravil jsem, "já
nekradu." "Aha!" vzkřikla
Rampepurda, "chytil se!"

Pročť

tatínek odepnul pásek a dlouho mne
mydlil na zadní část těla a držel mně
hlavu mezi koleny. Pak mne nechal,
kdyť maminka

pravila, už ho nech, a já potom musil
cvičit na housle. Velice jsem brečel a
hrál jsem "Hrály dudy" a schválně
jsem děsně vrzal, tlačil jsem šmytec
na struny, až tatínek zařval, ať toho
nechám, že má hlavu jako škop a že
mu tím fídláním odrážím zákazníky,
a maminka taky pravila:

"Jen řádné hraní na housle, jelikož
musím vzít prášek."

Tak jsem toho nechal a šel jsem ven
a už jsem nebrečel.

PDF created with pdfFactory trial

Já se nýčko moc těším na zimu, ani se dočkat nemůžu a každé ráno se dívám z okna, jestli

už je země bílá, ale ono pořád nic. Jenom prší, z nebe visí špagáty, že by se z nich daly plést copánky, a čas je to mrzutý. Když přijdou lidi do krámu, tak říkají: "To máme počasí, co?, pane Bajza", a tatínek praví: "Co mám dělat, když to nechce být lepší."

Musím pořád sedět doma, a když

tatínek zavře kvelb, tak mne zkouší
velkou násobilku

nebo vlastivědu nebo katezismus, a
kdyť se spletu, tak mne bere za ucho
a praví: "Já tě naučím, ty kluku
darebná," a ještě praví, že musím být
vzdělanější než on, kdyby mně měl
všechny uši utrhat. A Honza si hová
pod kamny a pořád podřimuje, nic ho
nebaví, ani myši, ani ptáci, vůbec
nic. Někdy hraju s Kristýnou
"Člověče, nezlob se", a kdyť vyhraje,
tak se směje, ať nemůžte popadnout
dech, kdyť

prohraje, tak se také směje, jelikož je to káča hloupá a není s ni řádná hra. Je mně dlouhá chvíle, jelikož mám všechny knížky přečtené, a tak jsem se skamarádil s Otakárkem Soumarem.

To bylo tak. Byla u nás v krámě paní Soumarová s Otakárkem a koupila sidol na leštění

kovů a vanilku. Otakárek pravil, že by chtěl se mnou chodit a že má všechny verneovky, a

paní

Soumarová se mne tázala, jestli chci

být Otakárkovi přítelem. Odvětil jsem: "Beze všeho, mně je to fuk!" a ona se smála. A pravila, abych k nim přišel, tak jsem přišel a Otakárek mně půjčil "Oceánem na kře ledové", což jest ohromné čtení a obrázky v tom jsou ještě ohromnější.

Tatínek pravil, že rád vidí, když chodím k Soumarom, jelikož jsou to lepší lidi a tím pádem se naučím dobrým způsobům, což prospívá obchodnictvu. Maminka pak mně přikázala, abysem u

Soumarů pořád říkal "rukulíbám",

aby bylo vidět, že jsem dobře vedený. Já jsem jí to slíbil, ale neřekl jsem "rukulíbám" a neřekl bych to ani za pytel buráků, jelikož se stydím. U Soumarů je to krásné jako na zámku, z jednoho pokoje se jde do druhého pokoje, z druhého do třetího a tak pořád furt a mají tam kanape, na něm barevné polštáře, taky kredenc, ve které je stříbro a zlato a hrníčky, a na podlaze mají kůži z jaguára a obrazy a vůbec všechno.

A Otakárek má hrozitánskou sílu hraček,

z nichť nejlepší jest elektrická
železnice, co se do ní pustí proud a
ona sama jede. Tak my jezdíme
elektrikou, já jsem průvodčí a křičím
silným hlasem "hotovo!" a Otakárek
je řidič a pořád zvoní. Jenomže tam
sedí v jednom kuse slečna a plete
svetr a pořád dává na nás pozor,
abysme něco nevyvedli, a pořád nás
napomíná, abysme byli zticha. Ať
jsem se dožral a pravil: "Herdek,
copak řveme?" a ona pak pravila
paní Soumarové, aby Otakárek
nechytil ode mne špatné mravy.

Paní

Soumarová jí něco odvětila v cizím nářečí a pohladila mne po hlavě.

Vůbec je to u Soumarů dosti báječné a vřdycky tam dostanu čaj s malinovou šťávou a

sladké

koláčky, můžu si jich vzít, kolik chci, což jest prima. Čenda Jirsák pravil, že k Otakárkovi dolezám, jelikož je bohatý, ale já jsem mu pravil: "To není vůbec prauda, ty Krakonoši blbácká a sám bys tam rád chodil." A taky že jo, když pak slyšel, že mně

Otakárek půjčuje verneovky, tak
dělal, jako by byl můj nejlepší přítel,
a dolezal.

Jenomže chyba je v tom, že Otakárek
musí pořád ležet a dávají mu
teploměr pod paždí,

aby se nenachladil, a užívá
meducínu. To mne otrávil a už tam
nechodím, jelikož jsem všechny
verneovky přečetl.

Nyní chodím k Zilvarom do
chudobince, tam je to nejohromnější,
ale doma nesmím nic

říct, aby neříkali řeči. Pan Zilvar byl ve válce, nepřítel na něho vystřelil z děla, pročeť ted' chodí po domech ťebrat a má nohu dřevěnou. Takovou nohu bych chtěl mít a tak si ji silně přeju, ťe se mi v noci zdá, ťe chodím s dřevěnou nohou, co silně klape "klap! klap!" a lidi vybíhají z domu a kaťdý se diví, ťe mám tu dřevěnou nohu, a já jsem hrdý. Umínil jsem si, ťe budu hodný, a ať

budu hodný, tak naše poprosím, aby mně takovou nohu dali k Jéťišku, neboť pak by hoši koukali.

V chudobinci ostávají také almuřnice
a ty vřdycky večer počítají, co si za
den vyprosily,

a pak se hádají. Kdyř se moc hádají,
tak to pan Zilvar nemůřte vydrřet, i
odepne si nohu a hodí jí po řech
babkách a ony se pak přestanou
hádat. Zilvar se chlubil, ře jeho
tatínek jest nad všechny řebráky
postavený, jelikoř si nejvíc vyprosí,
takře ho ostatní musejí poslouchat. A
v noci moc kařle, poněvadř

má srařenou krev. To povídal a byl
moc hrdý.

Já jsem tu nohu pořád chtěl, jenom
kdybych si mohl na ni šláhnout, a
Zilvar pravil:

"Jenom počkej, ať tatínek usne, tak
mu tu nohu odundám a můžeme si
hrát."

Tak se taky stalo, a když pan Zilvar
spal, tak mu nohu odepjal a já jsem
byl velice rád.

Potom PDF created with pdfFactory
trial version www.pdffactory.com

jsme si hráli na ťebrotu a já dělал
chromajzla. A Zilvar byl lidi. Já jsem

chodil a prosil jsem lidi o boťi

dárek a Zilvar byl jednou ten, co dá,
podruhé ten, co nedá. Nejlépe uměl
dělat toho, co

nedá. Když dělal milostpána, co má
na dveřích tabulku "Přispívá na
místní chudé", tak se vřdycky
nafoukl, děsně koulel očima a
mluvil: "Vy lumpe, kdybyste šel
raději pracovat," nebo:

"Jděte si spánembohem, je vás tu
moc." Nebo dělal polecajta a říkal:
"Ty obejdo, už jsem tě dvakrát

napomenul, hybaj, at' zmizneš, at' to nemusím opakovat, nebo půjdeš se mnou." A pak mne sebral a vedl na obec. To byla hra! Nám se to děsně líbilo a pan Zilvar spal a hlučně kašlal.

Když jsem o tom povídal Bejvalovi, tak nám velice záviděl a pravil, že by si s námi chtěl taky hrát. Já jsem odvětil: "To já nevím, to podle toho."

On však horlivě o to stál, že prý by se chtěl jenom podívat, jestli do děláme dobře. Já jsem pravil, aby byl bez starosti, že Zilvar musí dobře vědět,

jak se ťebrota dělá, jelikoť jeho
tatínek jest první ťebrák v městě.

Bejval se ptal, jestli se stavíme na
kořauku, když si něco vyprosíme. Já
jsem pravil, ťe ne, a on pravil, ťe to je
chyba.

Pak se tázal, jestli hrajeme na nějaký
nástroj, a když jsem pravil, ťe ne, tak
on pravil, ťe je to druhá
chyba.

Pročť jsem mu pravil, aby přišel
taky do chudobince, on na to řekl, ťe
přijde a ťe nám

ukážete, jak se dělá ťebrota, a ťe celého pana Zilvara strčí do kapsy s tou jeho ťebrotou a ťe pan Zilvar bude kulit vočadla, jaký jest Bejval správný ťebrák. Vůbec se děsně vychloubal a to se mně nelíbilo. Avšak když jsme přišli do chudobince, tak nám Zilvar řekl, ťe je s ťebrotou utrum, jelikož pan Zilvar na to přišel, ťe mu Zilvar bere nohu, on řval, ťe nedovolí, aby se s jeho nohou šeredilo, a Zilvara párkrát natřel. A pak si vzal nohu a šel prosit.

Uť máme zimu, uť padá sníh a celá země jest bílá a chocholouši si prohlíţejí koňské

koblihy a na oknech se dělají krásné hvězdy. A my máme plný krám lidí, kteří si kupují mandle a rozinky, jelikoť se blíţí vánoce. Tatínek s maminkou odbejvají lidi a lidi praví : "Uť nám to nastává, pane Bajza," a tatínek praví: "Baťe, venku je pořádný samec, čím ještě poslouţím?" Ťe bych se moc těšil na Jeťíška, to se moc netěším, protoťe

nikdy nedostanu, co bych chtěl. Oni mně dávají porád jenom, co potřebuju, coť jest švindl, jelikoť by mně to stejně musili koupit, tak jaképak copak. Jináč už mám všecinko, halifaxky, svetr, co má zips, a tepláky, sáňky i hokejku. A kdyby se mne naši doopravdy ptali, co bysem si přál, tak bysem doopravdy musil říci, že nejradši ze všeho bych chtěl dřevěnou nohu, jako má pan Zilvar, jelikoť by mně to všichni záviděli a nejvíce Bejval Antonín. A kdyby mně nedali pod stromeček nohu, tak bysem si přál, abych už nemusil chodit do houslí, a

když ani to ne, tak aspoň album
cizozemských známek. Já však svoje
přání nikomu neřeknu, jelikož

by naši pravili, že jsem skoták a
povstalec a že ze mě nic nebude, a
tatínek by řval

děsným hlasem, že musím z domu a
že mne nechce vidět, a pak bysem
musil celou hodinu vrzat na housle.
Už jsem housle třikrát vynechal,
protože pan učitel mě kárá, že mám
šmytec jako botu a proč jsem si ho
nevypral. Jináč se mně o vánocích
všecko líbí, my máme všdycky

vaničku, co v ní plavou kapři a
otvírají

hubu. Tatínek se každou chvíli přijde
z kvelbu na ně podívat a praví: "To
jsou chlapáci."

Maminka krájí mandle, Kristýna
přebírá rozinky a já je kradu a ony
říkají, abysem šel pryč. A náš Honza
chodí

po kuchyni, ocas má vzhůru jako
proutek a ke všemu čuchá. Tatínek a
maminka, jakoť i

Rampepurda na něho dupají a praví

silným hlasem: "Nemusíš ke všemu
čuchat, nikdo se tě neprosil a jdi
 pryč, tady není nic pro tebe. Šic!" a
Honza jde pryč, a když kráčí po
dvoře, tak se vyhýbá sněhu, jelikož
ho to zebe do tlapek.

Když je Štědrý večer, tak se dříve
zavírá kvelb, a kdo si něco
zapomněl, tak chodí zadem.

O

Štědrém večeru naši mluví jemným
hlasem, jenom Mančinka brečí
silným hlasem, ale ta

brečí ve svátek i ve všední den,
jelikož z toho

nemá rozum. Ale já skoro vůbec nic
nezlobím, jelikož nejsem řádné malé
dítě. Náš

tatínek, ať dostane k Ježíšku co
dostane, tak je se vším svolný a má
děsnou radost. Letos jako jindy
obdržel bačkory a pravil: "To je

překvapení, to se podívejme!" a políbil maminku.

Maminka obdržela vlněnou šálu a pravila: "Vždyt' to nemusilo být," a políbila tatínka. Já jsem věděl, že dostanu rukavice s palcem, a taky jsem je dostal, začet' jsem se musil poděkovat silným hlasem a v duchu jsem pravil: "To jste se nepředali." A Kristýna obdržela na šaty a talíř jablek, fíků a ořechů, my je stejně prodáváme a políbila mamince ruku. Pak si sedla v kuchyni, louskala ořechy a brečela,

jelikož jí bylo smutno, a potom si ode mne vypůjčila péro a inkoust a psala domů.

A pak jsme měli kapra, závin a čaj, načež jsme hráli duráka o ořechy, já jsem všechny

obehrál, Honza se šel toulat, tatínek bručel, že ani na Štědrý den se nemůžete ten kocour zdržet doma, a já jsem musil jít brzo spat.

O vánocích přijel na návštěvu náš Lád'a, měl modrý svetr a každého se ptal: "Co myslíte, že mne ten svetr

stál?" a měl radost, když to nikdo neuhodl. A měl taktět tluté rukavičky, na nohou bílé kamaše a velice voněl. Když s někým mluvil, tak přimhuřoval levé oko a tatínek mu to zakázal. Mně přivezl barvičky ve škatulce a bylo jich na každé straně osm, mezi nimi stříbrná a zlatá. A mluvil jako starý, mně domlouval, abych se pilně učil, abych poznal lepší život, než má on, jelikož jest porád v jednom kole. A pravil, že musí jít k holiči, protože mu vousy rostou neobyčejně rychle. A byl porád v krámě, aby viděl, jak to u nás chodí, jestli se obchod hejbá, a

lidi pravili: "Máte velkého syna, pane Bajza," a tatínek pravil: "Ba, ba, utíká to, utíká," a lidi zase pravili: "Aspoň budete mít jednou zastání," a tatínek pravil: "To jsem sám šťastlivý." Když ho Kristýna spatřila, tak se pořád chechtala a nemohla před ním pít kafe, jelikož se zakuckala, a běžela ven a maminka pravila: "Kdy ta holka dostane rozum." Ladislav chtěl pořád vědět, jak prospívám, a koukal se mně do sešitů a taky chtěl, abych mu zahrál na housle, jestli už znám dvojhmaty. Já jsem mu pravil, že hrajeme už tři křížky a tři bé, ale zahrát jsem mu

nechtěl. On mluvil hlubokým hlasem
a chodil pomalu a každou chvíli
pravil, že mu rychle rostou vousy,
rychleji než

prvnímu prodáváči. Mně se nelíbilo,
že je tak hrdý, a pravil jsem, že žádné
vousy nemá.

On pravil:

"Tak si šláhni," ale já jsem nechtěl a
zase jsem pravil, že mu nic neroste,
že nemusí chodit k holiči. On se
urazil a chtěl, abych mu za trest
vrátil ty barvičky, ale tatínek pravil:

"Co se dá, to se má nechat a PDF
created with pdfFactory trial version
www.pdffactory.com

nehádejte se." Na Boží hod
odpoledne dal tatínek Lád'ovi
doutníka a pravil mu, aby šel s nim
do hospody, že chce lidem ukázat,
jakého má velkého syna. Oni kouřili
doutníky a šli do hospody a maminka
se za nimi dívala.

Na svatého Štěpána měli jsme k
obědu husu a bylo takhle k
polednímu a Kristýna se

podívala z okna a vykřikla silným hlasem: "Jezuskonte, milostpaní, mně se zdá, že k nám jdou Vařekovi." Maminka se taktéž podívala z okna a pravila: "Tak tady to máme. Ne abyste řekli, že máme k obědu husu!"

Skutečně za chvíli vešel strejda Vařeka s tetou Emilií a pravili, že přišli přát šťastných a veselých svátků. Maminka je usadila za stůl a uctila je domácí kořalkou a mandlovými koláčky a oni pořád jedli. Nejdřív mluvili o tom, že je mráz, ale že to tak nezůstane, že to

zase povolí, což

by bylo dobře, jelikož

se jináč spálí moc uhlí, a pak mluvili
o nemocech a že je všecko dražší.

Načež se teta

Emilie ptala, co máme k obědu.

Maminka pravila: "Ále, udělala jsem
brambor, jeden už věru neví, co má
vařit." Strejda a teta si udělali:

"Brambor?" a podívali se na sebe,
jako že se diví. Tatínek pravil, aby se
nedivili, že obchody jdou špatně.

Vtom jsem otevřel troubu u kamen a ono to silně vonělo a teta vstala a šla se podívat do

kuchyně a pravila tenkým hlasem: „Tak to je ten brambor. To věřím."

Já jsem byl rád, že měli vzteka, a strejda pravil: "To je pak ta upřímnost. Jestli si myslíte, že jsme vás přišli vyjít, tak si to nemyslete. My toho nemáme zapotřebí, my od nikoho nic nechceme." A když mluvil, tak se mu vousy hejbaly.

A teta Emilie taky pravila, že od

nikoho nic nechtějí, jelikož od nikoho nemají co

očekávat, že přišli po příbuzensku, ale nýčko se vidí, jací my jsme a že nikdy od nás nic dobrého neužili. Mluvila dosti dlouho, ale strejda pravil: "Matko, pojd', to nemá řádnou cenu." Potom teta Emilie pravila: "Hamba, hamba" a šli.

Jak šli, tak se maminka podívala z okna a viděla, jak se zastavili s panem Fajstem a jak mluvili, on kejval, oni kejvali a dívali

se na náš barák a všelijak hejbalí při tom rukama. Pak se maminka obrátila od okna, a když se podívala na tatínka, tak se musila smát, a když se tatínek podíval na ni, tak se taky musil smát a smáli se oba čím dál tím víc a já jsem se taky smál, jelikož se smáli, a Kristýna v kuchyni se smála, ať pištěla a kašlala a křičela: "No, ne, lidi, já z toho budu mít smrt."

A ještě při obědě jsme se smáli, ať tatínek pravil přísně: "Tak už konec a dost, všechno má své

meze," a po obědě si šel lehnout. A maminka rovnala ve skříni prádlo a ještě se trošičku smála. Ale náš Lád'a se vůbec nesmál, a když byl večer, tak chodil po rynku s jednou slečnou a kouřil doutníka, mluvil hlubokým hlasem a byl velice hrdý.

A když si pak doma zouval botky, tak pravil, že v životě mnoho zkusil, ale nyní má dráhu

otevřenou. Já jsem mu chtěl říci: "Ale vousy ti přece jenom nerostou," jenomže na mne přišlo spaní a já

spal.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Napadlo hodně sněhu a bylo ho čím dál víc a já jsem byl rád. Pročet jsem vytáhl své

sáňky a stávil jsem se pro Evu Svobodovou, jelikož mne žádala, abych se pro ni stávil. Pak jsme šli na Budím kde se krásně sáňkuje, a bylo tam hodně hochů, jakož i jiných dětí. A když jsme byli docela nahore, tak jsme si sedli na sáňky, já jsem

sedl napřed a Eva vzadu a ona se mne držela.

A jeli jsme dolů velice rychle, pořád rychleji, až to bylo strašně rychle, a Eva se mne

držela velice silně. Bylo to krásné, zmrzlý sníh lítal na všechny strany a já jsem slyšel, jak vítr křičí: "Holá!" Eva vejskala strachem, ale já jsem jí pravil, že nemusí mít strach, když já rejduju, tak se nemůžete nic stát. Ona pravila, že teda se mnou už nikdy nebude mít strach, ale že vejskat bude stejně, protože to tak rychle

jede.

Bejval Antonín pravil, že je dobře, že je tolik sněhu, protože budeme dělat Eskymáky.

Pročet jsme si dělali chatrče ze sněhu a Bejval pravil: "Já jsem Nanuk, člověk přírodní." My jsme všichni uznali, že je Nanuk, a kořili jsme se mu. A potom jsme jako lovili velryby a tuleně a lední medvědy a byl s námi Otakárek Soumarů a jemu jsme pravili, že je medvěd a že je zastřelený.

Tak on si lehl a byl jako mrtvý

a my jsme mu jako uřezali tlapy a
jako jsme je pekli nad ohněm a velmi
jsme si

pochutnávali. Pak ale si pro něho
přišla slečna, vzala ho za ruku a
pravila, že když Otakárek dostane
zápal plic, tak za nic nebude moct.
My jsme pravili, že taky za to
nebudeme moct, jelikož

Otakárek sám od sebe pravil, že bude
dělat medvěda, že bude jako
zastřelený a že mu jako

uřežeme tlapy, které jako budeme
jíst. A Bejval ještě pravil, že s
Otakárkem není žádná hra, jiný by
byl rád, kdyby mohl dělat
zastřeleného medvěda.

A jeden po druhém jsme pravili "fuj,
fuj, nehrám!" a už jsme si nehráli a šli
jsme domů a já jsem se bál, aby se
Otakárek nenachladil, že by to bylo
zase na mně. Na cestě nám Bejval
pravil: "Kluci, já

jsem vynalezl ohromnou legraci,
takovou děsnou legraci, jakou jste
ještě neviděli." My jsme se ho

hnedky ptali, jaká by to byla legrace,
ale on pravil, že nám schválně nic
neřekne, jelikož bysme to roztrajdali.
My jsme pravili, že nic
neroztrajdáme, ale Bejval nic nechtěl
říci, ať

jsem mu musil přísahat silným
hlasem.

Tak on pravil: "Dobře," a pak pravil,
že půjde k Honzovi Pivcovému, co
prodává karbid, že je s ním jedna
ruka a že Honza mu dá karbidu, co
bude chtít.

Ptali jsme se ho, co s tím karbidem, a on odvětil: "To se uvidí," a chytře zamrkal. My jsme také

chytře zamrkali, ale nevěděli jsme proč. Načet Bejval pravil, abysme přišli večer k jejich baráku, a my jsme pravili, že teda přijdem.

Když byl večer, tak jsme přišli k Bejvalovům, a byli jsme čtyři: já, Éda Kemlink, Čeněk

Jirsák a Zilvar.

Zilvar si vstrčil dva prsty do huby a zapískal hrozně silně, v okně se

objevil Bejval a

pravil, že bude hnedle dole.

A přišel a já jsem se ho ptal: "Máš?"
a on odpověděl: "Co bych neměl?" a
ukázal plný pytlík karbidu a bylo ho
hodně moc.

Pak jsme šli, Bejval nic neříkal a my
jsme taky nic neříkali a on nás vedl
do polí. Když

jsme byli v polích, tak Bejval pravil,
jestli víme, že když se karbid hasí
vodou, tak se z něho vyvinuje plyn,

který

byv zapálen vydává jasné světlo?

Odvětili jsme, že to víme, a já jsem
pravil, že jsem jednou viděl
karbidovou lampu, jak si s ní o pouti
svítil medák na turecký med.

Bejval pravil, dobře že to víme, a pak
nám vysvětlil, v čem spočívá ten
vynález, z něhož

bude děsná

legrace.

Na poli leželo sněhu velice moc a my jsme ten karbid zahrabali do sněhu, a když byl

zahrabaný, tak jsme rozškrtnuli zápalku a chvíli drželi u toho. Za chvíli to začalo prudce syčet, pak to chytlo a hořelo jasným plamenem. Kdo by nevěděl, že je v tom karbid, tak by si myslil, že hoří sníh, což by mu bylo divné.

A my jsme šli od toho dál, a když jsme byli dál, tak šlehaly plameny velice vysoko a bylo

velké

světlo a my jsme se z toho radovali.

Musím říct, že to bylo při cestě, kudy chodívá pan Fajst vředycky kvíčerou, když se

smráká, on si chodí do jednoho statku v Dlouhé Vsi pro mléko, aby si uvařil kaši, jelikož je sám a nemá, 'kdo by mu vařil. A my jsme čekali, až půjde pan Fajst.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Taky jo, šel pan Fajst a nesl si
punclák mléka a koukal a viděl, jak
plameny šlehají ze

sněhu, i vykřikl silným hlasem a
upustil punclák a my jsme slyšeli,
jak volá: "Chval každý duch
Hospodina, já

jsem z toho celý decimovaný."

A my jsme se děsně smáli a skákali
jsme vysoko, smáli jsme se po celou
cestu, že je pan

Fajst celý

decimovaný, a když jsem ležel v
posteli, tak jsem se ještě smál, a když
jsem se ráno

probudil, tak se mne maminka ptala,
co se mně

zdálo, že jsem se ze spaní smál.

Od těch dob pan Fajst všude
vypravuje, že u Dlouhé Vsi straší, že
tuhle, jak šel pro

mléko, potkal Humpála, co loni
umřel, jelikož v něm chytla kořauka,
a že mu ten umrlec

zastoupil cestu, plameny mu šlehaly z huby, i vzal prý pana Fajsta za knoflík a pravil: "Fajste, Fajste, pomni, ó člověče." A pan Fajst pravil, že z toho leknutí dostal ujímání a že ležel jako lazar a tím pádem že je špatný. PDF created with pdfFactory trial version www.pdffactory.com

V našem městě jsou dva bijáky a v obou se hraje velice skvostně. Jeden je v Národním

domě, druhý pak v Lidovém domě a hraje se v sobotu a v neděli. V

Národním domě dávají němé filmy,
co přes ně pořád prší, a pan Stuchlík,
co je účetní ve fabrice, pouští k tomu
gramofon. V

těch filmech jsou kovbojové, co
porád jezdí na koních a házejí lasem
a střílejí pořád z levorvéru a
pronásledují lupiče. Nebo je tam
jeden pán, co miluje tu slečnu, a pak
ještě jeden pán, co také miluje tu
slečnu, ale ona ho nechce a on ten
pán by chtěl být bohatý, a jelikož
není při penězích, tak někoho
zavraždí, pročť ho dají na elektrické
křeslo, přičemž pan Stuchlík vymění

desku a hraje velice smutně.

Ještě lepší jsou filmy, co v nich je džungle, a v nich jest maharadža, co jezdí na slonu v takovém altánku a jeho vojsko jde za ním, indiští vojáci mají na hlavě turban a kolem boků takovou handru, jinak jsou nahatí a v džungli jest krajta tygrovitá a tygr, jakož i divoká zvířata.

Taky jsou pěkné ty veselohry, jak nějaký pán pořád padá do vody a celý se zamáčí nebo zase jak nějaký jiný pán plácne druhého pána dortem přes obličej a ten druhý pán si to

nedá líbit a plácne toho prvního pána
také dortem přes obličej a oni mají
pak oči zamazané smetanou a nevidí
na oči. To se nasmějeme!

Někdy pan učitel vybere od nás po
koruně a pak jde do bijáku celá třída,
ale to dávají

jenom takové

kusy, jak se plaví dříví nebo jak
horalé tančí kolo nebo jak se dělá
sklo, ale to nemá

řádnou cenu, ačkoli je to přece jenom
lepší než vyučování.

My hoši, co spolu mluvíme,
nechodíme do Národního domu,
jelikož jsou tam okna

vysoko, ale chodíme do Lidového
domu, tam jsou okna nízko. To jeden
z nás zaplatí vstupné, a když v sále
zhasnou, pak oknem pomůžte těm
druhým dovnitř, abysme nemusili
platit. Jelikož za tu korunu, co nám
doma dají na biják, si raději koupíme
pendrek nebo cucavou štangličku
nebo mejdlíčko nebo sladké
kaničky, jakož i sudžuk.

Takové chodění do bijáku vynalezl Zilvar, jelikož by mu tatínek nikdy nedal korunu na

vstupné. Tak my si sedíme a velice se nám to líbí, protože je to zadarmo. A udělali jsme to mockrát, a bylo nás pět, co jsme lezli oknem, a to: já, Zilvar, Bejval, Jirsák a Kemlink a jednou jsme vzali s sebou Vendu Štěpánka, ale ten filmům nehoví, poněvadž jest ještě malý.

Ale jednou jeden kluk měl na nás vzteka, jelikož on si lístek platil a my ne, a udal nás

panu Maulemu, co trhá lístky, a pan Maule nám pravil přísným hlasem, abysme mu ukázali

lístky, my jsme pravili, že už jsme je ukázali, on pravil, abysme mu je ukázali ještě jednou, a Bejval pravil hrdě,. že takový zákon není, aby se lístky,porád ukazovaly, a pan Maule se rozzlobil a ukázal prstem na dveře a pravil velice vysokým hlasem: "Hybaj! at' už jste venku," a Bejval pravil, že my jdeme a že na nás nemusí tak řvát.

Tak jsme tedy šli, ale když bylo po

přestávce a v sále se udělala tma, tak jsme tam zase

vlezli, jelikož jsme byli řádostiví, jak to dopadne. A když se rozsvítilo a pan Maule nás spatřil, tak pravil děsně vysokým hlasem: "Kriste Jéťiši, kdy odejmeš ten kalich utrpení ode mě, copak se musím pořád s těma klazanama hamonit?" a strašně zařval: "Uť at' mi jste venku, parchanti, nebo vás dám polecajtovi, aby s vámi zatočil."

A Bejval mu na to pravil, že no, no, nemusí být hnedky tak zle a že prý at'

si ty parchanty nechá, jelikož nejsme
řádní parchanti, a jestli to pan Maule
ještě jednou řekne, že to dá

advokátovi. Pan Maule strašně
vyvalil oči a pravil jenom: "No,
tohle! Co byste tomu řekli? To je
dneska mládež!" a my jsme honem
utekli.

Avšak stejně jsme to dělali zas a
jednou jsem to vypravoval Evě
Svobodové, ona se mně

moc divila, já jsem byl rád, že se mně
podivuje, tak jsem jí to vypravoval

ještě jednou, ještě jednou a pořád a ona si udělala, že by to taky ráda zkusila, já jsem pravil: "Nevím, nevím, k tomu jest třeba velké odváţnosti," a ona mne prosila, abych ji také vzal s sebou do bijáku oknem.

Já jsem jí teda vyhověl, když mne tak moc prosila, ale pak jsem to litoval: Jeden jí ze sálu podal ruku; já jsem ji zezadu tlačil a s velkou tíhou se tam dostala. A kdyby aspoň byla zticha, to ne, ona se musila moc smát, lidi dělali "pst!" a ohlíţeli se.

A byl to tenkrát takový krásný film,
to vám jeden herec letěl éroplánem
do Kalifornie,

jelikož musil vysvobodit milovanou
bytost ze spárů lupičů, on musil letět
moc rychle, aby

předhonil expresní vlak, a byla bouře
a blesky se křičovaly, vítr foukal
děsně, my jsme na to koukali a v tom
nás pan Maule vyhodil.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Potom jsme stáli před bijákem a

čekali, ať půjdou lidi, a šel taky pan Lokvenc s

manželkou a Bejval přistoupil k němu, dal slušné pozdravení a ptal se: "Prosím vás, pane Lokvenc, vysvobodil ten herec milovanou bytost ze spárů lupičů?", ale pan Lokvenc se příšerně zachechtal a neřekl nám nic. A potom jsme se stejně dověděli, jak to dopadlo: Herec skutečně vysvobodil milovanou bytost ze spárů lupičů a všecky je zastřelil a pak ji pojal za manželku.

Letos byla velice dlouhá zima, ani já,
ani hoši o mnoho starší takovou
dlouhou zimu

nepamatují. Porád ten hloupý sních,
porád mráz, který tuze štípe, a porád
taková hrozná tma, už

mne to vůbec nebavilo a ostatní
hochy také ne a všichni jsme říkali,
že jaro je o moc lepší.

Ale jednoho dne jsem se probudil a
slyšel jsem, jak cosi na střeše šramotí

a bubnuje, a já jsem hned poznal, že se to obrací. Takovou jsem měl radost, že jsem sám z postele vyskočil, ani mne Rampepurda nemusila tahat, a děsným hlasem jsem zpíval "Přijde jaro, přijde". Tatínek to slyšel až v krámě a pravil, ať si to nechám.

A když jsem šel do školy, tak se udělal veliký vítr a chtěl mně vzít čepici a já jsem potkal Bejvalův stěhovací vůz, vedle vozu kráčel Jakub a měl pod nosem kapičku. A on se na mne

šklíbil a pravil: "Á, vida ho,
mudrce!" a já jsem mu pravil:
"Jakube, svezte mě," a on odvětil:

"Bodejt" a vysadil mne na vůz.

Tak jsem jel do školy na voze a
Jakub mně půjčil opratě, já jsem
křičel děsně hlubokým

hlasem

"hyjá, hyšta!" a koukal jsem se, jestli
se hoši koukají, oni se koukali a já
jsem byl hrdý.

Ve škole jsem nedával pozor skoro

vůbec nic, jelikož jsem musil mysliti na to, jak by to bylo krásné, kdybych jel méblákem pořád pryč a pořád pryč a navštívil všechny cizí kraje, pročeť jsem musil stát na hanbě.

A pak se roztrhla oblaka a bylo všechno velice modré, prudce svítlo slunce, a když jsme

šli ze školy, tak jsme rychle běželi a velice jsme křičeli a ptáci také křičeli a jeden druhého nenechali na pokoji. Po ulici se hnaly stručky, malé děti si dělaly z bláta buchtičky, ale co jsme velicí, tak jsme pouštěli lodičky nebo

jsme si stavěli mlejny. Nebo jsme si hráli na pikolu a já jsem se schoval v betonové rouře a nikdo mě nemohl najít. A s Evou Svobodovou jsme si vylezli na strom a četli jsme si

"Miloslava Vlnovského" a pan Svoboda vyšel před kveľb a křičel: "Evo, Evo!", ale ona se neozvala, jelikoť to bylo velice krásné čtení. A náš Honza se začal toulat, pořád něco sháněl, a když přišel domů, byl celý černý, jak lezl po těch vejškách a měl natržené ucho.

Brzy potom bylo docela hezky, na

blátě si hráli bělásci, všechno se počínalo zelenat a pan učitel nám pravil, abysme si bedlivě všímali přírody, abysme potom každého živočicha a každou bylinu dovedli pojmenovat.

Jednoho dne se pro mne stavil Bejval Antonín a pravil, abysme šli k řece, jelikož plujou ledy, a já

jsem mu pravil: "Počkej!" a tajně jsem se vykradl, abysme nemusil dávat pozor na Mančinku, jelikož

Kristýna nemohla, pretože šla k
vantrokám máchat prádlo. A tak
jsme šli a šel s námi také

Éda Kemlink, ale nemohl vzít s
sebou Pajdu. Jelikož Pajda pořád
očumoval na stavbě a loudil u
zedníků

svačinu a spadl do vápna, spálil si
koťich a nyní krempíruje. A šel s
námi také Čeněk

Jirsák a Zilvar z chudobince, tak
jsme byli čtyři.

Když jsme přišli k řece, tak řeka

strašně hučela a ledy se lámaly a z hloubek se ozývalo

děsné ječení. To se nám velmi líbilo a my jsme se dívali z mostu, a když jsme pak zdvihli hlavu, tak se nám zdálo, že země a všechno, co je na ní, s velkou rychlostí utíká dozadu.

A potom přespolní ťáci nepřišli do školy, jelikož se voda prevalila přes cestu. Taktéž

nejezdil vlak, protože trať byla pod vodou a tam, kde byly luka, udělalo se velikánské jezero.

Jednoho dne pan Světelský, co je v továrně vrátným, byl v hasičském a utíkal po městě. I přiběhl také k našemu domu a zatroubil na trubku, pak utíkal k jinému domu a zase zatroubil na trubku a vůbec troubil pořád. A lidé křičeli: "Velká voda jde!", já jsem také křičel a všichni hoši křičeli.

Byla nás velká síla, co jsme utíkali k řece, a když jsme tam přišli, tak jsme viděli, že už jsou pod vodou městská jatka a mnohé domy měly vodu až po pás a některým domům šla voda až nad

hlavu. A pak jsme také viděli, jak na vodě plovou umrlé slepice, almary a postele a hasiči pluli s lod'kami oknem do příbytků, aby zachraňovali lidi, jakoť i majetek. A my, co jsme už velcí hoši a máme sílu, jsme také pomáhali, aby se lidi neutopili. A pomohli jsme do lod'ky jedné stařence a dvěma dětem,

co velice brečely a stařenka bědovala, že se jí utopí koza, a my jsme šli pro ni do chlívka, šla nám voda až pod bradu, ale kozu jsme odvázali, ona se vzpouzela, ale nic jí

to nebylo platné a my ji do lod'ky dostali. Já

jsem pozoroval, že Čeněk Jirsák si počíná moc neohroženě, on se pořád křičoval a pak se

vrhal do nebezpečí a tudíž jsem mu pravil: „Moc se tu nevytahuj, Krakonoši," načež on odpověděl, že se nevytahuje a že mně toho Krakonoše omaže o hubu, jen co nebude ta velká voda, a byl

velmi hrdý, nejhrdější ze všech.

PDF created with pdfFactory trial

Všichni nás chválili, že jsme si statně počínali a taktéž od pana učitele jsme dostali

pochvalu, jelikož

pravil, že jsme se svými činy zapsali

zlatým písmem, a Čeněk Jirsák se hlásil, a když byl vyvolán, tak pravil, že se nejvíc

zapsal, protože všechny bližní zachránil. Pan učitel se zasmál, my jsme se všichni hlučně zasmáli a

Jirsák měl děsného vzteka.

A když bylo po velké vodě, tak jsme se kamenovali, Jirsák začal a pak jsme se mlátili

penálama a dospělí pravili: "Fuj, to jste školní mládež!" a my jsme teda šli dál a pak jsme se zase mlátili. A když jsme šli do houslí, tak mně Jirsák dal futrálem přes hlavu a pravil: "To máš za toho Krakonoše," a já jsem mu taky dal futrálem přes hlavu. A dali bysme si víckrát futrálem přes hlavu, ale on se pan Rektorys, co k němu chodíme do

houslí, díval z okna a křičel: "Kluci miliónský, jestli mně tu ránu se nepřestanete št'uchat, tak pošlu pánům rodičům pár řádků."

Pročet jsem toho nechali a já jsem pravil Jirsákovi: "Máš to jenom půjčené," on taktéž pravil, že mám to jenom půjčené, a my oba věděli, že se budeme musit prát, až do úplného rozhodnutí.

Pročet jsem se zařekl, že s Jirsákem už nebudu chodit, jelikož je takový, a řekl jsem to

Bejvalovi a ten pravil, že s ním taky nebude chodit a řádný hoch s ním nebude chodit, ať si chodí sám, a když bude dolejšat, tak mu řekneme, ať nedolejšá.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

A bylo pořád krásněji, všechno se zelenalo, kvetly třešně, a když studenti hráli v hospodě piljár, tak si svlékli kabát. A jednou vám, bylo to hnedle k polednímu, chodil pan Dušánek, co je na obci, po městě, a měl pod paždí plakáty, jakož i hrnek s

mazem a štětku. Zastavoval se před každým nárožím a my hoši, co spolu mluvíme, jsme chodili za ním, jelikož jsme byli žádostivi, co to bude.

Bejval Antonín byl ze všech nejžádostivější a ptal se: "Pane Dušánku, co to bude?" a pan Dušánek odpověděl: "Kuš, a jdi domů, maminka ti bude hledat blechy," a i jinak mluvil dosti sprostě, poněvadž mu vítr bral plakáty. A když nalepil jeden plakát, tak to byl ohromně veliký plakát plný obrázků, a my jsme četli:

POZOR!

Jen několik dní!

Grand-cirkus Rudolfi!

Světová sensace!

Potom tam bylo napsáno tiskacími
písmenami, že Grand-cirkus Rudolfi
veškerému

zdejšímu P. T. obecenstvu na
vědomost dává, že je ten největší
cirkus na světě, jelikož má zaručeně
nejvybranější

program, který zcela uspokojí
všechny znalce.

Grand-cirkus Rudolfa konal svá
představení před všemi císaři a králi,
jakož i presidenty a ministry a všude
sklidil uznání a pochvalu od
vysokého panstva, jakož i šlechticů,
ano i starostů obcí. A ještě tam bylo
napsáno, že P. T. obecnstvo uvidí
krále pouště, obrovského lva
nubijského, jehož

příšerný řev zahání domorodcům
spánek. Každý se podivovati může
cvičenému tygroví

bengálskému, postrachu džunglí,

strašlivému hadovi, jménem krajtě
tygrovitě, která ťivě králíky, jakoť i
jiné

ťivočichy hltá, o čemť se kaťdý
přesvědčit můťe.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Milovníkům krkolomných výjevů
naskytá se vzácná příleťitost uvidět
světoznámou

akrobatickou skupinu bratři Abaldini,
kteří za svoje prvotřídní výkony byli
odměněni zlatou medailí na Světové

výstavě v San Francisku.

Program jest obohacen o řecko-římské zápasy ve volném stylu. Muž s maskou, mistr

světa a všech kolonií, vyzve místní občany do ringu a ten, kdo by ho porazil, bude odměněn čestnou cenou. Světová krasojezdka Miss Arabella předvede ukázky svého umění, kterým

oslnila obecenstvo ve všech světadílech. Po prve v Čechách!

Jedinečná příležitost!

Indický slon Jumbo! Skupina
cvičených psů, miláckové
obecenstva!

Sám majitel cirkusu Signore Rudolfi
se bude produkovati na čistokrevné
klisně Kismet. V

přestávkách mezi jednotlivými čísly
budou P. T. obecenstvo obveselovati
výstředníci Pif a Paf svými
podařenými šprými.

Na konci bylo napsáno, že školní
dítka a vojíni platí polovic.

A my jsme pořád chodili za panem
Dušánkem, abysme viděli všechny
plakáty a cizokrajná

zvířata, co na nich byla vymalovaná,
i šašky i krasojezdckyni i slona, ťirafu,
lva a jiné ťivočichy, pročeť jsem
přišel pozdě k obědu a tatínek

pravil, ťe se na milostpána nebude
čekat, ať se mu uráčí.

Já jsem na ta slova nic neřekl, ale
jedl jsem polévku s kapáním, ačkoli
ji nerad, a koukal jsem se velice

ctnostně. Když jsem dojedl oběd, tak jsem pravil silným hlasem: "Díky Tobě, Bože za ty dary," a tatínek se podíval na maminku a maminka se podívala na tatínka a chvíli se na sebe koukali. Po obědě jsem choval Mančinku a zpíval jsem jí "Nikdy se nevrátí pohádka mládí" a zpíval jsem tak dlouho, až maminka pravila, ať toho nechám a ať skočím tatínkovi pro noviny. Docela nic jsem neodmlouval a běžel jsem velice rychle.

Odpoledne přišel Éda Kemlink a pravil, ať s ním jdu, jelikož všichni

hoši čekají.

Odpověděl jsem mu silným hlasem, aby to tatínek slyšel ať v krámě, že nikam nepůjdu, jelikož si musím opakovat zlomky, abych uměl.

Vůbec ani trošilinku jsem se nepral s Rampepurdou, ačkoli ona sama začínala. Ale pravil

jsem jí

jemným hlasem: "Milá Kristýno, nech mě být, já tě taky nechám."

Sám od sebe jsem cvičil na housle a

zkoušel jsem nátryl i dvojhmaty,
snažil jsem se hrát,

aby to nevrzalo a tatínek to slyšel v
krámě a bručel si spokojeně.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Čas od času jsem chodil do kvelbu a
zdravil jsem zákazníky silným
hlasem, ať mne jedna

selka pochválila, že jsem dobře
vedený. Tatínkovi se to líbilo, pročeť
jsem dával počestnost čím dál tím
silnějším hlasem, ať tatínek pravil, že

nemusím tak děsně řvát. Taky jsem pomáhal v krámě a jeden pán pravil: "Takový špunt, za pultem ho není vidět a už se má k světu." Ve škole jsem seděl rovně, ani trošku jsem se nevrtil a měl jsem ruce na lavici. Dával jsem bedlivě pozor a pořád jsem se hlásil. Mluvil jsem s Pátou Karlem laskavě a Čeněk Jirsák to slyšel

a příšerně se šklebil, jako že jsem šplhoun. A Zilvar pravil, že se mnou nic není, a já jsem pravil, že už s ním nebudu chodit, jelikož jsou na něho samé stítnosti.

Chodil jsem pomalu a spravedlivě,
koukal jsem se ctnostně, jelikož jsem
chtěl být

neobyčejně hodný

a ze všech nejhodnější. Každého
večera jsem zpytoval své svědomí,
jestli jsem už

nejhodnější, a pořád se mně zdálo, že
ještě nejsem nejhodnější a že se
musím ještě velice cvičit v hodnosti.

A když jsem potkal paní
Soumarovou, tak jsem zařval "ruku
líbám" takovým strašlivým hlasem,

že se všichni obraceli.

Jednou tatínek pil kafe, a když dopil kafe, tak postavil hrnek na své místo a pravil:

"Matko, ten náš Pét'a se mně nechce líbit. Není nějak marodný, že ho není slyšet?" Maminka odpověděla: "Že by mu něco bylo, to mu zas není, vřdyt' mu dobře šmakuje."

"Mně se zdá, že něco provedl a teď se bojí, že to praskne," pravil tatínek. Ale já jsem nic neprovedl a taky nic neprovedu, ačkoli bych toho mohl

provést habaděj. Mohl jsem
odtáhnout vozejk s ovocem, co patří
Kozí Kuncce, jak mne naváděl Zilvar
z chudobince, a pustit ho z

kopečka dolů, ona by děsně řvala.
Jelikož se nikdo nedíval. Mohl jsem
provést ještě jinčí věci, ale já

naschvál nic neudělám, kdyby nevím
co, jelikož jsem si vzal do hlavy, že
budu ze všech

nejhodnější. Jak jsem nýčko litoval,
že jsme prohejřili peníze, které jsme
si ušetřili na cestu do Itálie! Já jsem

nechtěl, ale Éda Kemlink pořád naváděl, abysme si koupili kapsle, že prý neubude.

Tak jsme si koupili kapsle a Éda pravil, že nýčko nás těch pár krejcarů nevytrhne, a tak jsme si koupili detektývku "Vraždy v pancéřové skříni", cucavou štangličku a svatojánský chleba a pak jsme šli na přátelský zápas Soumarova jedenáctka proti Letní hosté komb. Úředníci Heřmanovy továrny. Tak když teď přijede cirkus, nemáme nic a abysme byli pořád hodní. Já už jsem tak hodný, že mluvím

pravopisně a porád říkám "nýbrť" a "tudíť". Tatínek pravil: "Nech si už to nýbrť, já jsem z toho nervózní." I chodil jsem tam i sem a smutně jsem přemýšlel, že cirkus třeba odjede a já ho neuvidím. Každého večera jsem se modlil modlitbu, kterou jsem sám vynalezl:

"Božíčku milý, dopust', abych uviděl všecky představení cirkusu, jakoť i krmení dravé zvěře, coť

jest za poloviční vstupné. Všichni hoši tam budou a já bych nesměl? Za to Ti slibuju, že budu pilně obcovat

službám božím a ať bude písemná
práce, tak si dám pozor, abych měl
vnější

úpravu velmi úhlednou a neudělal
ani jednoho kance. Nedopust', ó
Panebože, aby tatínek pravil:

„Do řádného cirkusu se nepůjde, to je
zbytečné

vyhazování peněz, kde to má jeden
brát. V cirkusu se naučíš jenom
skotáctví a zacpeš si

hlavu darebnostmi.“

Naopak at' praví: „Jen si jdi do cirkusu, tady máš peníze a hezky se bav.“

Za to, ó, Panebože, můžes mít ode mě, co hrdlo ráčí. Budu hodný pořád furt, i když mně

hoši budou nadávat, že jsem jako ten svatý Utrínos. Nevynechám housle ani jednou, s nikým se nebudu prát, ani kamenovat, při obědě budu dávat pozor, abych se nepobryndal. A budu koukat ctnostně, chodit pomalu, myslit spravedlivě, mluvit způsobně a zdravit hlasitě. I třeba

pana Fajsta, mně je to fuk.

A nepovedu řádné kamarádšofty,
které by mne naváděly ke skotáctví,
a nebudu se

spolčovat s uličníky. Když něco
uvidím, tak půjdu od toho pryč. A
nikdy už nezdvihnu řádnou válku a
budu milovat své bližní, ano i
Habrováky a Ješiňáky.

Když mně maminka řekne: „Doskoč,
podej, podrť, posluť!“ tak doskočím,
podám,

podrťím, poslouchám a nikdy nebudu

reptat.

Namoutě kutě, že je to prauda.

Toto jest modlitba, kterou jsem sám vynalezl, jelikož jsme ji v nábožce neměli, Amen."

Když jsem se pomodlil, tak jsem špatně spal, a když jsem usnul, tak přišel na mne šeredný sen.

Zdálo se mně, že jsem v kleci zavřený s bengálským tygrem, který se příšerně šklebil, jelikož to nebyl
PDF created with pdfFactory trial

řádný bengálský tygr, ale Čenda Jirsák, ale to jsem nemohl vědět, jelikož jsem spal.

Bengálský tygr pravil: "Jó, holenku, do cirkusu, to jo, ale učit se, to ne. To by tak hrálo." PDF

created with pdfFactory trial version
www.pdfactory.com

A my hoši, co spolu mluvíme, jsme se každého dne chodili dívat na Nové náměstí, jestli

uť ten cirkus přijel, a bylo nám to dlouhé.

Ať jednoho dne přijelo pět komediantských vozů a byly červené, žluté, modré a zelené a kolem dokola měly vyřezávané a krásně malované květy.

A v těch vozech měli vám pokojíčky a v těch pokojíčkách měli docela malilinká kamínka,

obrázky, zrcadla, postele, ano i nádobíčko.

Taky měli kozu a mnoho psů a houf dětí, které se mezi sebou štětily:

Pak byly ještě jinačí vozy, z kterých se ozývalo děsné řvaní, jelikož tam byla zavřena

cizokrajná

zvěř a ty vozy zapáchaly velice neobyčejně.

A z vozů vylézali mužští, všichni byli velice vlasatí, kouřili retka a mluvili hlučně. Měli pak štráfkovaná trička a holé paže, na nichž byly vymalovány všelijaké figury, květiny a znaky, ano

i nápisy, což se mně neobvyčejně líbilo.

A vynesli z vozů klece, co v nich byly opičky, velice roztomilé a hledaly si blechy, které kousaly, a tvářily se při tom starostlivě, ať se jim na čele dělaly vrásky. Čenda Jírsák to hnedky uměl dělat po nich, čemuž jsme se smáli.

A byl tam taky velký huňatý medvěd a ten vám pořád přešlapoval a cosi bručel, čemu jsme nerozuměli.

My jsme pořád stáli a koukali se, co se bude dít, a vlasatí muřští stavěli stan a křičeli při tom. A byl to neobyčejně velikánský stan, do kterého by se vešli všichni řáci obecné i měšťanské školy, jakoť i školy dívčí. A v jednom voze seděla u okénka řenská, co jako měla prodávat lístky.

Já jsem to všechno doma vypravoval, pořád jsem vypravoval a znova jsem vypravoval a pravil

jsem, ře musím jít do cirkusu, jelikoť musím vidět cizokrajná zvířata,

abych je uměl, ať bude přírodopis, a
že všichni hoši tam budou.

Tatínek pravil: "O musení jít do
cirkusu není žádná řeč, já taky
nemusím, maminka

nemusí, Kristýna taky nemusí a
budeme bez toho žít." Já jsem
brečel.

A ptal jsem se našich, to mám za to,
že jsem byl pořád hodný?

Tatínek pravil, že mám být hodný jen
tak a ne za cirkus. Já jsem pravil, to
není prauha,

nikdo není

hodný jen tak. A měl jsem hrozného vzteka, že jsem byl zbytečně hodný, a umínil jsem si,

že budu ze všech nejhorší a přijde si pro mě četník a naši budou mít ostudu a bude jim to škodit v obchodě. A brečel jsem čím dál tím více.

Potom maminka mluvila s tatínkem velice tiše, načež tatínek pravil hlasitě: "Tak dobrá, dobrá, ať je po

vašem, jednou půjdeme do cirkusu a teď mně dejte svátek, jelikož mám vás plnou hlavu." Já jsem zajásal, ale nikoli velice, jelikož musím do cirkusu každý den, abysem viděl všechna představení, ale to jsem věděl, že naši nebudou chtít a budou říkat řeči. Tak jsem si dělal proto starosti. Pravil jsem, že s cirkusem přijelo také mnoho dětí a jeden cirkusácký hoch přišel do naší třídy, aby se s námi učil. My jsme byli proto velice hrdí a celá škola nám to záviděla, že máme spolužáka od cirkusu.

Velice jsem si přál, aby se posadil vedle mě; já bysem mu napovídal a všichni by měli

vzteka. Ale pan učitel ho posadil do zadní lavice vedle Šabaty, jelikož je veliký. On je největší ze všech, ale nic neumí, píše, jako by chodil do kašičky, dělá samé kaňoury a nezná ani násobilku, ani které jsou smrtelné hříchy, ani úměru, ani zlomky, jelikož vystupuje v cirkuse a nemá čas na učení. On se nazývá Alfons Kasalický, ale jeho tatínek se jmenuje signore Rudolfi a v cirkuse je ze všech nejprvnější, jelikož má

pod sebou všechny krasojezdce, šašky, verbloudy, opice a jinou dravou zvěř. Tázal jsem se ho, jak to přijde, že se jmenuje Kasalický, ale jeho tatínek signore Rudolfa, a on mně

pravil, že v cirkuse si všichni umělci dávají jiná jména skrz reklamu. Tomu jsem se velice podivil. Ale tělocvik umí ze všech nejlépe, šplhat, skok přes kozu, na bradlech, veletoč i stojku a ještě jiné

věci, co se ve škole neučí. A o přestávce dělal kotrmelce třikrát ve

vzduchu a tak se umí

zkroutit, že má

hlavu tam, kde má ostatní lidstvo
nohy, a nohy, kde mají jiní hlavu, a
vypadá to tak, jako by byl tak
zamotaný, že ho už nikdo nerozmotá.

Pan učitel to viděl a pravil:

"Kasalický, Kasalický, tady není

řádný cirkus, ale budova školní,"
čemuž jsme se všichni i s panem
učitelem srdečně

zasmáli. Když pan učitel viděl, že se
smějeme, tak ještě pravil: "Pročť

všeho s mírou," a vzal ho za ucho a my jsme se smáli ještě víc.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

My hoši s ním všichni mluvíme a on mluví s námi, Bejval Antonín k němu dolejí,

protože by chtěl, aby s ním mluvil ze všech nejvíc, a pravil, že musejí spolu chodit, protože Bejvalovi mají také koně, ale Kasalický mluví nejvíc se mnou, jelikož jsem mu slíbil, že mu přinesu tabák, co má

tatínek v piksle na almaře. Po škole jsme ho vřdycky vzali mezi sebe

doprostřed a mluvili jsme a řáci z jiných tříd chtěli jít s námi, ale my jsme pravili: "Jděte si sami, my si jdeme také sami." A hodně jsme s ním mluvili, hlavně

o cirkuse, všechno jsme chtěli znát a on nám to povídal. Ptali jsme se ho, jak dlouho tu

cirkus zůstane, a on pravil, ať jak podle toho, to přijde na návštěvu. Jeho tatínek pravil, že se mu zdá, že u

nás bude špatná štace, jelikož v
našem městě je prý moc hospod, dva
bijáky a

ochotnické divadlo, pročť zdejší

lidi jsou asi moc vzdělaní a nebude
tu pochopení pro prvotřídní umění.
Já jsem pravil, že

to není

prauda, že tu lidi vůbec nejsou
vzdělaní a všechno půjde do cirkusu.
Načť Kasalický

pravil: "To jsem sám rád, však už je

načase, aby se kšefty trochu hnuly."

Když jsem přišel domů, tak jsem to všechno vypravoval, nejdřív Kristýně, pak mamince,

pak tatínkovi a potom všem dohromady a tatínek pravil: "Ten cirkus nám byl čert dlužen, jelikož

se z toho ještě zblázníš." Ale maminka pravila: "Nech ho, my jsme nebyli lepší." A když jsem si večer lehl, tak maminka se posadila ke mně na pelest, bylo tma a my jsme si povídali, to mám velice rád. A

maminka začala

vypravovat o tatínkovi, co dělal, když
byl malý. Tehdáž, když byl tatínek v
mém věku, tak

ještě s jinými hochy utekl z domova,
jelikož chtěli jít do Afriky. Vzali si s
sebou jídlo a dobrodružné knížky a
tatínek doma odcizil cukr a knížku
"Rádce pro dívky dospívající aneb
Kterak si získati vášnou a trvalou
náklonnost muže". Mimoto si vzali
rybářský prut a udičky, neboť se
chtěli živit rybami. Toulali se celý

týden, spali ve stozích a v cihelnách, četníci je hledali po celém kraji a vyptávali se všech lidí. Jenomže oni přišli sami, byli celí hladoví a otrhaní a špinaví jako Cikáni.

Tatínek to slyšel, jak maminka vypravuje, a pokáral ji, že mně to povídá, a pravil, jak ten kluk může mít pak před jedním rešpekt, ale pak se tomu sám zasmál a udělal si: "Jó, to byly tenkrát jiné časy." Já jsem chtěl, aby mně to taky vypravoval, jak šel do Afriky, a tatínek toho vypravoval ještě víc a pořád si přidával, jelikož jsem se toho

povídání nemohl nabažit. A ptal jsem se ho, proč si vzal s sebou do Afriky knítku „Rádce mladé dívky“, co by mu byla platná mezi divokými kmeny? A tatínek odpověděl:

"Co jsem měl dělat, holenku, když jsem jinou knítku neměl a hoši by mne pomluvili, že jsem přišel s holýma rukama. Lepší něco než nic."

Od té doby mám tatínka ještě radši, jelikož jsem si pořád myslel, že tatínek byl vředycky

rozumný, ale nyní vidím, že nebyl

vždycky rozumný.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

V ten den, co měl cirkus zahájit
představení, bylo u nás veliké
pozdvížení, jelikož

cirkusáci táhli městem v průvodu a
byli tam koně a slon a verbloudi a
šaškové a ťirafa a všichni děsně
troubili a bubnovali, pročeť všichni
obyvatelé vybíhali z baráků, aby
viděli, co se děje.

Průvod táhl také kolem našich a celá

rodina se postavila před kvelb a maminka měla Mančinku na rukou a Mančinka třepetala ručkama a pravila ve svém nářečí: "Oni, oni!", což znamená koně, a tatínek se usmíval a pravil hrdě "V našem městě se pořád něco děje a pak ať nám někdo řekne, že jsme Zapadákov."

Tato slova uslyšela jedna krasojezdka, co seděla na takovém docela malilinkém

koníčku, a poslala tatínkovi polibek a tatínek smekl čepici a pravil:

"Mámo, co bys tak tomu řekla, kdybych ti utekl s cirkusačkou?" a maminka ho pleskla a pravila: "Nestydíš se trochu, starý šplechto, před těmi dětmi?" a tatínek se smál a pravil : "Oho!"

Já jsem zpozoroval v průvodu Kasalického Alfonse, on seděl na verbloudu a měl takovou

krásnou kazajku, celou zlatem pošitou a ruku měl v bok a tvářil se velice hrdě a já jsem tahal maminku a tatínka za rukáv a křičel jsem: "To je Alfons, co chodí do naší třídy," a

pustil jsem se za průvodem a pořád jsem křičel: "To je Alfons, co chodí do naší třídy!", aby to všichni obyvatelé věděli, a ukazoval jsem na Kasalického prstem. A všichni hoši, i ti, co spolu mluvíme, i ti, co spolu nemluvíme, utíkali za průvodem a také Ješiňáci a Habrováci a jiní nepřátelé a byl z toho velký křik, který byl slyšen v celém okolí. A když jsem utíkal, tak jsem najednou

zpozoroval, že se mnou utíká Eva Svobodová, pročť jsem ihned přestal na Alfonse prstem

ukazovat, aby se jí nezalíbila jeho kamizolka, zlatem pošívaná, a ukazoval jsem na slona, na němž seděla jedna slečna a měla v uších zlaté peníze a na hlavě turban. Eva Svobodová pravila:

"Víš, Pét'o, my spolu budeme chodit do cirkusu," a já jsem odvětil: "Beze všeho, ale dneska musím jít s našimi," a ona odvětila, že dneska půjde také s tatínkem a maminkou, což se právě šikuje, aspoň se v cirkuse uvidíme. I pravil jsem: "To se vr!" a pak jsem zase utíkal a křičel, Eva také utíkala a křičela, tak

jsme křičeli oba.

A příšerně jsme se nasmáli šaškům,
kteří vám měli takové malinké
kloboučky a děsně

široké kalhoty, do nichž by se vešlo
nejméně pět hochů z naší třídy. Měli
také červené nosy a bílou tvář a
širokou hubu a pořád klopýtali a
mluvili blbě, a když uviděli nějakou
slečnu, tak smekali kloboučky a
holky děsně

kvičely po holčeničím způsobu.

Na náměstí stál pan Fajst, docela nic

se nesmál, ale smutně pokyvoval
hlavou a pravil

pomalým hlasem Kozí Kuncce, která
seděla pod parapletem a prodávala
jablka: "To jest ohavnost spuštění," a
Kuncka odvětila: "Však se Pánbůh
na tu rozkoš dlouho dívat nebude, to
ať si nikdo nemyslí, jelikož

Pánbůh má těch rumrejchů plné
zuby."

A když to pravila, tak průvod zastavil
a jeden hudebník zatroubil
neobyčejně silně a jeden komediant

pravil úpěnlivým hlasem, že se
velectěnému publikum na vědomost
dává, že dnes se zahajují

představení a co bude k vidění, to
dosud nikde na světě nebylo k
vidění, a chválil

cizokrajnou zvěř pro její sílu a
zuřivost, což jest poučné pro
milovníky přírody, a že jako má
každý přijít, aby spatřil prvostřídní
program. Pak zase jeden hudebník
zatroubil a jiný hudebník děsně silně
zaramploval na buben a byl konec.

To bylo slávy! Ten den ve škole
nikdo nedával pozor, ani neobvyčejně
mravní ťáci, co

mají samé

jedničky, a pan učitel pravil: "Copak
to je? Já se tu namahám a vy bloudíte
duchem mimo zdi této učebny.

Schvaluji sice vše, co k veselosti
přispívá, ale pamatujte si, hoši, že
jest napřed povinnost a potom
zábava." Ale my stejně pořád myslili
na cirkus, a kdo byl vyvolán, ten
neuměl. Kdyť tatínek večer zamkl
krám, tak si vzal nové šaty a ze

škatule vytáhl tvrdý klobouk a do
tobolky si dal dvě trabuka, takže mně
připadalo, že je neděle, ačkoli byla
středa. A pak se koukl do zrcadla a
nakroutil si vousy, přičemž se tvářil
neobyčejně vátně. Pak chodil po
pokoji a zpíval si "tradadábumdijá".
Ale maminka se strojila děsně
dlouho, točila se před zrcadlem a
dívala se na sebe ze všech stran, ať
mně bylo do bréče, že zmeškáme
představení, a já jsem dupal, a pořád
nabádala Kristýnu, ať

dá pozor na Mančinku, a pořád
odmykala a zamykala skříň a chodila

kolem dokola, sem a

tam, ať tatínek pravil: "Mami, ty se vypravuješ jako chudý král do boje."
A pak jsme šli, a když

jsme byli na cestě, tak se maminka chtěla vrátit, jelikož byla starostlivá, jestli všechno uzamkla, a dělala si hlavu, že Kristýna bude třebaš neopatrné zacházet s ohněm, protože můžete převrhnout lampu. Pročť jsem ji moc prosil, aby se nevracela, že u nás stejně nebude hořet a když, tak přijedou hasiči a budou stříkat tak
PDF created with pdfFactory trial

version

www.pdfactory.com

dlouho, ať všechno uhasí. A ještě jsem pravil: "Uvidíš, mami, že ať přijdem z cirkusu

domů, bude už po ohni a my půjdem spát." Tomu se tatínek hlučně zasmál a pravil, že jsem veliký mudrlant, ale maminka pravila tatínkovi: "Vy mušťtí drťte dohromady," a já jsem pravil:

"To se vr!" Na Novém náměstí byla lidí děsná kupa, oni tam

promenádovali, jelikož v cirkuse hrála hudba pochody, polky a třasáky a taktěť se ozývalo řvaní cizokrajné zvěře. Tatínek šel k vozu, co se prodávají

lístky, a koupil lístky a musil mně je dát podržet a já jsem je dal jednomu důstojníkovi, co stál u vchodu a trhal lístky a ukazoval návštěvníkům, kam si mají sednout. Ten důstojník měl krásný červený kabát a ohromnou sílu stříbrných knoflíků na něm a chodil ve vysokých botách s ostruhami a měl také báječně

veliké kníry.

My jsme se posadili na vykázané místo, maminku jsme vzali doprostřed, aby byl z každé

strany jeden mužský, a já jsem se koukal dokola a prvního, koho jsem uviděl, byl Éda Kemlink, pročert jsem mu pravil: "Nazdar", on mně také pravil: "Nazdar" a já jsem křičel: "Já jsem tady," a on odpovětil: "Já

jsem taky tady," a oba

jsem křičeli: "Všichni jsou tady," a byl tam Tonda Bejval, Čenda Jirsák

a vůbec všichni hoši, co spolu
mluvíme, i ti, co spolu nemluvíme,
ba i někteří přespolní táci. Všichni
jsme si říkali "nazdar" a byli jsme
veselí.

Já jsem se pořád nemohl dočkat, ať
začnou, ani chvilku jsem neposeděl a
maminka

pravila, že jsem celý říčný, a ještě
pravila: "To dítě si to tak bere, já se
bojím, aby si neublížil."

Načež jsem pravil: "Já

nejsem u tebe řádné dítě a vůbec si neublívám." Vtom zazvonili, já jsem myslel, že je to začátek, protože

jsem si udělal "ááá", ale nebyl to řádný začátek, jelikož pořád chodili lidé a pan důstojník jim říkal

"raďte" a ukazoval jim místo. Po chvíli zase zazvonili, ale ukázalo se, že to byl zase jenom švindl, jelikož vůbec nezačínali.

A když zazvonili potřetí, tak zase nezačínali a tatínek se podíval na hodinky a pravil: "To je doba," a

někdo začal tleskat a pak všichni hoši tleskali a všichni lidé tleskali, já jsem také tleskal a křičel jsem:

"Hohohó!" Ale vtom se zavlnila opona, začalo to dupat a do toho kolečka přijela na koni jedna slečna a byla krásně malovaná jako obrázek v kníťce a jeden pán děsně práskal bičem, jako když bouchají

kapsle, a ta slečna se usmívala a posílala polibky publikumu a ten pán ještě více práskal

bičem, ona všelijak přehazovala

nohy a měla krásně vyčištěné
holínky, jednu chvíli visela hlavou
dolů, nic si z toho nedělala a pořád
se usmívala a kůň utíkal čím dále.
tím rychleji, ať byl konec a dost a
všecko plácalo a já jsem plácal ze
všech nejvíc.

Potom zase přivedli koně a ten šašek
to chtěl dělat jako ta slečna, on si
myslil, že to umí, ale vůbec to
neuměl a pořád padal dolů, lidi se
tomu děsně smáli a řvali strašlivým
hlasem:

"Hohohó!", já jsem se smál ze všech

nejvíc, ať jsem padl mamince kolem krku a křičel jsem: "On padá dolů, on je blbej!"

Koukej, maminko, koukej, jak je blbej!" a maminka mne pokárala, že se ani v cirkusu

neumím slušně

chovat, pročejť jest jí před lidmi hanba.

Ještě dříve než jsem jí mohl odvětit, že se umím v cirkuse chovat, přišli tři šaškové a mně se zdá, že jeden z nich byl ten pan důstojník, co před chvílí

trhal lístky. Ti tři šaškové si házeli taková červená, modrá a žlutá kola s takovou rychlostí, že se to jen míhalo a všichni lidé na to koukali, všichni hoši na to koukali a každý se divil jejich šikovnosti, až jeden šašek to spletl, upadl na nos a křičel "jéjej!" a všecko se hlučně smálo a hudba k tomu hrála.

Potom spustili z vejšky hrazdu a přišli tři hoši, všichni stejně oblečení v černém, jeden

největší, ten menší a ten nejmenší. Koukal jsem a viděl jsem, že ten

nejmenší jest Kasalický Alfons, co
chodí do naší

třídy, pročť všichni hoši volali:
"Kasalickej!" a já jsem také volal
"Kasalickej!", aby viděl, že jsem taky
tady. Ale Kasalický si toho vůbec
nevšiml, ale stál neobyčejně
nepohnutě a ten větší a ten ještě
větší se taktěť vůbec ani nepohnuli.

A s nimi přišel vrchní cirkusák pan
signore Rudolfi a pravil silným
hlasem velectěnému

publikumu, že ti tři hoši jsou ti

proslulí bratři Abaldini, co udivili svými prvostřídními výkony celý svět a psalo se o nich v zahraničních novinách, a když to pravil, tak se uklonil a šel stranou.

Načet ten větší se vymrštil na hrazdu a popadl Kasalického Alfonse a hodil ho tomu největšímu a Kasalický udělal ve vzduchu tři kotrmelce, všichni se strašně houpali a Alfons přiletěl k tomu největšímu a ten ho hodil tomu menšímu a tak to dělali pořád a najednou hudba přestala hrát, všechno se koukalo, já jsem se koukal ze všech nejvíc a

maminka pravila, že se na to nemůžte
koukat, že má strach, že si něco
udělají, a tatínek pravil, ať

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

nemá strach, že ti jsou tomu zvyklí.
Když byli u konce, tak jsme hrozně
plácali, oni se

děkovali a já

jsem každému říkal, že jeden z nich
byl Kasalický Alfons z naší třídy, a
byl jsem velice

hrdý. Po tomto výstupu oznámil
vrchní cirkusák jasným hlasem, aby
každý přispěl nějakou

maličkostí na ty bratry Abaldini, ale
že nikoho nenutí, každý ať přispěje
podle svých možností, jelikož bratři
Abaldini musejí jít do ciziny
študovat nové kousky. A tatínek
pravil nevrlým hlasem, že už nevědí,
jak by lidem tahali peníze z kapsy, a
hned nato chodil Kasalický Alfons
kolem dokola s talířem, já jsem
prosil tatínka, aby mně dal korunu,
on pravil: "Vy si myslíte, že si peníze
dělám," ale přece mně korunu dal a

já jsem ji položil na talíř a řekl jsem
Alfonsovi

"nazdar!" velice silným hlasem, aby
to každý slyšel, a on mně také řekl
"nazdar!"

Potom přišel šašek a chtěl to dělat po
těch třech, ale vůbec to neuměl a
každou chvíli padl na nos, čemuž
jsme se všichni srdečně zasmáli a já
jsem si myslel: Kam se hrabe, vřdyt'
je blbej, ale on nebyl tak blbý, on
vám najednou vyskočil rovnýma
nohama, vymrštil se na hrazdu,

zkroutil se jako had, otočil se několikrát ve vzduchu a všechno to koukalo velice, já jsem taky koukal a tak jsem viděl, že všechno umí, ale musí ze sebe dělat pitomu, aby se lidi smáli. Náš tatínek pravil: "Je to chlapík, to sám musím uznat," a maminka pravila: "Kam na to ti lidé chodí?"

Potom jsem šel k Evě Svobodové a chválil jsem toho šaška, ale ona pravila, že se jí docela nic nelíbí, protože má červený frňák, a já jsem pravil: "Jseš hloupá a já tě z toho vyvedu, on má ten frňák přidělaný a

jináč vypadá docela obyčejně," ale ona se smála a pořád říkala, že by ho ne a ne a nechtěla, ani zanic.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Když jsem si toho večera lehl ke spaní, tak jsem si vzal do postele ten pohled, co na něm

byla vyobrazena ta krasojezdce, abych to zase ráno našel. Ona, ta slečna chodila o přestávce kolem dokola a prodávala ty pohledy a tatínek nechtěl koupit, jelikož pravil:

"To je zasejc nějaká líčka na tahání peněz a k tomu já nejsem k mání." Ale já jsem velice mořil a tatínka jsem nenechal být tak dlouho a on mně teda ten pohled koupil, abysem ho měl. A když jsem se s obrázkem pochlubil Evě Svobodové, tak ona se nafoukla a pravila, že se diví, co na ní mám.

Dlouho jsem nemohl usnout, a at' jsem se podíval na strop nebo na zdi, pořád jsem viděl

ten prvostřídní program, jak přivedli

obrovského indického slona,
zvaného Jumbo, on vám měl
velikánský

chobot a na něm dva prsty a taková
malinká očička, kterýma se chytře
usmíval. On uměl

všecko, ale všecinko, a postavil se na
zadní nohy a předníma prosil jako
pejsek a všichni se na to koukali a
tatínek pravil mamince: "Nemáš

ponětí, co takový slon sní, toho je
věru lépe šatit než ťivit."

A zase jsem viděl, jak přišel jeden pán s hromadou psů, a ti psové byli chundelatí a hladcí, divní i obyčejní, ale všichni měli sukýnky a na hlavách čepičky a ten pán ukazoval hůlkou, hudba hrála a psové tancovali. Potom přinesl malinkaté schůdky a oni chodili po zadních nohách nahoru i dolů a taky pozpátku. Kterí psi to uměli, ti radostně zaštěkali, ale kteří to popletli, ti byli panem cirkusákem pokáráni, aby si podruhé dali pozor a nebloudili duchem mimo stěny cirkusu.

A ti šášové pořád provozovali svoje komedie a dávali si pitomé hádanky, čemuž se

všichni lidé

smáli, a dělali, jako by se fackovali neobyčejně silně, ale já jsem pozoroval, že se vůbec nic nefackovali, a tak jsem si myslel, kdyby se tak hoši uměli fackovat, tak by se mohli fackovat třeba celý

den a nikdo by jim nesměl nic říct, ani pan učitel, ba ani pan polecajt.

Pak jsem si zase vzpomněl na Evu

Svobodovou, jak jsme o přestávkách
vždycky šli k

sobě a povídali jsme si, že cirkus jest
prima. A ona mně dala mejdlíčko, co
má čtyři barvy: červenou, růžovou,
žlutou a čokoládovou, já jsem to
mejdličko vzal a pravil jsem jí:
"Děkan!" a ona pravila, že můžu mít
od ní mejdlíčka, co budu chtít, jenom
když s ní budu mluvit, a já jsem
pravil: "Co bych nemluvil, mně
je to fuk," a ona byla ráda.

A my hoši, co spolu mluvíme,

mluvili jsme, že se nám to v cirkuse
velice líbí, a Čenda

Jirsák pravil, že se nejvíce těší na
nubijského lva, jelikož jest králem
zvířat, ale Éda Kemlink pravil, že jest
řádostivější na bengálského tygra,
jelikož se vyznačuje velikou
krvežíznivostí. Ale řádný lev
nepřišel, ani tygr se nedostavil a
tatínek pravil, že jestli to nevěděl, tak
jest Franta, to prý cirkusáci dovedou
velectěnému publikumu všet bulíky
na nos, jelikož cirkusáci jsou samý
švindl a řádná solidnost. Ale nemělo
by se to nechat jen tak, někdo by to

měl dát vejš. Maminka pravila: "Ty se do ničeho neplet'," a tatínek odvětil: "Te bych se do toho chtěl plést, to nechci, ale musíš uznat, že je to zrovna takové, jako kdyby ke mně přišel zákazník a chtěl libru cukru a já mu místo toho dal kus dřeva. Kdyby se to rozkřiklo, tak můžu rovnou ten krám zavřít, ale mně se to nemůžte stát, jelikož jsem kulantní a cirkusáci nejsou kulantní."

Ale co mně bylo divné, to bylo, že tam byl taky Zilvar z chudobince, a já jsem se ho ptal, kdo mu dal na cirkus, jelikož jest chudý. On odvětil,

že mu nikdo na cirkus nedal, tak jsem se ho hnedle ptal, jak to, že je také tady. On odpověděl, to že

by mohl každý přijít a že to neřekne, jelikož je to strašné tajemství. Tak jsem mu pravil, jakoby nic, že mám knihu "V zemi Škipetarů" a že to jest náramné počtení. On se toho hned chytil a pravil, že by tu knihu taktéž chtěl číst. Načež jsem si ohrnul palcem nos a pravil jsem:

"Tady!" a on pravil, že mně

to tedy prozradí, ale ne hned, ale až

potom. Já jsem mu odvětil, řádně ať
potom, nýbrž

hned, jinak tu knihu půjčím

Bejvalovi, on mně o ni říkal. Tak to z
něho vylezlo, že učinil ohromný
 vynález, jak se dostat do cirkusu
 zadarmo. On pomáhá cirkusákům
 nosit vodu k

napájení cizokrajné zvěře, jakoť i
koní, a ať odpoledne přijdu k
cirkusu, že on řekne cirkusákům, že
taky budu nosit vodu. To se mně
zalíbilo a pravil jsem., že jistojistě
přijdu. On však pravil, že nikomu

nesmím ten vynález prozradit, a já jsem se zadušoval a na to zadušování jsem se zatahal za ucho a vyplázl jazyk, aby to bylo jisté. Tak jsem doma nic neřekl a hnedky druhý den jsem běžel k cirkusu, ale kdo tam nebyl, Bejval Antonín tam byl a Éda Kemlink i Čenda Jirsák, on jim to Zilvar vyslepičil, jelikož mu dali za to plnou kapsu burských oříšků, kudlu, nápletku na bič a dva šroubováky. PDF created with pdfFactory trial version www.pdffactory.com

Ale já jsem nic neříkal, jelikož mně

to bylo fuk, a každý z nás popadl
konev nebo putýnku

jsem jim pravil, ať si jdou domů, že
se mi chce spát, a oni šli a pravili:
"Tak nazdar!" A dlouho jsem byl
mrzutý, že nemůžu přijít na kloub
tomu, jak to s tou Indií bylo, a
strašně mně

bylo líto, že by z těch podivuhodných
dobrodružství nemělo být nic, že by
to mělo být

jenom mámení a přelud. I hrozně
jsem tesknil po Indii, kde jest všechno

krásné, nejkrásnější ze všeho na světě. Doufal jsem, že aspoň na noc mě přijde Indie opět navštívit, ale ona nedala o sobě vědět. A já jsem si pořád nemohl v hlavě srovnat: Bylo, bylo a najednou není nic?

A když přišla jednou ke mně Eva Svobodová, tak jsem přímo na ni uhodil: "Evo, ty jseš přece chytrá holka?"

"To jsem," odpověděla ona.

"Pamatuješ se teda na tu veselku v Indii?" "Jakou veselku?" divila se.

"No, přece - jak se ťenil Pepek Zilvar s královskou princeznou."

Eva otevřela svoje modrá vočadla na celé kolo.

"Pepek Zilvar? S královskou princeznou? No, ne!"

"Evo," pravil jsem důtklivým hlasem, "vzpomeň si, jaks sama povídala, ťe princezna má šaty z tět kého atlasu a vlečku dva metry čtyřicet."

"Šaty z tět kého atlasu? A říkáš, ťe měla vlečku dva metry čtyřicet? To

musila být krásná veselka. A bylo tam hodně lidí? A co družičky? Co měly na sobě, povídej! A hudba byla a zpěv?

A měla nevěsta věneček? A jaké to bylo, když si před oltářem řekli své neodvolatelné „ano“?

Plakala nevěsta hodně? Tak povídej, člověče!"

"Co bych povídal? Víš všecko zrovna tak dobře jako já. Byli jsme tam spolu. Jen si

vzpomeň." Eva chvíli přemýšlela a pak smutně zavrtěla hlavou.

"Nic nevím," pravila. "Nikde jsem nebyla. Z domova jsem paty nevytáhla. Škoda. Indická veselka - to musí být něco báchorečného."

Když Eva odešla, tak jsem se podíval na své nohy. Mám nohy vrabčí. Zkoušel jsem se

projít po pokoji, ale nesvedl jsem to. Bylo mně dusno a hlava se mně točila. Myslím si, že bych nepřemohl ani Vendu Štěpánkového. Ale já brzy

okřeju a zesílím a pak se každému postavím.

Á-no! To se mně chce - spát a běhali jsme k hýdrantu pro vodu. A jak jsme tak tu vodu nosili, tak se mezi nás připletl Otakárek Soumarů, že by chtěl taktéž nosit vodu, a my jsme mu pravili, že by neměl, jelikož je bohatý a kdyby to prasklo, tak bude mít doma malér. On však nabíral do bréče a tak jsme ho nechali. A když jsme tu vodu nosili, tak jsem viděl zas tu krasojezdkyni, co mám na pohledu, ale ona nebyla docela nic krásná, ale měla mikádo rozcuchané

jako vrabčí hnízdo a chodila jen tak a máchala v neckách prádlo, čemuž jsem se neobyčejně divil. A ten pan důstojník byl jenom v kaťatech, kouřil retko a štípal dříví a vrchní cirkusák pan signore Rudolfi seděl na obráceném vozejku a uviděl Otakárka Soumarovýho a pravil, aby mu skočil naproti pro jednu

zrzavou vodu, a ještě mu pravil: "Ne, ty prcku, abys upíjel, to bych ti musil vyprášit kanduš," a Otakárek pravil, že neupije, a utíkal pro pivo. A my pořád nosili vodu a já se koukal, jak pije slon, a divil jsem se, že toho

vypije takovou sílu, také

verbloudi hodně pili, ale už méně a
koně pili ještě méně, ale dohromady
dost. Mezi námi

pak chodil Kasalický Alfons s
rukama v kapsách jako jednospán a
porád nás pobízel, vece: "Tak,
mládenci, tuďte se a friško!, friško!
cito! cito! a šupito presto!", pročť
jsme nosili jako blázni. A Eva také
nosila.

Já jsem pravil, že verbloud jest koráb
pouště, jelikož jsem to četl v jedné

kníťce, ale hoši pravili: "To si nech, to my víme dobře," a já jsem pravil: "Já vám to nepovídám, já to povídám jenom Evě," a Eva mně pošeptala, že jsem ze všech nejchytřejší, pročť mně zase přinese mejdlíčko. Mezitím Otakárek přinesl pivo, vrchní cirkusák se napil a pravil: "Brr, ta bere!" a Otakárek se hned k nám přidal a pilně nosil vodu. Ale co se nestalo, ona najednou přiběhla slečna vychovatelka a utíkala tak rychle, že měla klobouk našišato, a křičela v cizím nářečí:

"Jéťišmarjá!" a ještě něco, jelikož byl

Otakárek celý zacákaný, a počala vrchnímu cirkusákovi rychlým hlasem nadávati. Vrchní cirkusák smekl čepici a přitiskl si ji k hrudi, šoupl nohou dozadu a pravil velebným hlasem:

"Madáme, pardón, pardón, já nevěděl, že mladý pán jest z lepší rodiny, to jest ovšem

omyl a jsem celý

pryč, jelikož je to nepříjemné," ale slečna vychovatelka mluvila ještě rychlejším hlasem, že je to PDF

škandál, do kterého se musí vložit
ouřad, aby se to víckrát neopakovalo.
Potom popadla

Otakárka za ruku a táhla ho pryč a on
se dal do bréče.

Pročeť se vrchní cirkusák velice
doťral a pravil děsným hlasem:
"Kvůli vám, haranti jedni hlavatí,
všivatí, budu mít ještě nějakou
polízanici, marš!, odraťte od krámu
nebo budu zlý!" a všechny nás

vyndal a bylo nás pět.

Tak jsme šli, nejdřív pomalu, jakoby nic, a pak jsme utíkali, a když jsme byli dosti daleko, tak Čenda Jirsák začal nadávat: "Troubo bengálská, pitomo nubijskej, blboune prvostřední, slone senzační, votroku světověj, my jsme velectěné publikum a řádní haranti, ty krajto tygrovitá, jaká nebyla dosud nikde k vidění!"

To nadávat velice rychle, jako když bičem mrská a vůbec se nezarazil, takže jsme se

velice divili a Eva se také divila, pročť jsem měl vzteka, ře to tak neumím.

Kdyť tak nadával, tak vrchní cirkusák hodil po nás klicanem, ale nikoho netrefil a Čenda

Jirsák se na něho šklebil děsně příšerně a ještě pravil: "Jseř čistokrevná klisna Kismet, pouze několik dnů!" Potom vytáhl notes a něco si zapsal. Tázali jsme se ho, co si to zapsal, a on pravil:

"Pánové, já budu mít neobyčejně

prima hřích k svaté zpovědi: Nadával jsem cirkusákovi. Takový hřích ještě nikdo neměl a velebný pán mně to třeba ani nebude věřit. Ale kdyby něco, tak jste svědci." My jsme pravili, že mu to dosvědčíme, kdyby něco, a Čenda Jirsák byl velice hrdý.
PDF

created with pdfFactory trial version
www.pdffactory.com

Několik dní potom jdu vám do školy a jako vřdycky jsem šel kolem Bejvalovic, abysem

počkal na Tondu, že půjdeme spolu. Ale podíval jsem se na tu koňskou hlavu a zamrzelo mě, že cení zuby a směje se-potměšile, a já jsem k ní pravil: "Na mne nemusíš cenit zuby. A vůbec mne nebavíš." Pročet už jsem nečekal na Tondu a šel jsem radši sám.

A tak jsem šel sám a ještě jsem si myslil, že bych měl kamenem trefit porculánovou

hrušku na elektrickém vedení, ale špatně jsem hodil a tak jsem toho nechal. Bylo to v úterý a ten den

mám velice rád, protože máme čtení,
náboťku, kreslení a tělák. Čtení, to
nic není a v náboťce máme děsnou
legraci s Kát'ou, jelikoť si vťdycky
šňupne z piksly a pak praví : "O, vy
hordo pohanská, ó, vy zbrojnošové
římští, ó, vy zástupové
Amalekitských, všechny vás nechám
bez oběda, dokud se

nenaučíte křesťanským mravům!"
Tělák je samo sebou náramný, ale ze
všeho nejraději mám kreslení, jelikoť
uťíváme barviček a můťeme kreslit z

hlavy.

Ale mně se vůbec nezdálo, že je úterý, a ten den vypadal škaredě jako čtvrtek, když máme

počty, mluvnicki, děják a zemák. A pořád se mi zdálo, že je čtvrtek, a já jsem byl mrzutý. Na náměstí jsem před sebou uviděl Čendu Jirsáka, ještě si tak myslím, že ho dohoním a řekneme si

"Nazdar!" a pošineme se spolu, a pak mě ten celý Čenda Jirsák omrzel, já jsem asi v noci špatně ležel a měl

jsem křivý krk. Jako vřdycky jsem se
zastavil před cukrářstvím pana
Svobody a

uviděl jsem tam velikánský dort, byl
čokoládový se smetanovými
ozdobami a já jsem se sám

sebe ptal, jestli bych ten dort chtěl, a
hnedky jsem si odvětil: Nechtěl,
jelikož se podobá klobouku, jaký nosí
teta Vařeková, když chodí na
pořehnění.

A když kráčím kolem pana polecajta,
co stojí na náměstí a bedlivě kouká,

zda nevypukl

někde nepořádek, tak mám vřdycky
chut' připlítit se k němu zezadu a
vytáhnout mu šavli,

abysem viděl, jaká

jest, ale tentokrát jsem o to nestál,
tak jsem kráčel slušně a dal jsem
panu polecajtovi

počestnost a on odvětil: "Nazdar,
občane!", což se mi vůbec nelíbilo, já
nejsem řádný občan.

Loudal jsem se do školy velice

pomalu a přemítal jsem, že by bylo
dobře, kdyby se školní

budova najednou sebrala a šla pryč a
já bych si šel pěkně domů, a kdyby
se mne naši

ptali, co je?, já

bych pravil, že žádná škola není, a
sedl bych si na dvorek a pořád bych
seděl a koukal a

nic. Když jsem přišel do školy, tak
školda už zazvonil, ale ve třídě se
řvalo, jelikož tam ještě nebyl pan
učitel, ale já jsem neřval a sedl jsem

si na své místo a vytáhl jsem učení.

Bylo čtení, jeden ťák četl z čítanky,
že není, není zima zlá, jak se o ní
říká, ale já jsem si pro sebe říkal,
jakápak zima, když je takové horko?,
a díval jsem se oknem ven a viděl
jsem, jak nějaký muťský

veze kolečko písku, a já jsem se
divil, že to toho muťského baví, já
bych to kolečko

nechal stát a šel bych od toho pryč a
lehl bych si na trávník do stínu a
zdálo se mně, že mám v ústech plno

písku. Taky jsem viděl děvečku od
notářů, jak myla a při tom si zpívala,
otvírala široko ústa a měla děsně
červené

dásně jako šípková povidla, proto se
mně znechutila a já jsem netrpělivě
čekal, aby toho

uť nechala a šla pryč, neboť jsem se
na to nemohl dívat, ale musil jsem,
protože bych pak se musil dívat před
sebe a viděl bych Špoutila Oldřicha,
co má na hlavě strupy.

Ze zadní lavice mně někdo poslal

namalovaný obrázek člověka s
oslíma ušima a pod tím

stálo: "To jest Páta Karel pošli to
dál," ale já jsem papírek zmuchlal a
hodil pod lavici, jelikož

jsou to blbé vtipy. A hlava mne
bolela a v uších mně šumělo, jako
bych se byl ponořil pod vodu a
hledal oblázek. Já bych pil, ale hodně
studenou vodu, co po ní trnou zuby,
porád bych pil a zamhouřil jsem oči
a zdálo se mně, že jsem skvrnitý
jaguár, který se jde napít z potoka.
Ale nebyl jsem jaguár a chtěl jsem,

aby už bylo po škole a šlo se domů.

Abych se trochu povyrazil a smutné myšlení zahnal, tak jsem začal myslet na cirkus, jak

jsme v něm užili zábavy: Ale cirkus už odjel a na náměstí zbylo po něm kolo, posypané pilinami, a roztrhané

vstupenky, útržky plakátů a hromádky hnoje a vůbec nic, docela nic. Mému myšlení se

nechtělo dařit, i zdálo se mně, jako by řádný cirkus nikdy u nás nebyl a jenom že jsem o tom někde četl v

kníťce nebo mně kdosi cosi o tom povídal a já jsem tomu věřil a nevěřil.

Tak jsem si pravil: Musíš myslit o něčem jiném, o čem? Například, jestli k nám dneska

přijde cest'ák a jestli tatínek objedná nebo řekne: "Nepotřebuji nic, jsem hojně zásobený." A jestli Bejvalovi pacholci nám přivezou od dráhy bednu, a pak jsem si vzdychl: Proč právě bednu?

Stejně nebudou v ní

obrázky.

To mě bolí hlava.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Najednou jsem viděl ty šašky v
cirkusu, co házeli ta barevná kola,
nejdříve letělo červené kolo, za ním
modré a pak žluté, letěly velice
pomalu, jako když kráčí pan starosta
s panem notářem a s velebným
pánem, ale pak lítala pořád rychleji a
rychleji, pan starosta s panem
notářem a s velebným pánem utíkali

děsně rychle, horempádem, a utíkali ještě více, letěli na dráhu, aby stihli vlak. Vtom mne pan učitel vyvolal, já jsem nevěděl, kde jsme, a pan učitel pravil: "Bajzo, Bajzo, já se namáhám a ty bloudíš duchem mimo tuto síň učební," a pravil to tak protivně, že mě ještě více bolela hlava, a díval se přes brejle a zdvihl ukazováček, což se mně vůbec nelíbilo. Já jsem mu chtěl říci, ať nezdvihá

ukazováček, ale on se odvrátil a vyvolal jiného žáka.

Školda zazvonil, tak jsem viděl, že
uplynula teprve jedna hodina a byla
přestávka, byl

velikánský

řev, já jsem schválně neřval, ale
zůstal jsem sedět a jenom jsem
koukal, a bylo zeleně,

jako bych byl pod vodou. I uviděl
jsem, jak Páta Karel vytáhl housku a
začal pojídat, měl mastné pysky a to
se mně

tak znechutilo, že jsem začal děsně
křičet: "Dej tu housku pryč nebo ti

dám!" a pořád jsem to křičel a chtěl jsem Pátovi housku vyrvat, ale udělalo se mně hrozně špatně.

Myslím, že to byl Bejval, co mně

složil učení do kabely, ale jistě to byl jiný, co mně nasadil čepici, a zase nějaký hlas

pravil: "Já půjdu s ním," a to už jsme byli na chodbě, kde jsou obrazy, představující výjevy z českých dějin a ty obrazy visely nakřivo. A co mně bylo nejdivnější, že chodba, kterou se jde do tělocvičny, byla vřadycky napravo a najednou byla po levé

ruce. Také okna byla ne tam, kde měla být, ale na druhé straně. Z toho se mně

udělalo ještě více špatně. Obrazy jako by tekly ze stěn, pan učitel také tekł a rozléval se po chodbě a bublal, jako by se vařil, a z toho bublání vycházel hlas: "Bejval a Kemlink! - Zde! -

Jmenování

řádkové, přistupte blíže a dovedete Bajzu domů. Leč opatrně, opatrně! Ostatní pak na svá

místa. Bejvale a Kemlinku, jste už velicí chlapci a já spoléhám na vás, že si povedete s náležitou obezřetností. Doufám, že tato zlá nemoc mine bez neblahých následků."

Tento hlas zněl velice jasně a já jsem ho pořád slyšel, jak mluví, a to už jsem seděl na

šamrli a Kristýna mně zouvala botky a měla velikánský obličej, maminka zatápěla v kamnech a tatínek mně

sahal na čelo a pravil: "Ten hoch má

horkost, to musil něco špatného
sníst," a pak jsem ještě slyšel, jak v
krámě pravila cikorka: "Tohle nám
ke všemu scházelo," a to už jsem
ležel v posteli, hrozná zima mne
rozrazila a já jsem sám od sebe
brebtlal: "Vrána, sýrec, rarach,
Rampepurda, rezaté obruče," a slova
ze mne vycházela čím dále tím
rychleji a někdo dupal, jak chodil po
příbytku, a já jsem ležel v takovém
zeleném láku a ploval jsem jako
okurka ve sklenici, všechno plulo,
všecko se točilo a vzdouvalo. PDF
created with pdfFactory trial version

Ani jsem nevěděl, jak jsem dlouho
ležel, a jenom jsem cítil, jak mně po
zádech hrají teplé a chladné

vlnky, i díval jsem se oknem na
dvoreček a viděl jsem, jak se slunce
kutálí po střeše

našeho dřevníku a na střeše seděl
kocour Honza a tvářil se tak
starostlivě jako náš tatínek, když

hledá dýmku a neví, kam ji dal.
Nelíbila se mně Honzova
starostlivost a já zavřel oči.

Po chvíli jsem zaslechl rychlé dupání
a nějaký silný hlas pravil: "Kdepak
máte toho

pacienta?" a z toho hlasu vanul vítr,
který voněl po růžových a bílých
cukrátkách, jako jsou v lékárně v té
kulaté

sklenici a já jsem je vřdycky chtěl
mít.

On si přinesl malý kufírek a já jsem
chtěl vědět, co v něm jest, a on mně
dýchal na prsa a Lechtal mne vousy

pod bradou a vstrčil mně teploměr
pod paždí a pravil: "Máte tu dusno,
panstvo, vzduch, vzduch, hodně
vzduchu, velectění! to je to hlavní," a
chvilku se díval na hodinky a pak
pravil: "Mno!" A potom jsem slyšel,
jak v krámě cinkalo závaží a váha
pravila:

"Dejte mi ještě liberku kávy, tohle už
jest čtvrtý případ spály, ke kterému
jsem byl

zavolán, máte francovku? Tak mně
dejte lahvičku, jenom klid, klid, pane
Bajzo, já se k vám ještě dneska

podívám, tak, tak, kolik to čítáte? já se klaním."

A já jsem, se hluboce ponořil do toho zeleného láku a plaval jsem, pořád jsem plaval a

Venda Štěpánků taky plaval, já jsem se divil: Takový malý prcek a jak už to umí plavat a já jsem šel domů a byl jsem hodnou chvíli hodný, chodil jsem pomalu, koukal jsem se ctnostně a mluvil jsem pravopisně a moje řeč byla: "Ovšem, zajisté, nýbrž, pakliže, tudíž a nápodobně." A když

jsem si myslel, že jsem byl už dosti dlouho hodný, tak jsem slušným hlasem požádal tatínka, aby šel do cirkusu Rudolfi a koupil mně slona Jumbo, jelikož ho potřebuju.

Když tatínek moji žádost uslyšel, tak se příšerně zachechtal a pravil: "Ha! Slona Jumbo, to by tak hrálo! Když jsem byl v tvých letech, tak jsem musel do světa a nikdo se mě neptal." Já jsem se však nepoddal, ale mořil jsem ho žalostným hlasem, že musím mít slona, jelikož ho máme v přírodě, abych ho uměl.

Tatínek odvětil zlostným hlasem:
"Kdopak si dneska můžete dovolit
pořídít si slona, kam by jeden přišel?
ať podle toho, jak se zlepší obchody,
a jdi pryč!"

Vyslovil to s takovou nevrlostí, že to
znělo jako "divrič!", pročet jsem
bréčel. Ale maminka vzala tatínka
stranou a mluvila s ním tichým
hlasem, a když jsem to viděl, tak
jsem velice silným hlasem sliboval,
že už ani jednou nevynechám housle,
že každému dospělému dám
počestnost, bez dlouhých řečí
všudykam doskočím, vyřídím,

pomůžu a od Maňinky se ani
nehnu a jemným hlasem jí budu
povídat pohádky.

A maminka pravila: "Copak to dítě
nemá mít vůbec řádnou radost? Ty
jsi už škudlil

pomalů jako strejda Vařeka. Kup mu
toho slona, vřdyt' to nestojí bankál."

Pročt' tatínek mávl rukou: "Když
slon, tak slon, máte mne poznat a já
jsem řádostivý, jestli si jedou
vzpomenete, co jsem pro vás udělal."

Já jsem zajásal neslýchaně silným
hlasem a políbil jsem tatínkovi ruku.
A koukám se,

koukám a vidím stát Jumba, toho
obrovského slona indického, rovnou
před naším kvelbem. Stál klidně, uši
měl jako obrovské lopuchové listy,
tuhou kůži jako z dehtové lepenky a
usmíval se těma malinkýma,
chytrýma očičkama.

Dal jsem mu ibišové cukrátko, které
jsem odcizil v krámě, a on si
cukrátko vzal prstíkem,

co má

přidělaný k chobotu, a tázal jsem se:
"Jseš

rád, Jumbo?" on pak pokývnul
hlavou na znamení, že je rád.

Načež jsem mu pravil přísným
hlasem: "Copak je to platné, milý
Jumbo, musíme jít do

školy." Jumbo odpověděl: "Když do
školy, tak do školy. Napřed
povinnost a potom zábava. Nikdo
učený z nebe nespádl. Škola mé
štěstí, pročtež: Pojd' sem, synu, a uč

se moudrým býti." Potom mne chobotem vzal opatrně kolem pasu a vysadil si mne na krk. A Kristýna mně podala kabelu s učením a tatínek s maminkou se postavili před krám, aby viděli, a já jsem dal slušné pozdravení a zavelel jsem: "Vpřed!"

A slon kráčel zvolna a velebně a všichni se koukali a já jsem byl velice hrdý. Kterí se

koukali: Jodaska, co prodává hliněné nádobí, Trojna, bednář, Rychtera, řemenář, Bednařík,

obuvník, Svatý, krejčí pro pány i
hochy, Mazura, autodopravce, Jaroš,
řezník a uzenář, Kozí Kuncka, ano i
pan Fajst, taktét pan Podlena, co píše
na hejtmanství.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Celé město se koukalo a všichni se
divili.

A když jsem zahnul za roh, tak se
divili: Preclík, kominík, Laušmanka,
nit'ářka, Dušánek,

cedulář, Vobořilka, krupařka, a

Homoláč, sklenář, a Netuka, mydlář.

Taktět se divili všichni holubi, co
létají kolem báně, Bejvalovi koně se
divili i Jakub,

pacholek, i psi se divili, mezi nimi tět
Pajda.

Veškeré tvorstvo kulilo vočadla a
říkalo "Jé!"

A pan starosta se koukal z okna
radnice a s ním celé obecní
zastupitelstvo a bylo náramné

divení. Pan Letovský, náš polecajt,

se vzpřímil a salutoval mně, řka:
"Sláva ti, ó synu vlasti!" Já

jsem poděkoval neobyčejně slušně.

Byl pak obrovský sběh lidu a
ozývalo se troubení hasičstva.

Někteří pravili, že by se to

mělo dát do novin, aby si to lidi
přečtu.

A slon kráčel pravidelným krokem, a
když jsem se podíval dolů, co jsem
spatřil? Dva

muřové

kráčeli po pravé straně, dva pak po straně levé. Měli šátek kolem hnědých beder, na hlavě

turban, v jedné ruce třímali oštěp, v druhé pak kabelu s učením. Oni muṭové se nazývali : Bejval Antonín, Kemlink Eduard, Jirsák Čeněk a Zilvar z chudobince, jménem Josef. Když jsem to

spočítal, tak jsem viděl, že nás dohromady bylo pět. Já jsem byl ten nejprvnější a ti čtyři byli moje tělesná

strát.

Za hlučného troubení a bubnů
ramplování jsem došel před školu a
pan učitel, dívaje se z

okna školní budovy, pravil:
"Táčkové zachovejte mi pořádek,
aby nebylo stítností z řad
obyvatelstva." Před školou mě
Jumbo sundal dolů a pak mně podal
čítanku, mluvnicki, početnicki, jakoť i
psací

náčiní.

Tu pak vyšel ven školda, i zkřížil

ruce na prsou a tázal se: "Čeho ťádáš velký muťi?"

Kázal jsem mu, aby mně po dobu školního vyučování slona bedlivě opatroval a přinesl mu něco k občerstvení. Školda se uklonil, vece: "Prosím!" a odešel do školní budovy, v krátkosti však z ní zase vyšel a přinesl láhev citrónovky, kterou podal Jumbovi.

Slon přiložil láhev k ústům a limonádu vypil, řka: "Brr! Ta bere! Pánbůh zaplat'!" Když

jsem viděl slona pít, sám jsem dostal
strašnou žízeň a otevřel jsem oči a
dlouho jsem nemohl pochopit, že
ležím v posteli. Kde je sběh lidu, kde
je ta sláva a to troubení, to
ramplování?

Bylo už pozdě, krám byl zavřený,
tatínek seděl u postele a koukal se,
maminka mne

podpírala jednou rukou a v druhé
držela sklenici s malinovou
limonádou a pravila: "Pij, Petříčku,
ono ti odlehne." Já jsem pil velice
lačně, ono to ve mně žblunkalo, a

když jsem se napil, tak jsem pravil:
"Děkuji ti, maminko-milenko, že ses
za mě u tatínka přimluvila, aby mně
koupil slona.

Víš, já a Jumbo, my teď

spolu mluvíme a chodíme pořád
spolu."

"Dobře," odvětila maminka, "jenom
hezky spi, aby ses z toho vyspal."

"A tobě, tatínku," pravil jsem, "taký
nastokrát děkuju, žeš měl skrz mě
takovou outratu."

Tatínek se pousmál a pravil: "Není zač. To

víš, já na nějaký ten krejcar nekoukám, když to musí být."

U postele stála také Kristýna, ona na mne koukala a já jsem jí pravil: "Ať vstanu, tak řeknu Jumbovi a pojedeme do Rampuše. Te v Rampuši neviděli ještě slona?"

Kristýna se zachichtla, ale maminka přísně na ni udělala: "Šš!" A když jsem usínal, tak jsem se slyšel, jak pravím slabým hlasem: "Maminko,

dej Jumbovi rýti, jelikož sloni rádi rýti, to jest jejich nejmilejší," a pak jsem slyšel, jak v krámě praví váha cinkovým hlasem: "Kilo rýte, čím ještě

posloužím, prosím?"

"Kdepak by horalé v Rampuši viděli slona, neboť ten žije v širých rovinách Indie,

zavlažovaných veletokem Gangu, to jest, víš Kristýno, posvátná řeka tamnějších domorodců."

Jenom že teď nevím, jestli jsem to

pravil já nebo pan učitel, jelikož jsme toho dne měli přírod'ák, ale nikoli ve třídě, nýbrž na dvoře. Táci stáli kolem našeho Jumba a pan učitel ukazoval na něho pravítkem a vykládal.

"Nuže, pozor, řádkové! Bedlivě sledujte můj výklad, abyste si něco odnesli do řivota.

Nedáváte-li pozor, pak je to nešetrnost vůči mé osobě, když se tolik namáhám, nešetře zdraví.

Nuže: Slon, jehož tu vidíte, řije v

četných stádech, která se prohánějí v
rozsáhlých pampách indických, a živí
se povýtce stravou rostlinnou,
Melichar nedává pozor, Melichare,
dej sem ten PDF created with
pdfFactory trial version
www.pdffactory.com

provázek, hochu darebný, avšak slon
se dává snadno zkrotiti a pak koná
platné služby

lidem, neboť jest zvíře pilné, nikoli
jako Šabata, jehož jsem právě
přistihl, jak chytá lelky.

Pomáhá při stavbě, vleka ohromné
klády svým chobotem, teď jsem
právě Melichara napomenul,

leč hoch ten darebný nedbá,
Melichare, Melichare, hochu
darebný, já si pozvu tvého pana otce
a promluvím s ním důtklivé slovíčko,
coť se týče také Klemy, jenť pozor
nedává a jiné vyrušuje.

Nuť, řádkové, síla slona jest
ohromná a slon se dožívá vysokého
věku, s některými řáky mohu mluvit
jazykem andělským nebo ďábelským
a je to, jako když hrách na stěnu hází,

Vašátko a

Klenovec zůstanou po škole, já se s nimi nebudu zlobit." Všelicos ještě zajímavého vykládal pan učitel a my všichni pozorně naslouchali. Když bylo po vyučování a šlo se domů, tak se ke mně přidal Bejval Antonín a mluvil se mnou a koukal se kolem, aby všichni viděli, že mluví se mnou ze všech nejvíce. Ale já s ním mluvil dosti málo a kráčel jsem vedle Jumba.

Bejval pravil, že vynalezl obrovský vynález, a když jsem se ptal, jaký by

to měl být

vynález, tak pravil, že by Jumbo mohl ostávat u nich ve stáji, jelikož by koně mohl naučiti sloní moudrosti a sám by od nich pochytil koňskou moudrost. Koně a slon by se mohli skamaráditi a mohli by spolu mluvit. Odvětil jsem: "To není řádný vynález a já to nechci. Koně ať si chodí spolu, já budu chodit se slonem."

On však jinak nedal a pořád do mne mluvil, že Jakub bude slonovi dávat seno, oves a rýži

a vůbec bude dbát, aby mu nic
nechybělo.

Já jsem pravil: "To by se ti šiklo,
abys pak každému mohl vykládat, že
slon je váš a nikoli můj. Tadyhle -
víš! Ať naprší a uschne. Nejsem tak
hloupý, jako jsi ty chytrý a kdo mně
nechtěl půjčit kolo?"

Když to Bejval slyšel, tak byl velice
zahanben, že se svým kolem tak
škotil a nikomu je

nepřál, jelikož nevěděl, že budu mít
slona, pročť budu nade všechny

vyvýšený. On ale tak

dlouho mořil, ať

jsem pravil: "Tak dobře, abys viděl a pamatoval si to propodruhé," a dal jsem Jumba do stáje k Bejvalom.

Jakub měl radost a pravil: "Jářku, to jsme dostali pomahače," a jal se slona čistiti kartáčem. Brzy nato se přihodilo, že se do našeho města přistěhoval pan Kukrle a byl na poště úředníkem. A chtěl, aby mu pan Bejval stěhoval nábytek.

Toho dne jsem doma hlásil, že

nepůjdu do školy, jelikož musím stěhovat pana Kukrle.

Maminka pravila: "Když stěhovat, tak stěhovat, ale přijď včas a kafe máš v troubě." Odvětil jsem: "To se vr!" a běžel jsem a maminka za mnou volala: "Pét'o, dej na sebe pozor, víš, že jseš tětce nemocný," a já jsem odvětil: "Beze všeho." A když jsem tak běžel, tak se mnou utíkal Zilvar z chudobince, Éda Kemlink a Venda Štěpánků, pročet jsme byli čtyři. Když jsme přišli k Bejvalom, tak na nás čekal Tonda a bylo nás pět. Já jsem si sedl na kozlík vedle Jakuba,

on mně půjčil bič a já jsem byl velice hrdý. A Jumbo kráčel vážně za méblákem a kýval hlavou a usmíval se chytrýma očičkama.

Když jsme přijeli na místa, tak pacholci začali skládat a pan Kukrle skákal kolem toho

jako opice a úpěnlivě křičel:

"Jezuskonte, lidi, vemte to naštorc, vy mně to všechno rozmlátíte a jak já k tomu přijdu, abych škodoval?"

Pacholci odvětili: "Pane oficiále, neráčejí se nám tu vrtět jako říd na

pekáči a radši koukají, aby viděli."

A Jumbo pravil: "Jsem šťastlivý, jak se toho, mládenci, chopíte."

Pacholci pravili: "To je práce, inu, inu mordyjánská," a Jumbo pravil: "Jděte mi od toho pryč, já se do toho vlořím sám." Pacholci se usmívají: "Uvidíme, Jumbo, jak obstojíš." Leč Jakub jakoťto nejstarší z nich pravil: "Jenom, hoši, učiňte, jak Jumbo míní, on má z toho nejlepší pojem."

A taky jo: Jumbo nejdřív popadne šicí stroj, vyzdvihl ho chobotem jako

pírko, pak se

ujme cinkostnu, načet vezme
kredenc, zrcadlo, postele, bral to z
vozu, jako pekař pecny do pece sází,
jiný by se při tom náko zapotil a tělo
si namohl, ale Jumbo, jakoby nic a
ještě se k tomu usmívá svýma
chytrýma očičkama.

Pacholci stojí tu jako svatý Ján na
mostě, jsouce z toho celí pryč, diví
se neobyčejně a

praví: "Inu, inu, tot', tot', máš to,
hochu, sílu sílovatou, Pánbůh

pořehnej, my bysme s tím nebyli hotovi do večera večeroucího a ty jseš s tím hotový našup."

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Jumbo na to nic neřekl a myslil si své, ale já jsem byl na něho velice hrdý. Kdyť byli se

vším sakumprásk hotovi, tak pan Kukrle dal pacholkům na kořauku, ale Jumbovi, jelikoť sloni kořauce nehoví, daroval pytel jablek, a Jumbo se slušně poděkoval a byl velice rád.

Potom jsme šli domů a Jumbo dal tatínkovi do pořádku celé skladiště, na dvoře narovnal prázdné

bedny, aby to pěkně vypadalo, a tatínek pravil: "Pak se řekne slon. Je to jenom němá tvář, ale každý by si z něho mohl vzít příklad. Je vidět, že byl od malička dobře vedený." A Jumbovi za všechno patřičně poděkoval, ale Jumbo pravil: "Není zač, pane Bajza. To já rád přiložím chobot k dílu, když se mi naskytne příležitost. Kvůli tomu mne neubude. Jak praví přísloví: V

práci a vědění jest naše spasení."
Načet jsem si sedli s Jumbem na
dvorku a já jsem mu četl velice
krásnou detektivku jménem
"Znamení čtyř" a slon naslouchal
velice pozorně a rozvážně kýval
hlavou a říkal: "To jsou věci, ani se
jednomu nechce věřit. Jsem zvědav,
jestli toho vraha dostanou. Patřilo by
mu to, aby si podruhé nedovoloval."

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Četl jsem dosti dlouho, pak jsem
oslábl, kniha mně vypadla z ruky a já

usnul. Ve spaní

jsem viděl, jak opět přišel lékař a zase měl ten malý kufírek, co má v něm všelijaké doktorské nářadí, aby lidé

nestonali.

Sedl si ke mně na pelest a tlustě oddychoval a chvíli se na mne pozorně díval a pak pravil:

"Tak co dělá dnes náš pacient?"

Odvětil jsem: "Neť jste přišel, tak jsem četl Jumbovi z knítky."

Pan lékař se udiveně podíval na
tatínka, potom na maminku a načet
se tázal pomalým

hlasem:

"Jumbovi - z knížky? Kdo je
Jumbo?"

"Aha," pravil jsem, "vy jste ještě
neviděl našeho Jumba. Tak abyste
věděl. Jumbo je můj slon. My spolu
porád chodíme. Nyní ho nemůžete
vidět, protože jest u Bejvalů ve stáji a
tam mluví s kobyly. Ať vstanu, tak
vám ho ukážu. Nebojte se, on nic

nedělá."

Pan lékař si narovnal skřípec, usmál se a pravil: "Ajta! Tak, tak. Už rozumím. Hm. Abych pravdu děl, něco jsem už o Jumbovi slyšel. Povídá se o tom v městě. Ať budu mít chvílinku kdy, tak se s ním seznámím. Potěšení na mé straně. Hm. Tak, tak. A nyní se podíváme, co dělá

teplota." Vytáhl mně teploměr zpod paždí, podíval se naň, zavrtěl hlavou a tichým hlasem mluvil s tatínkem a maminkou. Zaslechl jsem, že praví

něco o Krizi, ale já jsem hnedky
věděl, kdo ta Krize jest. Máte vědět,
že ta paní Krize chodí v širokém,
huňatém kořichu a má uši jako pes a
nosí modré

rukavičky a rukama se opírá o dva
štíty, na nichž jsou vymalovány
znaky měst. A na obou

stranách hlavy má řaludy. Vyznačuje
se širokou a děsně zubatou hubou. A
ostává za řekou v

jednom baráku, a když je tma, tak
vychází, chytá malé děti do pytle a

prodává je cikánům.

Já proto tak dobře vím, jak Krize
vyhlíží, protože jsem ji viděl
vymalovanou na plakátu,

který visí u pana trafikanta Taloudka,
a pamatuju si, že na tom plakátu byl
nápis tiskacími písmenami:
Piatnikovy hrací karty.

Když pán lékař mluvil o Krizi, tak
tatínek si čechral knír a třásly se mu
ruce a maminka

udělala velice starostlivý obličej. Ale
já jsem pravil: "Nebojte se, ona mne

nechytne, jelikož jsem chytrý a umím děsně rychle utíkat. A kdyby něco, tak to povím panu polecajtovi Letovskému, on vytáhne šavli a takovou jí dá, ať se svalí."

A pak jsem ještě pravil: "A vůbec nemějte strach, protože tohle všechno je jenom sen.

Tádná Krize není, ani pan doktor, co mně dal teploměr, nic není. Jen počkejte, co se probudím.

Hned vstanu a půjdu k Bejvalom, jelikož tam mám sraz s hošma."

A taky, jen doktor vytáhl paty, skočil
jsem z postele a utíkal jsem k
Bejvalom a všichni

hoši už tam byli. Kterí hoši tam byli:
Bejval Antonín, Kemlink Eduard,
Jirsák Čeněk, Zilvar Josef a Venda
Štěpánek, a když jsem přišel já, tak
nás bylo šest.

A když nás bylo šest, tak Bejval
pravil: "Rudí bratři! Kmen Ješiňáků
opět vstoupil na válečnou stezku a
vyhledává s námi boj. My jim nic
neděláme, ale oni nás nenechají bejt.
Dneska ráno mně

maminka pravila, abysem skočil pro
mléko, tak jsem vzal bandasku a jdu,
a jak tak jdu,

tak, jsem potkal toho zrzouna Poldu
Ješinu, co má celý obličej podělaný
od much. Já jsem docela nic, koukám
se slušně, hledím si svého a jdu svou
cestou. Ale on mně zastavil cestu a
pravil:

„Bídáku, bandasku sem!“ začal se
prát. Odpověděl jsem pomalým
hlasem: „Votroku, nech si to, já ti
taky nic nedělám.“ Jelikož

však on nechtěl přestat a pořád mně
rval bandasku z ruky, tak jsem ho
praštil šutrákem do
kutka a on děsně zařval.

Avšak nastojte! Na to děsné zařvání
počali se Ješiňáci sbíhat, pročert jsem
utíkal strašlivě rychle a Leopold
Ješina za mnou křičel: „Počkej, ať
půjdeš kolem našich!“ Z čehoť jest
viděti, že musíme všeho nechat a
vytáhnout proti Ješiňákům do boje,
abysme je na hlavu porazili. Jináč
nebude pokoj do skonání věků:
Pravil jsem. Howgh!"

Opakovali jsme "howgh!" děsně silným hlasem a já jsem křičel ze všech nejsilněji.

Bojovnost se nás zmocnila a my jsme planuli

pomstychtivostí, ačkoli jsme věděli, že to bude krutý boj, jelikož Ješiňáci byli velice

vyzbrojeni. Naši špehové nám oznámili, že Ješiňáci řekli Rudlovi Venclíkovému a Honzovi

Pivcovému, aby přišli a nám namlátili. Už jsem vám pravil, že oba

ti páni jsou ťenatí, Venclík vede
noťírství a Pivec má

sodovkárnou, ale přitom se nestydí
prát se s hošma. Oba mají ukrutnou
sílu a kaťdý z nich

sám porazí

nejmín pět hošů.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Tak jsme se radili, co máme dělat, a
Éda Kemlink mínil, ťe bysme ty
války radši měli

nechat a vymyslit si něco
šikovnějšího. Tonda Bejval pravil, že
to řekne Jakubovi a on na ně půjde s
bičem. Jakub to slyšel a pravil:
"Houbeles!", z čehož jsme viděli, že s
tím nechce nic mít.

Ale Jumbo poslouchal, jak mluvíme,
i pousmál se a pravil pomalým
hlasem ve svém sloním

nářečí:

"Čeho byste se báli, pánové? Já
půjdu s vámi a uvidíte, jak to s
Ješiňákama sfouknu. Jen to nechte

na mně. Nebojím se ani tisíců Rudlů, ba ani miliónů Honzů."

Tato řeč zaťehnala naši malomyslnost a my jsme se vůbec nic nebáti, ale s chutí jsme táhli do boje. Napřed kráčel Jumbo a my jsme pochodovali za ním ve vojenském pořádku a celé město se na nás koukalo a všichni lidé pravili, že jsme švarní vojíni, copak je to platné.

Tak jsme pořád kráčeli, ať jsme přišli k usedlosti, která ležela už v území Ješiňáků. Vedle hnojiště

velel Jumbo, abysme se zastavili, a tudít jsme zůstali stát a čekali jsme, co bude. Jumbo

zařval děsným hlasem, ať se to rozléhalo po celém okolí: "Ješiňáci, vylezte z díry!" Na ta slova se ze všech stran vyřítili Ješiňáci s válečným pokřikem, každý ozbrojen klackem, do kterého byly zaraženy hřebíky, aby to víc bolelo, a plné kapsy klicanů a šutráků, kterými zahájili palbu. A byla jich obrovská síla a bylo jich čím dále tím více, bylo Ješiňáků tisíc, byly jich milióny, takže zaplavili celou krajinu a my

jsme byli sami, pročeť strach nás
pojal a naše řady zakolísaly.

Nicméně

Jumbo neztratil klid a rozhlíţel se
kolem, hrdě se usmívaje.

Z řad Ješiňáků vystoupil Rudla
Venclíků a Honza Pivců a začali
Jumbovi zlořečit a pustě

nadávat. Nazvali ho potulným
cirkusákem, komediantem,
umouněným Cikánem, posmívali se
jeho rypáku, obrovským uším a

celému zevnějšku, potupili celou
jeho přízeň a posměšným

hlasem ho vyzývali, aby vzal talíř a
šel vybírat.

Jumbo slyše tu zlolajnost velmi se
rozhněval a pravil: "Jsem již bezmála
sto osmdesát osm let starý, ale
přisám, takovou nevzdělanou
chamrad' jsem ještě neviděl. Kdyby
mně nadávala mládež, školou
povinná, tak bych si řekl: „No, nemá
to rozum. Ať to dospěje, tak to
zmoudří. Ale takoví dva habáni -
jeden má noťářskou ťivnost, druhý

sodovkářnu, oba jsou řenatí a platí daně a počínají si jako od šibenice utržení. Mělo by se to dát do novin, jaký příklad dávají někteří zdejší občané, které prozatím nechceme jmenovati. Te vám není hanba, pánové!"

V odpověď na toto ponaučení hodil někdo z Ješiňáků na slona cihlou. Jumbo se rozzlobil

a pravil:

"No, počkejte! Míra mé trpělivosti jest naplněna."

Na tato slova se shýbl nad hnojištěm
a nabral plný chobot močůvky a
pokropil Honzu

Pivcového i Rudlu Venclíkového
odshora ať dolů páchnoucí tekutinou.

To jste měli vidět, jak ti páni utíkali a
všichni Ješiňáci za nimi. Honza
Pivců a Rudla

Venclíků

zděšeně křičeli, obyvatelé zavírali
okna, jelikož se široko daleko
rozléhal neslýchaný

zápach. Tak oba pokropení dospěli až
k svým příbytkům, a když byli u
dveří, tu volali žalostně:

"Maṇṭelko, přichystej horkou koupel
a čisté prádlo, jelikož neslýchaně
zatouchám! Ó, kterak zatouchám!
Tak ještě

nepáchl řádný nořír, řádný
sodovkář!"

Uslyševše to paní Pivcová i paní
Venclíková, popadly co popadly, v
první řadě smeták, a

odehnaly své maṇtele od prahu,

řvouce silným hlasem: "Přísahala
jsem před oltářem věrnost svému
manželi a nikoli tomuto pronikavému
zápachu, pročť hybaj ze stavení!
Kde ses tak

zatouchal, tam se odtouchej!

Fi! Ono to páchne jako rasův 'pytel!
Vari! Ještě mně zamoříš celý
příbytek!" Pročť Rudla nesměl
překročit práh svého řemesla
nořířského a Honza musil velikým
obloukem chodit kolem své
sodovkárny, ať se z nich ta
zatouchačka vytratila, o čemť si

dodnes vypravují

obyvatele našeho města.

My hoši, co chodíme spolu, jsme se
tomu smáli vysokým hlasem, Jumbo
se smál nízkým

hlasem, já

jsem to vzal o dvě polohy výše a
smál jsem se nejvyšším hlasem, i
smáli jsme se tomu ať

do západu slunce, ať mne vnitřnosti
bolely a maminka pravila: "Čemu se
směješ, Petříčku?"

Otevřel jsem oči a velmi jsem se divil, že ležím v posteli. A pravil jsem: "Jak se nemám smát, když

oni tak utíkali a hnojnice z nich tekla a oni řvali strašlivým hlasem.

Všichni jsme se smáli, Jumbo se taky smál, ať mu slzy tekly z očí."

Tatínek přišel z krámu, sáhl mně na čelo a ptal se, co je.

Maminka si vzdychla a pravila, že se mně něco zdálo.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

"Nic se mně nezdálo, maminko,"
pravil jsem, "ale je to opraudická
prauda. Jak by se mně to mohlo zdát,
když jsem to sám viděl, jak byli celí
postříkaní, ať neviděli na oči. Ty bys
taky neřekla, že se ti to jen zdálo,
kdybys cítila ten neslýchaný zápach,
co se z nich ozýval na všechny
strany." Maminka se mne ptala, jestli
nemám tížeň, já jsem pravil, že mám,
pročež mně dala sklenici malinovky.

Napil jsem se velice zhluboka a
tatínek se podíval na hodinky a
pravil, že lékař by tu už

měl být, že se snad někde zdržel.

A já jsem pravil: "Víš, tati, já velice rád stůňu, jelikož pak dostanu malinovku. Až přijde pan doktor, tak mu řekni, aby mně předepsal hodně sladkou medicínu. Když budu mít sladkou

medicínu, tak budu stonat tak dlouho, jak pan doktor bude chtít, mně je to jedno." Tatínek se usmál a pravil, že jsem velký mudrc, maminka se taky usmála a já jsem byl rád, že jsou veselí, a ještě jsem pravil: "Až sem přijde Kristýna, já jí

to taky musím vypravovat." Kristýna
přišla z kuchyně a stála před postelí a
utírala si ruce do zástěry a já jsem
pravil: "Víš, tos měla vidět. Oni si
mysleli, že nad námi zvítězí."

"Kdo si myslel, že nad vámi zvítězí?"
ptala se Kristýna.

"No, Ješiňáci, že se tak hloupě ptáš.
Ale Jumbo vynalezl takový ohromný
vynález, přečet

oni ohromně zapáchali."

"Jaký vynález? Kdo je Jumbo? A
kdo zapáchal?" ptala se Kristýna a

začala se strašlivě chechtat.

Maminka poslala Kristýnu do kuchyně, upravila mně podušku pod hlavou a pravila:

"Nemluv, Petiňko, a odpočiň si."

Tak jsem teda už nic nemluvil, ale zavřel jsem oči a myslel jsem na to, že musím Jumbovi

koupit takovou hezkou červenou čepici.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Tu hezkou červenou čepici Jumbo porád chtěl, a když už jsem myslil, že na ni zapomněl,

tak začal znovu mořit, dupal a kňoural: "Já tu hezkou červenou čepičku chci, já ji potřebuji, já ji musím mít." A že musí být s černým štrápcem, kolem dokola zlatem vyšíváná, zrovna taková, jakou má hostinský od Zlatého havrana. A porád chodil za mnou a bručel: "Darujte mně červenou čepičku, sahibe," až jsem dostal zlost a pravil jsem. "Nedolejzej, Jumbo, nejseš už malé dítě."

Musím však říci, že jsem ho sám na tu myšlenku přivedl, jelikož jsem chtěl, aby mně vypravoval o Indii. Pozoroval jsem, že se mu do toho nějak nechce, ale když jsem jinak nedal, tak mluvil, ale dost nerad.

"Co porád na té Indii máte?" mluvil nevrlým hlasem, "tam nic není. Jenom úmorné horko, prach a nakažlivé nemoci. Ani bruslit, ani sáňkovat se tam nedá."

"Ale jsou tam banány," namítl jsem.

"Banány by byly, ale co z toho?"

"Banány a ananasy a všecko."

"Ananasy jsou tam také," připustil Jumbo, "ale všecko toto ovoce se obdrží i zde v každém obchodě."

"Naši to nevedou," pravil jsem, "my máme pouze fíky, datle, svatojanský chléb a sladké dřevo. Ó, v Indii jest velice krásně a jsou tam nádherní motýli."

"Motýli tam, sahíbe, jsou, ale co mám z toho? Já si nedělám sbírku. Také ovšem jsou tam rozličné květiny, nevídaných barev a tvarů."

Pro toho, kdo si dělá herbář, je to
výhoda, ale já si

herbář nedělám. Rostlinopisem se
nezabývám. Já spíš takhle něco k
snědku."

"Také jsou tam tygři."

"Co je mně po tom? Já s tygrem
nemluvíím, jelikož se s každým
padouchem

nekamarádím." Jumbo se zamračil a
byl velice mrzutý. Abysem ho z toho
vyvedl, tak jsem se začal vyptávat na

jeho rodinu. Tu se Jumbo velmi nafoukl a pravil hrdě, že jeho otec byl nejprvnějším dělníkem v přístavě a jeho slovo platilo, jelikož byl nade všemi slony postavený.

"A co ostatní příbuzenstvo? Strejdové, tety, bratřenci, sestřenice a švagři?" Jumbo cosi zamumlal, že celá jeho přízeň nestojí za fajfku tabáku, jelikož se k němu nepěkně zachovala. Jsou to sloni, jak se říká, jenom pro sebe a jeden od nich neučije nic dobrého.

Když jsem se ho zeptal na dědečka, tu se Jumbo zarděl, mlčel zarytě a kreslil si cosi rypákem do písku. Nedal jsem se odbýt a pořád jsem se ptal na dědečka, jelikož jsem tušil nějaké rodinné tajemství. Konečně se Jumbo naklonil k mému uchu, rozhlédl se opatrně na všechny strany a

zašeptal: "Můj dědeček, sahibe, byl divoký, ale prosím vás, neříkejte to nikomu, aby nebyly řeči."

Pak už se sám od sebe rozpovídal a jeho vzpomínky byly zajímavé.

Jumbův dědeček se proháněl se svým stádem po džungli a všechno pustošil, dělal škodu, jedl lesní plodiny a pil z potoka, vůbec nic ušlechtilého neznal, vědy a umění mu byly cizí, neboť byl úplně nevzdělaný. Teprve otec pocítil touhu po něčem vyšším a chtěl poznat svět. Navštěvoval školy a také synovi poskytl vzdělání. Mluvil mnoho a já jsem takřka visel na jeho rtech. Když dokončil, tak si povzdychl:

"Zkusil jsem mnoho protivenství, že to není k uvěření."

Já jsem pravil, že bysem se rád
podíval do Indie, jelikož bysem
odtamtud poslal panu

učiteli pohlednici a on by ji nechal
po třídě kolovat. Jumbo o tom
nechtěl nic slyšet a tak jsme se hádali
a já

jsem pravil, že když je takový, tak s
ním nebudu chodit. Jumbo ohrnul
pysk a pravil:

"Nevídáno!" Pak jsem o té Indii
mluvil ještě s Édou Kemlinkem, ten
byl hned pro to, pak jsem mluvil s

Tondou Bejvalem a on byl taky pro to a pravil, že bysme měli zarazit spolek, a ještě pravil, že tam budeme lovit tygry, jakoť i. jinou divokou zvěř, abysme přivezli koťišiny.

Tak jsem jednoho dne opět začal o tom s Jumbem a on pravil, že by teda byl tak dalece

pro to, ale když už má do té Indie jet, tak mu musím koupit červenou čepičku.

"Proč právě červenou čepičku?" tázal jsem se udiveným hlasem, jelikoť

jsem se velice podivil. Jumbo
odvětil: "Proto chci červenou
čepičku,

jelikož se v mém příbuzenstvu moc
mluvilo o tom, že jsem se dal k
cirkusu a že tím

pádem jsem to daleko přivedl, že páni
na mne moc dají a že jsem nadělal
houf peněz. A mluvili řeči, že až
přijedu domů, tak si koupím
bungalov a od toho momentu na nic
nesáhnu a budu mít do smrti
vystaráno." Pravil jsem, že tomu
nerozumím.

"Jakpak ne?" odtušil Jumbo, "co je tady k nerozumění? Kdybych teď přijel nahý jako ten Adam, tak by se mně všichni vysmáli a pravili by: Aha! Tu to máme! Pan Jumbo nosil rypák moc vysoko, nic mu PDF created with pdfFactory trial version www.pdffactory.com

nebylo dost vznešené, a vůbec si foukal. A helemese, on přijde domů jako ten vošusta,

smrdí to krejcarem a ještě snad bude rodinu vyťírat. Ó, sahíbe, vy neznáte moji přízeň! To je jeden špatnější neť

druhý a ze samé závisti počítají jednomu chlupy na hřbetě."

"Asi jako Vařekovi," pravil jsem, "ti také nikomu nic nepřeje."

"Kdepak!" zvolal Jumbo silným hlasem. "Kam se hrabou Vařekovi. Moje přízeň je miliónkrát horší, celá Indie si o tom povídá."

Pravil jsem: "Když je to takové, jak říkáš, Jumbo, tak já ti tu čepičku koupím." Jumbo se velice zaradoval, poskočil si a pravil: "To je přece řeč, sahibe. Jak budu mít hezkou

červenou čepičku, tak jsem ke všemu
svolný. Hezkou červenou čepičku s
bambulkami a s černým

střapečkem nahore a celou zlatem
prošívanou. Já jsem rád, já jsem moc
rád!" Tak jsem se hned nazítří vydal
skrz tu červenou čepičku s Jumbem k
panu Jirsákovi. Poručil jsem slonovi,
aby počkal venku, jelikož je ho všude
plno, a sám jsem vešel do stavení.
Dal jsem pěkné

pozdravení a pan Jirsák si pošinul
brejle na nose a pravil vlídným
hlasem: "Vítám tě, mládenče, co nám

neseš?"

Pravil jsem panu Jirsákovi, že se nechám poroučet a jestli by nebyl od té dobroty a ušil

Jumbovi tu pěknou červenou čepičku.

Pan Jirsák odpověděl: "Copak o ušití - ušiju, od toho jsem čepičář. A kdepak máme toho

slona?" Pravil jsem, že Jumbo čeká před barákem, jelikož mu pro velikost není možno vstoupit do stavení. Pan Jirsák pravil: "Jelikož mu není možno

vstoupit do stavení, tak půjdu k němu sám." A ještě

pravil Čendovi: "Synu, pojd', pomůžes tatíkovi."

Tak šli oba ven a já jsem šel s nimi. Aby mohl vzít slonovi míru, musil Čenda přistavit k

slonovi ťebřík a pan Jirsák vylezl nahoru. Čenda mu podal santimetr, pan Jirsák chodil kolem hlavy a měřil a říkal čísla a Čenda to všechno zapisoval do notýsku. Přitom se pan Jirsák vyptával Jumba, jakou by

čepičku chtěl mít, pokud se týče barvy, vzhledu a provedení.

Slon pravil: "Chci, aby to byla červená čepička."

"Červená bude pánovi moc slušet," vece pan Jirsák.

A Jumbo pravil: "A aby měla kolem dokola bambulky."

"Když bambulky, tak bambulky," pravil pan Jirsák. "Bambulky jsou letos moc řádány." A Jumbo pravil: "A aby měla navrchu černý střapec."

"Tot' se ví, že střapec," odvětil pan Jirsák, "jaká by to byla čepice bez střapce!"

"Ještě si přeji," pravil Jumbo, "aby byla celičká zlatem vyšíváná."

"Ale ovšemže!" pravil pan Jirsák, "k černé jde jenom zlato."

"Hlavně, pane mistře," pravil Jumbo, "aby byla moderní."

"Račte se spolehnout, vašnosti," pravil pan Jirsák, "uděláme čepičku podle nejnovější pařížské

módy. Vašnosta bude dělat nějakého
šviháka. Každý se za vašnostem
otočí. Vašnosta

bude mít velký

úspěch v dámském světě. Každá
sloní slečna se musí do vašnosti
zamilovat. Bude to něco

nevidaného, co tu ještě nebylo."

Jak pan Jirsák bral míru, tak se
kolem nahrnulo mnoho lidí a ti se
velice koukali. A pan

Jirsák pravil: "To nebude čepice, to

bude pochoutka, vašnosta se
přesvědčí a sám mi bude děkovat."

Jumbo se velice radoval a pak pravil,
že by si přál, aby čepice byla příští
týden hotová,

jelikož slaví

svoje stoosmaosmdesáté narozeniny.

Pan Jirsák se poškrabal za uchem a
pravil: "Stafraholte, už příští týden?
Ale to bude stafraholtská

kvaltovka! Ono se řekne čepice - ale

není čepice jako čepice. Tohle je, jako bych měl vyrobit čepice pro kumpanii dragounů.

Vždyť na tu stafraholtskou čepici padne nejméně pět metrů červené plsti bez příprav.

Stafraholtské dílo! No ale, když to jinak nejde, budeme dělat postarbajt. Já díky vzdávám, vašnosti, pozítří máme první zkoušku. Čendo, podrž ťebřík!"

Čenda podržel ťebřík, pan Jirsák slezl, a když byl dole, tak se osopil na

lidi, kteří stáli kolem a očumovali.

"Copak jste, stafraholti, ještě neviděli, když se bere míra slonovi na čepici? Vy jste mně divný národ!"

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

A lidi šli pryč.

Pak jsem Jumbovi pravil, aby si šel domů, že hnedlinko přijdu za ním. A Jumbo šel domů.

Já však jsem šel za panem Jirsákem do stavení a tam jsem ho ťádal, aby si dal záleťet, aby probůh čepici nezkazil, jelikoť Jumbo je povahy lítostivé a moc by si to bral.

Pan Jirsák pravil: "Pamatuj si, mládenče, ťe starý Jirsák ješťe nikdy nic nezvrtal, jelikoť

na starého Jirsáka je spoleh, starý Jirsák můťe ukázat tisíce děkovných přípisů od těch největších kapacitů." Pravil jsem, ťe věřím a ťe se spoléhám a ťe jsem to pravil na kaťdý pád.

Načet se mne pan Jirsák vyptával, co by ta červená čepice měla znamenat, a já jsem mu

pravil, že je to skrz tu Indii.

Čenda se vmísil do hovoru a pravil, že by se také rád do Indie podíval, jelikož tam kyne

mnohé

poučení, ale že to nejde. Protože v té daleké a horké krajině snadno by mohl zhřešiti, buď ze zlosti či z roztržitosti, z pýchy či lakomství, jelikož v takové divočině se nalézá

mnoho světských marností. A nejhorší jest, že by se ani nemohl vyzpovídat, protože Indie jest země pohanská, kde roste pouze koření, pohané, jakož i divá zvířata. Kromě toho musí doma

vypomáhat.

Ale pan Jirsák pravil: "Co se toho vypomáhání dotejčí, z toho si nedělej hlavu, jelikož

toho moc nepoděláš a veškerou práci s matkou zastanu. A co se těch hříchů dotejčí, snad se tam také

nějaký

velebníček najde, a když ne - jakáť
pomoc! Nějak se s těma hříchama
protlučeš, a ať se

vrátíš, tak se vyzpovídáš. Naopak já
bych rád viděl, abys užil světa, všeho
si všiml, nabyl vzdělání, abys měl ze
všeho lepší pojem než tatík. Kdybych
byl o nějakých dvacet roků mladší,
tak mne tu nikdo neudrží ani párem
volů." Čenda měl děsnou radost a
pravil: "Tak vy byste, tatínku,
dovolil, abych se s Bajzou vydal na
cestu?"

Pan Jirsák pravil: "Jen si jdi, hochu. Mladý člověk má poznat svět a jeho mravy. Poznáš-li svět, budeš si více vážit domova. Zapakuj si pořádně všecka svoje fídlátka, aby ti nic nechybělo, a ať bude čas, jdi si do té stafraholtské Indie, máš mít moje poťehnání na tu cestu." A ještě pan Jirsák pravil: "Ale nezapomeň si vzít s sebou helikón, abys nepřišel ze cviku, a kdyby se ti mělo po domově stýskat, tak si zatroubíš nějaký veselý kousek a hned se ti kolem srdce uleví." PDF

Maminka mne pohladila a ptala se :
"Jak ses vyspal, Petinko?" Děsně
jsem se podivil té otázce a odpovětil
jsem: "Ale maminko, jak jsem mohl
spát, když jsem přece musil jít s
Jumbem k panu Jirsákovi skrz tu
čepičku?" Maminka se zamyslíla a
neříkala nic.

I přišel tatínek z krámu, sedl si u mne
na pelest a já jsem se ho otázel:
"Kolik myslíš, tatínku, bude si. pan
Jirsák čítat za čepičku pro slona?"

Tatínek si pohladil bradu, počechral si knír a pak odvětil: "To máš různé a podle toho, není čepička jako čepička."

Pravil jsem: "Má to být čepička nahore se štrápcem, celá zlatem prošíváná, s bambulkami kolem dokola."

"Když s bambulkami a celou parádou," pravil tatínek, "tak by to mohlo být mastné. Jirsák pracuje solidně, to zas beze všeho, ale je drahý jako lékárna."

"Tatínku," tázal jsem se po chvíli,
"dáš mi na

to peníze, kdybysem jako neměl?"

Tatínek se nafoukl jako měchuřina a
pravil: "Když to musí být, tak se
umím ukázat. O

mně se nemůžte říci, že nemůžte loktem
do kapsy. Koupil jsem slona, tak na
čepičku nebudu

lito-vat nějaký ten krejcar. Ať
udělám pangrot."

Už jsem neříkal nic a pomyslil jsem

si, že tatínek je ze všech nejhodnější,
jelikož dává na všechno peníze, a
hnedky nato jsem si pomyslí, že
maminka jest ještě nejhodnější než
tatínek, ale za chvíli se mi zdálo
tatínek zase nejhodnější než maminka
a dlouhou chvíli jsem o tom

uvažoval, ale nemohl jsem se na
ničem ustanovit.

A maminka pravila, že tu byli hoši,
co spolu chodíme, a ptali se, jak se
mně vede. To mně

bylo divné, jelikož před malou

chvilánkou jsem přece mluvil s
Čendou Jirsákem a ten nic

nepovídal, a pak jsem si pomyslíl:
Třeba spím a to všechno se mně
jenom zdá.

Této myšlenky jsem se polekal, že
mně tatínek slíbil peníze na čepičku
ve snu a ať se

probudím, nebude chtít o ničem
vědět a bude děsně řvát, že nemá
řádný bankál. Pročet jsem se pro
jistotu ještě

jednou otázel: "A doopravdy zaplatíš

tu čepičku? Neříkáš to jen tak?" A tatínek

odpověděl: "Tak si mně šáhni na nos, jestli lžu." Učinil jsem, jak mně kázal, a nos byl tvrdý, z čehož jsem viděl, že tatínek mluvil pravdu, a tatínek pravil: "Tak vidíš, ty kuliferdo, a pamatuj si, že když táta řekne slovo, tak to slovo platí."

Vtom cinkl zvonek v kvelbu a tatínek se zdvihal, že jako půjde obsloužit zákazníka, ale

maminka pravila: "Sed', tati, já už to

odbudu sama," a tatínek pravil: "A co bys, mami, jenom sed', já už to pořídím," a tak se hodnou chvíli hádali, kdo má jít do krámu, a nikdo nešel. Ale pak se ukázalo, že to nebyl zákazník, nýbrž strejda Vařeka s tetou Emou, a maminka pravila:

"To jsou k nám hosti," a tatínek pravil: "A kruci!" a strejda pravil: "Přišli jsme se podívat na toho maroda," a teta pravila: "Tak co? Ty líná kůře, copak se smí dneska marodit? Kdopak dneska může doktorovat?"

Strejda silně vzdychl a pravil: "Tihle doktoři, to je národ! Jenom umějí strašné peníze brát a ničemu nerozumějí."

A teta pravila: "U nás se nikdy nevolá doktor. To my nevedeme. Kam bysme přišli? Kdyť

někomu něco chybí, tak mu udělám baldriánové thé, on to vezme na noc, vyspí se z toho a druhý den běhá jako koroptvička. A to je to nejlepší. Kdyby se měl na všechno volat doktor, tak se můžeme spakovat a rovnou do chudobince. Marodit se

můžte jenom v bohatém domě, kde je
Z

čeho brát." A potom mluvili děsně
rychle a hodně nahlas, že je lepší být
zdráv než nemocný, a potom mluvili
pomalu a silně tiše, že náš doktor už
si kupuje druhý barák, tot' se ví,
vždyť si nahrabal takových peněz, a
oči jim závistivě svítily jako našemu
Honzovi.

Maminka pravila, že zdraví je
přednější než majetek, a tatínek
pravil, že na děti nic

nelituje, a strejda pravil: "To neříkej, švagře, kdopak si dneska můžete dovolit vyhazovat peníze oknem?"

Tatínek pravil, že to není řádné vyhazování peněz oknem, když se k nemocnému dítěti volá lékař, a že stejně mu na to nikdo nepřidá, a teta pravila strašně tenkým hlasem:

"Však by Pět'a nemusil marodit, kdyby byl jaksepatří držený," a tatínek pravil hlubokým hlasem:

"Podle tebe jsme snad vinni, že to dítě

stůně," a teta pravila ještě tenčím hlasem: "Já neříkám tak ani onak,

jelikož si myslím své," a strejda
pravil, že si každý může myslit své, na
to není žádný paragraf, on si také
myslí své, ať se to komu líbí

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

nebo ne. A ještě pravil: "Jak nemá
ten hoch marodit, když se u vás moc
mastí a to není zdravé pro žaludek."

Já jsem to poslouchal a měl jsem
hrozného vzteka, že strejda s tetou
mluví řeči, a

přemýšlel jsem, co bych jim tak

prostého, ale hodně prostého řekl, aby už nemluvili řeči, a pak jsem pravil, že tatínek mně zaplatí červenou čepičku pro slona, co bude mít střepec a bambulky kolem dokola, a že pan Jirsák na to spotřebuje čtyři metry sukna a zlata nejméně metrák. A ještě jsem pravil: "A ta čepice bude stát milión, tisíc a ještě stovku."

Když jsem to pravil, tak se teta podívala na strejdu a strejda se podíval na tetu a koukali se na sebe dlouhou chvíli a křivili při tom hubu a pak pravili oba najednou: "Pak se

jeden diví, kam ty peníze přijdou," a potom ještě pravili, že to dítě to nemá ze sebe a že prokoukli tu naši politiku a že to jsou samé špičky.

Maminka se divila: "Jaké špičky, Emo? Já ti nerozumím."

Teta vstala, urovnala si faldy na sukni a pravila: "Ale já tomu moc dobře rozumím," a strejdovi pravila: "Vstaň a pojd'!" a mně pravila: "Stejně to máš ze samého skotáctví a práh tohoto domu už nikdy nepřekročíme."

Tatínek pravil: "Nepřijdete k nám, nepůjdete odsud', jakáť pakáť."

A oni šli pryč a byli červení a šli velice rychle a tetě přitom vrzaly botky, řkouce: "At'!

At'! At'!" A když odešli, tak se tatínek smál hlubokým hlasem: "Hohoho!" a pravil mamince:

"Máš to pěknou přízeň, matko, můžeš si ji dát rovnou pod šturc." A maminka se smála vysokým hlasem:

"Hehehe!" a pravila tatínkovi: "Co bych si ji dávala pod šturc, když je to

tvoje přízeň a ne moje přízeň." A slyšela to Kristýna v kuchyni a smála se nejvyšším hlasem: "Hihihi!" a maminka ji napomenula:

"Ššš!, holka bláznivá, nemáš kusa rozumu, to dítě chce spát."

Ale já jsem nechtěl spát, jelikož jsem musil jít s Jumbem k panu Jirsákovi, aby si

opruboval tu červenou čepičku.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Pročeť jsem vyskočil z postele a jak jsem byl, tak jsem pravil Jumbovi, že si musí

oprubovat tu červenou čepičku, aby mu byla dobře, a Jumbo šel a já jsem taky šel, pročeť jsme šli oba. A po celou cestu jsem pořád slyšel, jak se tatínek směje hlubokým hlasem:

"Hohoho!", maminka dosti vysokým hlasem: "Hehehe!" a Rampepurda tím nejvyšším hlasem: "Hihihi!", ať

se mně to nelíbilo a já jsem si myslel, ať si Rampepurda nechá to své "hihihi!", ať půjde na procházku se

šamstrem. A porád jsme šli, já a Jumbo, ať jsme přišli k panu Jirsákovi a on pravil:

"Stále zdraví přeju," a hnedky přistavil k Jumbovi ťebřík a s Čendou popadli tu červenou čepičku a posadili ji slonovi na hlavu, pak se koukali a pan Jirsák pravil jásavým hlasem: "To není čepička, to je stafraholtská báseň, s takovou věcí mŭže vašnosta do té nejvybranější společnosti, rovnou mŭže vašnosta v té čepičce jít na peněťnický bál, jelikoť vyhlíťí jako baron." A slezl ze ťebříku, Čenda taky a všichni tři jsme

poodstoupili, abysme viděli, jak ta
čepička sedí.

A Jumbo mne prosil, abysem mu
půjčil kapesní zrcátko, jelikož se
chtěl taktéž podívat,

jakou dělá

parádu, a tak jsem mu zrcátko
podržel a on se koukal, přimhuřoval
chvilku levé, chvilku

zas pravé oko, dal si jednu nohu v
bok, pořád se točil a moc si o sobě
myslil.

Pak poţádal pana Jirsáka, aby mu posadil čepičku našiřato, pan Jirsák pravil, beze všeho,

a zase vylezl na řebřík, aby vyhověl, a Jumbo pravil, ře to musí být moc našiřato, jelikoř je to novomódní.

Pak se zase podíval na sebe do zrcátka, koukal se muřně a byl dosti vzneřený, celý se zarděl řtěřtím a pravil, ře se mu o čepičce bude zdát.

I tázal jsem se pana Jirsáka, co by to dělalo, a pan Jirsák odvětil: "Nono, jaképak copak, semhlenctámhlenc, jářku stafralente, snad skrzevá to

nepůjdeme k rychtáři, přece jsme oba, jak si myslím, no ne?" A pak ještě pravil, že některý den se staví u nás v kvelbu a vybere si zboží pro domácnost, čímž si budem kvit. Já jsem pravil: "Tak jo."

A když jsem šel s Jumbem odtamtad', tak si Jumbo vykračoval jako milostpán a točil se

na všechny strany a koukal se, jestli se lidé koukají, a když viděl, že se koukají, tak byl velice hrdý. A pravil: "Jsem velice elegantní, ale byl bych ještě elegantnější, kdybych měl na

zádech dečku a na ocase mašli." Ale já jsem mu pravil, koukejme se na něho, co on by všechno chtěl, on si myslí, že peníze dělám, a ještě jsem pravil, aby nějaký čásek počkal, jelikož nemusí být všechno najednou. Tak on už neříkal nic, ale já jsem na něm viděl, že pořád myslí na parádu.

A toho dne jsme se shromáždili před naším kvelbem, že jako pojedeme do Indie. I přišel

Bejval Antonín a měl kolo, Kemlink Eduard, Čeněk Jirsák a Zilvar Josef z chudobince a já jsem to spočítal a

bylo nás pět. Bejval měl kufřík a v tom měl prádlo, baterku, prak s gumičkou a makovou buchtu.

Kemlink si přinesl aktovku a měl v ní dvoje ponožky, něco teplého na krk,

pytlíček atlasových bonbónů, kapsle a prášek proti hmyzu a pak mapu Indie a okolí, kompas a stres na nějakého pana Brabce, co dělá krejčovinu v hlavním městě Kalkutě. Ten stres dostal od pana Kemlinka, jelikož pravil, že pan Brabec nám půjde na ruku. Čenda Jirsák se dostavil s batohem a měl v něm celý

štos indiánek a levorvér na pět ran a
ten prášek, co se z něho dělá
bengálský oheň, abysme si mohli
udělat bengálský

oheň, coť jest děsně krásné, a
cicvářkové semínko proti bolení,
kdybysme

něco špatného snědli, a termosku, do
které mu maminka dala kafe. A
Zilvar přišel s

uzlíčkem, ve kterém měl bochník
chleba a kus sejra, jakoť i kudlu a
oka na zajíce, kdybysme nějakého

zajíce viděli, a ještě mu pan Zilvar
dal na cestu pohlavek, začeť mu
Zilvar odcizil paklíček tabáku, že
bude po cestě

hulit.

A když jsme byli všichni
shromážděni, tak přiběhla Jodaska a
byla to vdova odnaproti a

pravila, jestli v Indii potkáme
nějakého pana Mothejzlíka, že mu
máme vyřídit, že musí kozu prodat,
jelikoť

nežere a neví si rady. Pana

Mothejzlíka poznáme prý podle toho,
že nosí flanelovou vestu

a má vatu v uších, a když se mění
počasí, tak si šlape na jazyk. Já jsem
pravil, že to vyřídíme. A přišel taktéž
pan polecajt Letovský a přál nám
dobrého pořízení a šťastného návratu
a příznivého počasí. Přičemž pohlédl
na nebe a pravil: "Nevím, nevím,
nějak se nám to zatahuje." A ještě
pravil, že kdybysme spatřili nějakého
tygra, co se chystá ke skoku, tak se
nemáme lekat a beze všeho ho praštit
něčím po hlavě, on pak dá pokoj.

Taktét pan starosta vyšel z radnice,
všem nám potřásl rukou a pravil,
jestli se nám

vynatrefí mluvit s panem
maharadţou, abysme mu vyřídili
srdečný pozdrav, jelikoţ naše město
má od nepamětných dob PDF created
with pdfFactory trial version
www.pdffactory.com

ty nejlepší styky s Indií a ţe naše
obyvatelstvo s národností indickou
víť jíť od časů

Přemyslovců

nejpevnější pouta přátelství.

V poslední chvíli přiklusal pan učitel a doufal, že mluví ze srdce všech přítomných, když

nám přeje na cestu mnoho štěstí a abysme bez pohromy vyvázli ze všelikých nebezpečí a úskalí, které se nám budou klásti na cestu. A důtklivě nás napomenul, abysme ani v tropických

krajinách, vyznačujících se bujnou vegetací, nezapomněli, že jsme synové vlasti a že máme

kráčet příkladem napřed. Taktét nám kladl na srdce, abysme se snažili obohatit své vědomosti, a co spatříme pamětihodného, si zapisovali do zvláštního sešitu.

A mnoho jiných lidí přišlo, mezi nimi i Kozí Kuncka a pan Fajst. Pan Fajst nás nabádal,

abysme v Indii dali každému slušné pozdravení, aby na nás Indové nepoznali, jaký jsme neřád.

Zilvar pravil, že schválně nikoho nepozdravíme, a ať se nás v Indii

zeptají, čím jsme, tak ťe řekneme, ťe
Fajstovi, pročť

pan Fajst pravil, ťe jsme hulváti, a ťel
pryč.

A tatínek s maminkou vyšli před
krám a maminka měla na rukou
Mančinku a ona pořád

chtěla slona, ťe ho bude chovat, a
byla tam také Kristýna a utírala si
ruce do zástěry a děsně pištěla a
přišel také Jakub od Bejvalů a
popleskal Jumba a pravil : "Nó,
starej!"

A když na věži odbila ta hodina, tak
mně Jumbo nastavil chobot, já jsem
se mu vyšvihl na

hřbet a zvolal jsem silným hlasem:
"Vzhůru, muřové!", načež jsme
všichni vykročili. A jak jsme
zahýbali kolem cukrářství, tak
vyběhla nám naproti Eva Svobodová
a pravila, že by také děsně ráda do
Indie, ale že ji doma nechtějí pustit,
jelikož pan Svoboda pravil: "Já jsem
v Indii nebyl a jsem také živ," a paní

Svobodová pravila: "Já jsem také v
Indii nebyla a viz!, přece jsem se

vdala, a když budeš sedět doma, tak se taktét pro tebe najde partie." Eva však doma řekla, že půjde do šití, a přinesla si kabelku, do které si nadundala ukrutnou sílu mejdliček, které nám rozdala, ale mně dala nejvíce. Tak jsem jí pravil, že můžete jít s námi, což jest velká milost, jelikož se vydáváme do strašlivých dobrodružství, kde za každým kamenem číhá smrt na odvážného muže a to není nic pro holky, které neumějí pohrdat smrtí. A slon vzal Evu chobotem kolem pasu a vysadil si ji na hřbet.

Měla radost, že je ve vejšce, ale já jsem jí pravil, že ať u nich doma bude zle, že to bude zase na mně, jelikož je všecko na mně, ačkoli nic nedělám a druzí jsou o moc horší. Ale Eva pravila, že nebude zle, protože když nepřijde včas k večeři, tak si budou doma myslit, že šla k tetě, a doma to rádi vidí, jelikož budou po té tetě dědit. Pročeť jsem už nic neříkal a cucal jsem mejdlíčko, nejdřív to bílé, pak to růžové, pak to žluté, ale to hnědé jsem si nechal na konec, protože jest nejlepší. Ostatní mužové taktěť cucali mejdlíčko a činili tak ať k nádraží. Bejval Antonín šel k

pokladně a tam koupil pro všechny
lístky do Indie a pokladník ho ťádal,
aby mu přivezl indické známky, a
Bejval odvětil: "Proč bych nepřivezl?
Přivezu." PDF created with
pdfFactory trial version
www.pdffactory.com

A pak jsme jeli pořád pryč a vlak si
ustavičně povídal: "Ratata - Ješiňáci
jsou prasata," a vůbec mluvil sprostě
a děsně rychle a my jsme to mluvili s
ním, a když jsme vjížděli do tunelu,
tak vlak pronikavě

kvičel jako čuník, kterého sedlák

nese v pytli, a já jsem si do notesu zapisoval jména

stanic, abysem to věděl, kdyby se mne pan učitel na to ptal. A Éda Kemlink se díval do mapy, Bejval pozoroval krajinu a Zilvar z chudobince si nacpal dýmku a kouřil a plival kolem sebe.

Lidé nastupovali a Zilvar s nimi mluvil jako dospělý člověk, jako že to utíká, že se člověk diví, že se počasí kazí, že ouroda je špatná a drahota náramná a že jsou lidi horší kolikrát než ten dobytek.

A my jsme se Zilvarovi divili, jak
umí

říkat dospělé řeči, a Zilvar pořád
bánil a mocně plival. Eva však se
dívala do zrcátka a

mačkala si vimrle, které se jí udělalo
na bradě.

Najednou se vlak zastavil a jeden
pán od dráhy zařval strašlivým
hlasem: "Indie,

vystupovááát!" Pročet jsme každý
uchopil svá zavazadla, vystoupili
jsme a byli jsme v Indii. A koukali

jsme se na všechny strany a viděli
jsme velikánské domy, nejméně
milionkrát větší, než je u nás hraběcí
zámek, a obyvatelstva tam byla
ukrutná síla, lidé chodili sem i tam,
byli čokoládově zbarvení a děsné
rychle mluvili indickým nářečím.

My jsme se tam nemohli vyznat, ono
to bylo všechno jinačí než u nás a byl
tam polecajt.

Pročť k němu přistoupil Éda
Kemlink, pěkné pozdravení dal a
tázal se ho, kde by ostával pan
Brabec. Strátník odpověděl: "Kdyť

chcete jít, sir, k panu Brabcovi, tak
musíte jít do ulice Mahátmá
Gándhího, což jest poblíže náměstí
Jiřího z Poděbrad. Uposlechnete-li
mé rady, dáte se z kopečka dolů,
vezmete to šrekou přes Uhelný
plácek, pak se dáte doprava, uhnete
se doleva, nadejdete si průchodem, a
když

vyjdete, tak uvidíte veřejného
posluhu. Obejdete toho dobrého
muže a spatříte

materialistu, toho necháte stranou a
půjdete dále, načež uzříte tehličnu a

mechanický mandl a pan Brabec
bydlí hned naproti. Obávám se však,
sir, že ho nezastihnete doma, jelikož
pan Brabec v tudlenc dobu bývá v
hospodě a hraje s panem
Muhamedem Alim pilijár. Ona
hospoda se nazývá

,U kaloně jedléhoà poznáte ji podle
toho, že před vchodem stojí

číšník, utvořený z plechu."

Kemlink slušně poděkoval za tu
zprávu, radu a poučení, načež jsme
rokovali, co a jak, a

Bejval pravil, že bude nejlepší, když půjdeme k Brabcom a počkáme tam na něho.

"Jelikož porád v hospodě nemůžete být, jednou přece musí přijít domů," pravil Bejval. My jsme pravili, že je to prauda, a tak jsme

šli. A jak tak jdeme, tak jsme na cestě spatřili jednoho pána, co seděl na zemi, u nohou

měl proutěný

košík a byl dosti nahatý.

Ten dosti nahatý pán pískal na
píšťalu velice žalostnou notou a my
jsme se u něho

zastavili a koukali jsme, a když jsme
chvíli koukali, tak jsme viděli, že z
košíku lezou hadi a každý z nich měl
cvikr. A jak ten dosti nahatý pán
pískal, tak ti hadi se pohybovali
podle noty, jako by tancovali. Když
jsem to viděl, nemohl jsem se udržet
smíchu a pravil jsem: "Podívejte se,
hoši, jací děsní

volové jsou ti hadi! Oni si myslí, že
musejí tancovat, jak ten pán píská."

Uslyšev to jeden had, vylezl úplně z koše, postavil se přede mnou rovně jako hůlka, porád na mne koukal a příšerně se šklebil, načet pravil silným hlasem: "Kdo je u tebe vůl? Řekni to ještě jednou!" Aby si ten trouba hadovská nemyslil, že se ho bojím, tak jsem odvětil hrdým hlasem: "Ty jseš vůl a ti hadi, co s nimi chodíš, jsou také volové a ty jseš ze všech největší." Had se na mne podíval přes skřipec a děsně zasyčel a sápal se po mně, řka: "To se ti nevyplatí, ty mlacáku jeden mlacácká, já ti jednu májznu, že

uvidíš!"

Já jsem se rozzlobil: "Co nadáváš, ty pitomo?" a popadl jsem klican, řka: "Tak si pojd', máš-li chut'!"

Ostatní hoši popadli taktét kameny a já jsem viděl, že bude pořádná mela.

Avšak všichni hadi vylezli z koše a byla jich děsná spousta a ten skoro nahatý pán je na

nás štval a pravil: "Jen do nich, mládenci, kousněte je do lejtka!"

Jeden z hadů se zlomyslným

úsměvem v líci skočil na Édu
Kemlinka a uštknut ho a Éda

zařval děsným hlasem: "Běda mi,
umírám!" a svalil se na zem. Eva
kvičela, neboť se jí hadi ošklivili, a
všichni hoši se dali na útěk a nechali
mne v tom, abysem sám zvítězil, ale
byla jich proti mně přesila a ten dosti
nahatý pán je pořád naváděl, řka
indickým hlasem: "Jen se čiňte,
mladící, aby si podruhé
nedovoloval!" a já jsem házel
kameny ostošest, ale hadů bylo čím
dál tím více, pročeť jsem děsně řval.
PDF created with pdfFactory trial

version www.pdfactory.com A
maminka pravila: "Tak už se upokoj,
Petinko, já ti dám meducínu a ono se
ti uleví."

Dala mně na lžičku meducínu a zuby
mně

klapaly a byl jsem celý roztřesený,
jelikož jsem silně zápasil, abych je
přemohl. Bylo to v noci a tatínek si
začal rychle obouvat botky, že skočí
pro pana doktora, aby mně dal
teploměr, ale já jsem pravil tatínkovi,
že nesmí jít do té noci, jelikož je tam
plno hadů a ti jsou celí vzteklí. A

ještě jsem pravil, že se hadů nebojím,
já jsem jim to nandal, že budou v
Indii dlouho vzpomínat na Petra
Bajzu a jeho ukrutánskou sílu a že
hadi budou vypravovat svým
vnukům, jaký mazec

dostali. Moc jsem se naparoval, aby
si naši nemyslili, že jsem měl strach,
ale já jsem měl opravdu strach,
jelikož těch hadů bylo moc a každý z
nich nosil cvikr jako náš pan říd' a a
přes ten cvikr na mne děsně

vejrali, jako by chtěli říci: Bajzo,
Bajzo, ty potutelníče jeden darebná,

jsi prašivá ovce, která nakazí celé
stádo.

A bylo mně líto Édy Kemlinka,
jelikož každý, koho štípne had, musí
zemřít a Éda byl z

toho tak otrávený, že umřel a měl
pohřeb.

Na kostelní věži klinkal umíráček a
Čenda Jirsák kráčel vpředu a nesl
křížek a nechtěl ho

nikomu půjčit, jelikož byl velice
hrdý. A pan Rektorys, co k němu

chodíme do houslí, vedl bandu muzikantů a pískal kládynet, a když nepískal, tak mával rukou, jako by zaháněl mouchy, aby muzikanti drželi notu, a pan Jirsák foukal trombón a příšerně nadouval tváře.

A Eva Svobodová byla za družičku a měla bílé šaty a věneček na hlavě a myslila si, že jí

to děsně

sluší, protože byla velice hrdá a dělala malé krůčky. A my hoši, co chodíme spolu, byli

jsme smutní, protože před chvílkou nás bylo pět a nyní jsme byli pouze čtyři.

Tak jsme kráčeli na hřbitov a hudba hrála truchlivou notu a Éda byl zadundaný v truhle a

truhla byla na voze, který byl černý, koně byli také černí a kočí měl černé šaty a na hlavě černý kašket. A lidé se koukali a bylo jich hodně, já jsem byl ze všech nejsmutnější a myslil jsem si, že půjčím Édovi knihu Duch Llana Estacada, aby si z toho nic nedělal, že umřel. A taky jsem mu to

řekl, ale Éda se usmál a odvětil:
"Duch Llana Estacada mně můžeš
půjčit, jelikož bych to rád četl, ale
jináč mne nemusíš litovat, že jsem
umřel, to je děsná volovina a ty
každému věříš, co ti nakuká." Tomu
jsem byl velice rád a hned jsem
poznal, že Éda vůbec, ale docela nic
neumřel a že se mně to musilo zdát,
protože Éda byl jako obvykle
červený, kulatý, ducatý a obličej měl
nařvaný. A vůbec nic, ale docela nic
mu nebylo.

Pročet jsem pravil: "Když teda tvrdíš,
že neumřel, ale že jseš pořád živ jako

obyčejně, tak musíme jít k panu Brabcovi."

Tak jsme šli k panu Brabcovi a všichni hoši šli s námi, Eva Svobodová taky šla a Jumbo

šel taky, pročet nás bylo dohromady sedm.

Bylo ukrutánské horko, jelikož Indie leží v tropickém zeměpásu, poněvadž jsme se to ve

škole učili. Po cestě jsme se pořád vyptávali lidí a oni nám to říkali, abysme šli správně. Když

jsme přišli na místo, tak jsme uviděli
jednopatrový barák s pavlačí a byla
na něm tabule s nápisem "Vendelín
Brabec, krejčí pro pány i hochy", z
čehož jsme seznali, že jsme šli
správně.

Tak jsme zatukali na dveře, otřeli si
boty o rohožku a vešli jsme dovnitř.

Paní Brabcová právě ťehlila prádlo a
při tom si zpívala smutnou píseň.
Když nás spatřila,

tak se nás tázala, co si přejeme, a my

jsme pravili co.

A ona pravila: "Posad'te se, mladí páni, můj musí přijít každý moment."
A pak ještě pravila, že ji už na mou duši všechno mrzí, že je celá usouzená, že jí to nikdo nebude věřit, že má hlavu jako škop, že nohy necítí, že ji nikdo nepolituje, že si to nezasloužila, že je to křít, že nemá štěstí, že jiní se dovedli narodit, že krom toho trošky jídla nic neužije, že celé noci nespí, jelikož

jejímu nejmladšímu lezou zoubky.

Zilvar na to pravil, že to jináč nejde.

Pak paní Brabcová pravila, že pan
Brabec pije kořauku a pak se nezná. '

Zilvar zase pravil, že to jináč nejde.

A paní Brabcová pravila, že ten její
člověk pořád trčí v hospodě a
kamarádi jsou mu

milejší než

domov.

Zilvar opět pravil, že to jináč nejde.

A paní Brabcová pravila, že se na to
dlouho koukat nebude, pročť pana
Brabce praští

mokrou hadrou přes obličej, aby si to
uť jednou pamatoval.

Zilvar opět pravil, že to jináč nejde a
že se to s takovými musí umět.

A paní Brabcová se otázala:
"Řekněte mně, proč právě já mám
být taková nešťastná?" A Zilvar
odvětil: "To máte různý."

A paní Brabcová pravila Zilvarovi, že je vzdělaný mladý muž, který má z toho pojem, a

že hned na něm poznala, že musí být z lepší rodiny, jelikož mluví jako kniha. Zilvar pravil, že je z chudobince, kde leccos vzdělaného pochytil.

Paní Brabcová pravila: "To jsem si hned myslila, jak jste začal mluvit," a Zilvar byl velice hrdý. Potom nás paní Brabcová uctila malinovou limonádou a my jsme dychtivě pili,

jelikož mezi námi panovala veliká
tížeň.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Když jsme pili tu dobrou, tu červenou
malinovou limonádu, tak se ozvaly v
síňce kroky a

brzy nato se, rozletěly dveře a do
sednice vstoupil jeden tlustý, silný a
vysoký pán, co měl veliké kníry a na
hlavě

turban, a já jsem věděl hnedky, že je
to pan Brabec, jelikož měl kolem

krku krejčovskou

míru a na prsou polštářek s jehlami. Zůstal stát ve dveřích a zkřížil ruce na prsou a třikrát se hluboce poklonil, řka: "Bud'te mi vítáni, vzácní hosté." A obrátil se k paní Brabcové a pravil:

"Zdráva bud', velectěná
manželko."

Paní Brabcová pravila: "To je dost, ťe jdeš, sidi Hasane, manželí můj velectěný, také nevíš, kdy se chodí

domů, tvoje věrná otrokyně Zulejka, manžetka tvoje už si myslila, že v té hospodě zarosteš jako nehet na palci, jelikož tvoji kamarádi jsou ti přednější, oběd je celý vysmáhlý, já se na to nebudu dívat a odejdu k mamince," a mluvila dosti dlouho.

Pan Brabec odpověděl: "Zadrž, ó, teno, svůj jazyk, který je ostřejší než jatagan, a krot' se před vzácnými hosty. Alláh je mým svědkem, že mně děláš jenom ostudu, a když se do toho dáš, tak nevíš, kdy máš přestat, a já mám z tebe hlavu jako škop. Právem praví Prokop: Tenský jazyk

jest rychlejší než

posel, přinášející neblahou zvěst.
Raději pověz, co máme dneska k
obědu?"

"Je tam rýte se skopovým," pravila
paní Brabcová.

Pan Brabec se ušklíbl a pravil:

"Včera rýte, dnes rýte, zítra rýte. Už
to jednomu leze z krku." "Tak si jdi
do hotelu, když jseš takový
milostpán, já ti nemůžu porad
podstrojovat, časy nejsou podle toho,
kdyby ses nerouhal, ještě budeš

jednou rád a skopové je jako mandle,
řezník Brahmaputra mně vřdycky
nechává stranou ten nejlepší kousek,
jelikož jsme dobří zákazníci, my
nejsme jako jiní, co berou na knítku."

"Dost!" vzkřikl krejčí Brabec, "a
dávej na stůl."

Krejčí Brabec s chutí pojídal oběd a
při tom se nás vyptával na jméno,
stav a odkud

pocházíme. Éda Kemlink mu vyřídil
pozdrav od svého otce, a když to pan
Brabec slyšel, veliká radost mu

roztáhla tvář

a on se usmíval a hladil si knír, který
se leskl skopovým tukem, a počal
vzpomínati na

mladá léta. A pravil: "Kemlink byl
můj nejmilejší přítel,

jelikož to byl největší vynálezce, co
uměl vynalézat ta nejskvostnější
skotáctví. Všichni

obyvatelé mu prorokovali, že bídne
umře na hnoji, ale Alláh usoudil
jinak a způsobil ve své
nevyzpytatelné

moudrosti, že Kemlink píše na
berňáku a má skrz to velkou váţnost
mezi lidmi. Já jsem s

Kemlinkem byl jedna ruka, pořád
jsme spolu chodili, jeden bez
druhého by nedal ránu." Zamyslí se
a pak se otázal: "A co tam u vás?
Ještě se tam chumelí?"

"Chumelí," odvětili jsme.

"A v Lukavici se také chumelí? A v
Javornici se také chumelí? A co na
Drahách? Na

Láni? Na Dubince? V Habrové?
Všude padá sníh? Ó, jaká je to krása,
když je všecko bílé, když

se metelice prohání po polích a mráz
kreslí na okna nevídané byliny,
stromoví a horské krajiny a podivné

řivočišstvo. U nás v Indii nikdy
nesněží. Slunce pořád praží a je tu
smutno." Tak

vypravoval pan Brabec a my jsme
tiše seděli a poslouchali, jak povídá,
a pili jsme k tomu tu dobrou, tu
červenou malinovou limonádu a měli

jsme pořád tížeň. Potom nám paní
Brabcová

přinesla bonbóny a byla jich hrozná
kupa a bylo to modré, červené,
zelené a žluté kuličky, ale mezi nimi
byly čokoládové kaštany se
šlehačkou, ty já děsně rád. Ostatní
hoši se vrhli nejdříve na ty
čokoládové

kaštany, ale já jsem si myslil, že si je
nechám až naposled, a pravil jsem si
v duchu, že

hoši snědí

kaštany a nebudou pak mít nic a budou na mně loudit, ale já jim nedám a řeknu jim:

Mohli jste šetřit jako já a měli byste, pročť jsem pořád jedl ty kuličky, ale byly strašně nedobré a já jsem je musil pořád jíst a hrozně jsem spěchal, aby už byly pryč, ale ono jich bylo čím dál tím více a vyschlo mně v krku, a když jsem chtěl ty kaštany, tak byly pryč, já jsem je hledal, moc jsem se po nich sháněl, všichni se mně

smáli, Čeněk Jirsák se příšerně

šklebil a já jsem děsně řval: "Mami, mami, oni mně snědli kaštany, mami, řekni jim, ať mně dají ty čokoládové kaštany, já je chci!"

Maminka mně dala obklad na čelo a tatínek nade mnou stál a byl smutný a Kristýna si

utírala oči do zástěry a měla červený nos a já jsem se na všechny koukal a pak jsem pravil: "Oni mně sežrali ty dobré čokoládové kaštany, já už s nimi nebudu chodit."

Tatínek pravil, ať si z toho nic

nedělám, že mně přinese
čokoládových kaštanů, co budu

chtít, jenom abych už nestonal, a já
jsem tatínkovi slíbil, že teda už
nebudu stonat, ale že od těch hošů je
to sprosté, PDF created with
pdfFactory trial version
www.pdffactory.com

kdyby mně aspoň jeden kaštan byli
nechali. A pravil jsem: "Ty kuličky
byly docela

nedobré, škrabe po nich v krku, ty si
paní Brabcová mohla nechat."

"Kdo je paní Brabcová?" ptala se maminka. "Copak to nevíš?" podivil jsem se. "To je přece ta paní v Indii, její muž je krejčí. A máme pana Kemlinka pozdravovat. V Indii se nikdy nechumelí. Je tam pořád horko. Před chvilkou jsme pili malinovou limonádu. Byla dobrá a my máme žízeň."

Maminka mně podala sklenici malinové limonády, podepřela mně hlavu a já jsem pil, a

když jsem se napil, tak jsem pravil ospalým hlasem: "Tak už mne

nechte, jelikož musím jít s panem Brabcem na zahrádku."

Když jsem otvíral dvířka u zahrádky, tak jsem ještě slyšel, jak tatínek pravil: "Neměli bysme zavolat ještě jednoho doktora?" a maminka odpověděla: "Já bych také myslila, abysme si pak nemusili dělat výčitky," a na zahrádce byly vysoké stromy, měly huňaté koruny a v nich kvetly takové veliké červené a bílé kornouty. Podepřen o plot stál tam Jumbo, měl čepičku švihácky pošinutou na stranu a bavil se s jiným slonem a oba se něčemu smáli.

Když mne spatřili, tak se přestali smát a já jsem si ještě myslel, jestli se náhodou nesmějí mně, já nechci, aby se mně sloni smáli, ale oni šli pryč. Pan Brabec nás zavedl do besídky a my jsme tam seděli na lavičce a on povídal a my jsme poslouchali. Vypravoval, jak co chudý krejčovský tovaryš se vydal vandrem do světa a měl v uzlíku bochník chleba a mnohé cizí kraje navštívil a velký kus světa zhlédl, mnoho protivenství zažil, ale také

mnoho legrací užil, ukrutnou sílu hospod navštívil a tam si poručil

něco k snědku a k

zapití, s všelikými národy se bratřil,
a ačkoli jenom česky hovořil, přece s
každým dobře vyšel, jelikož byl
vždycky člověk spravedlivý a chodil
rovnou a neznal falše. Mistři si ho
všude chválili, protože se měl k dílu,
jak se patří, hlavu měl na pravém
místě a ruku fortelnou. Na svých
cestách zavítal až do země indické,
kdež

spatřil dívku jako květ, kterou pojal
za manželku, a udělal se pro sebe.

"Nyní teda," pravil, "šiju obleky pro pány i hochy, ke mně zná cestu i ten největší hlaváč, jelikož

dělám podle nejnovější fazóny, suknem nešetřím a uťívám jenom těch nejjemnějších

příprav. Ke mně

vejde třeba ten nejhorší šupák, po všech mezích vyválený, ale z mé ruky vyjde panáček

jako malovaný. Avšak nemám ve zvyku se chválit, jelikož dobré dílo se chválí samo. Na mne se můžete

zeptat, koho chcete, a každý vám řekne: Krejčí Brabec? Oho!"

Poslouchali jsme rádi a ze všech nejvíce poslouchala Eva Svobodová, proč se mně

nelíbilo, že krejčí Brabec je takový hrdý.

Potom pan Brabec ještě pravil, že šije taktěť

pro zdejšího maharadžu, který milostivě vládne jednomu miliónu, jednomu tisíci a

jednomu stu lidí a obývá krásný zámek, ve kterém je padesát tisíc komnat a v každé z nich je šifonér, kanape a fortepiáno, jakož i gramofon, akvárium s rybičkami a mnoho jiných skvostných věcí.

Pan maharadža jest dobrý zákazník, platí hotově a nikoli na splátky, ale vyniká přísností, a když se mu něco nelíbí, tak strašlivě řve na celý zámek, a kdyby mu krejčí obleček zvrzal, tak v tom momentu hlava dolů, bez dlouhých řečí a orací, on to můžete dělat, jelikož nikdo vyšší nad ním není postavený. A ještě pravil

pan Brabec, že dnes večer panu maharadžovi jde odvádět dílo, pan maharadža si objednal nový stejnokroj a dnes teda bude poslední průba. I ptal se nás, jestli bysme ho do toho krásného zámku nechtěli doprovodit, a my jsme odvětili, že půjdeme rádi a beze všeho.

"Tak dobře," pravil pan Brabec, "jakmile se setmí a na nebi se objeví Jiřní kříž, tak vyrazíme." PDF created with pdfFactory trial version www.pdffactory.com

A když nastal večer a přišla tma na

celou zemi a na nebi svítily veliké hvězdy, tak jsme se vydali na cestu. Napřed kráčel pan Brabec a nesl přes ruku maharadžovy nové šaty, barvy červené se zlatými knoflíky a šňůrami. Byly to vznešené šaty a pan Brabec kráčel opatrně, aby tomu obleku nic neudělal. A já jsem jel na slonu a ostatní hoši kráčeli vedle mě a Eva Svobodová jela také na slonu, jelikož jsem jí

dovolil a ona se mne držela. A tak jsme šli, bylo nás pět hošů a Eva a pan Brabec a

mluvili jsme řeči. A tak jsme šli
porád pryč, ať jsme uviděli ten veliký
zámek a ten zámek byl o mnoho
ohromnější, než jest hraběcí zámek u
nás. Ležel ten zámek v parku, kde
rostly palmy, sykomory a
blahovičníky a všelijaké jiné byliny,
které jsme ještě ve škole neměli,
takže je neumíme pojmenovat. A ty
stromy voněly neobyčejně nádherně
jako po vanilkovém cukru.

Když jsme přišli blíže, tak jsme
slyšeli někoho zpívat tenounkou
notou, jako kdyby

skleničky v kredenci zpívaly: La-la-la. Už jsem se chtěl pana Brabce zeptat, kdo by to tak krásně zpíval, ale pak jsem sám poznal, že to zpívají vodotrysky a stříkaly přitom ať k nebi, pročeť jsem byl velice rád. U vchodu do zámku leželi po každé straně dva velikánští lvové, a když jsme šli kolem nich, tak se na nás podívali dosti přísně, ale neříkali nic. V korunách stromů poskakovalo velké množství opic a ty opice si na nás ukazovaly prstem, hovořily rychlým hlasem, asi dělaly o nás klepy a také se na nás šklebily a vůbec dělaly všelijakou nezbedu.

Měl jsem děsného vzteka, že se nám posmívají, a myslil jsem si: Takhle popadnout klicana a mrsknout jím po nich, ty by se přestaly šklebit a dělat klepy. Jelikož však jsme šli k panu maharadžovi, tak jsem věděl, že se musím mravně chovat, aby to pak nebylo na mně.

Onou branou jsme prošli na první nádvoří a to bylo celé červené jako pátek, když hraje

kolovrátek a maminka peče buchty, a tam stáli na stráži dva vojáci a seděli na červených koních, měli obleky

červené a na přílbách červené
chvosty. A měli také vytasené šavle,
aby jimi hned praštili, kdyby jako
něco.

Potom jsme přišli do druhého
nádvoří a to zas bylo krásně modré
jako sobota, když

nemáme odpoledne školu a teda se
můžeme vztekat, jak chceme. Hlídali
tam modří vojáci na

modrých koních a měli modré vousy,
což se mně velice líbilo. A měli taktěť
vytasené šavle, ale vůbec nás

nepraštili, jelikož jsme šli pomalu a koukali se ctnostně.

Avšak ani na modrém nádvoří jsme se nezastavili, ale hnedky jsme šli do třetího nádvoří,

které bylo celé zlaté jako neděle, když není vůbec, ale docela nic řádná škola a já si můžu hovět v posteli a vystříhovat si panáčky a Kristýna má na hlavě obrovskou mašli a v troubě se peče vepřová a říká si přitom: "Fiú-fiú." Tam zase vartovali zlatí vojáci na zlatých koních a měli zlaté vousy, které jsem jim strašlivě

záviděl, jelikož v našem městě ani pan starosta je nemůže mít. I umínil jsem si, že poprosím tatínka, aby mi nechal narůst takové vousy, že budu za to příšerně hodný, jak ještě řádný hoch nebyl. Jumba jsem však nechal stát venku, ono mu to nebylo vhod, ale já jsem mu pravil, že s takovým rypákem nemůžete jít do královského zámku. On brečel, ale já jsem pravil: "Nejde to a dost a jak by to vypadalo, kdybys s tím rypákem promenádoval v maharadžově sednici."

U dveří nás uvítal nějaký pán a měl

zlaté hvězdy na kabátě a v holínce
zastrčenou zlatou

dýmku. Mluvil indickým nářečím,
coť znělo, jako když se drhne prádlo
na valše: Ruch a ruch a ruchajdá, a
vedl nás po mramorových schodech
nahoru. Bylo to tam tak krásné, že to
neumím ani povědět. Bylo tam ještě
nádherněji než u Soumarů, kdepak! -
to se pan Soumar musí schovat. Z

toho jsem poznal, že pan maharadža
musí být moc zámožný, asi má plné
kapsy stovek, tisícovek, ano i
milionek a ještě má pytel plný

pět'áků, takže si můžete koupit obtisky, kapsle a nůť, co je v něm šest ťelízek, pilníček na nehty, vývrtka a nůťtičky, a ještě si můžete koupit sladké kaničky, mejdlíčko a foukací harmoniku a koně a automobil a můžete celý den sedět v bijáku.

A když jsme přišli nahoru, tak jsme stáli v tom velikém kulatém pokoji a byly tam zlaté

hodiny pod šturcem a já jsem si chtěl na ně jenom šláhnout, a kdyby se nikdo nedíval, tak bych je chtěl otevřít, abych se podíval, jaká mají

kolečka. Jenomže se všichni koukali.

A ten pán se zlatými hvězdami a s
tou dýmkou v holínce pravil, abysme
jako počkali, že

to bude hnedlinko, a my jsme teda
čekali, co jako bude. Najednou z
ničehoť nic zatroubil někdo na
helikón a pak jiný zařval strašlivým
hlasem: „Přišel krejčí na zkoušku!"

Hnedky nato zavířily bubny, do toho
troubily trumpety a byl z toho děsný
rambajz a pak

se náhle otevřely dveře a jimi

vstoupil do pokoje nějaký mužský, a
že to byl pan maharadža, to jsem
poznal PDF created with pdfFactory
trial version www.pdffactory.com

hned. Ani jsem si nemohl všimnout,
jak vypadal, jelikož pan Brabec se
vrhl na zem a

praštil se hlavou o podlahu, my jsme
udělali to samé, ale já jsem se vůbec
nepraštil.

Když jsme zase povstali, tak jsem
viděl, že maharadža jest statný,
krásný pán a má šavli a za pasem

zlaté levorvery a v nose má velké
d'oury a z nich mu rostou kníry.

Usmál se vznešeně a pravil silným
hlasem, zíraje na nás. "Čí jsou to
hoši, pane Brabec?"

Krejčí

odvětil: "Jejich indické Osvícenosti,
to

jsou hoši, co s nimi chodím."

"Pěkní mládenci, čisté mládenci,"
pochválil nás pan maharadža, "a to
d'ouče, co je s nimi, se také

dobře vyvedlo."

Eva Svobodová se celičká zapýřila a udělala asi čtyři poklony a pak se schovala za mne.

"A jistě se dobře učí," pravil ještě pán maharadža. "Jestlipak hoši, umíte násobení s výhodou, měřictví, vlastivědu, ano i katezismus?"

"Umíme," odvětili jsme a já jsem pravil: "A já umím ze všech nejlíp." To jsem si dal, že jsem tak zalhal! Pán maharadža hrozně zahejbal vousama a pravil: "Ty mlč! Já už

tě dlouho pozoruju, že jseš ze všech nejhorší a ostatní navádíš."

Tak jsem už mlčel, ale měl jsem děsného vzteka, že zas je všechno na mně, ačkoli vůbec,

ale docela nic nedělám.

Pan maharadža ještě všelicos mluvil a při tom mu pan Brabec zkoušel obleček. Nejdřív

mu pruhoval kabát a dělal na sukno křídou čáry-máry a ryc! utrl mu límec u kabátu a pak ho zase přišpendlil a do toho mluvil

starostlivým hlasem: "Neškrtí pod
paždím, Jejich Osvícenosti?

Jelikož to chce mít vůli, v pasu,
myslím, že to bude akorát, teď se
nosí sáčko spíš podelší a trochu
vyšvafnutý, ovšem někdo zas řádá
kabát spíš kratší, a vzadu to uděláme
nabírané, tu kalhotu trochu zkrátíme,
u krku je to, myslím, dobré, ráčejí se
obrátit, Jejich indické Osvícenosti,
ták, ták, já díky vzdávám, to bude
obleček jako z cukru, dejť to nebeský
Alláh, aby ho pan maharadža ve
zdraví užil."

Když bylo po zkoušení, tak jsme se posadili ke stolu a mluvili jsme řeči.
A pan

maharadža mluvil s námi nejdřív dohromady a pak s každým zvlášť a na všechno se vyptával.

Nejdříve se tázal Zilvara:

"Čím je tvůj pan otec, synáčku?"

A Zilvar vstal a odpověděl celou větou: "Můj otec, prosím, jednostpane, jest almužníkem a chodí po domech ťebrat, jelikož má dřevěnou nohu a jináč je také

špatný."

"To jest nesmírně zajímavé," pravil pan maharadža, "a přijde si na moc peněz?"

"To podle toho, prosím jednostpane. Nejvíc si vyprosí o funusech."

"Nanejvýš zajímavé, pročteť pozdravuj ode mě pana otce," pravil maharadža. Potom

vyvolal Kemlinka a Kemlink odpověděl silným hlasem, že jeho tatínek píše na berňáku, a pan

maharadža podotkl: "To musí mít
tvůj tatínek moc práce, když se to tak
vezme." Bejval vyložil, že vedou
povoznictví, a pan maharadža se ho
ptal, kolik mají koní a kolik takový

kůň spotřebuje ovsa, a Bejval
odvětil, že neví, že by se na to musil
zeptat Jakuba. Pak

jsem přišel na řadu já a pravil jsem
velice směle, dívaje se panu
maharadžovi do očí, že máme
koloniál a že můžeme zákazníkům
posloužit vším druhem zboží, jelikož
naš sklad jest dobře

zásobený, a pan maharadža na to
pravil, že tento obor se pomalu
nevyplácí, jelikož jest velká
konkurence, a ještě

se tázal, kolik je nás dětí, a já jsem
odvětil, že jsme tři, Ladislav jest už
kupecký mládenec a už mu rostou
vousy, pak přijdu já a Mančinka je
nejmenší a už se chytá a brzy bude
běhat. Pan maharadža na to pravil:
"Cs - cs! Tři děti - to se tvůj pan otec
má co ohánět," a já jsem pravil, že se
vůbec neohání, ale že stojí za pultem
a odbejvá lidi.

Čenda Jirsák na páně maharadžovo
vyptávání pravil, že doma mají
výrobu čepic a papučí,

že tatínek také v muzikantském sboru
troubí bombardón a helikón a Čenda
sám také troubí

helikón a hraje na housle a chodí
velebnému pánovi milistrovat.

A pan maharadža vážně pravil: "To
rád slyším, můj synu, že jseš
milistrantem a že

pěstuješ hudbu, jelikož hudba
zušlechtuje duši."

I obrátil se na Evu Svobodovou a otázal se: "A co nám poví ta hezká panenka?" Eva pravila, že mají cukrářství, a pan maharadža pravil, že si to hned myslil, že Eva jest ze sladkého řemesla, jelikož je taková růžová slečinka, jako by byla udělána z mandlového těsta. Eva se děsně začervenala a zapípala po holčeničím způsobu.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Tak jsme mluvili řeči a jedli přitom

cizokrajné ovoce, ale pan Brabec pil kořauku a byl na to hrdý, že dáváme správné odpovědi.

Odněkud přiběhly fialové a bílé tečky a to je vředycky, když na mě přijde to tětké

myšlení, tečky se hemžily jako mravenci a já jsem zavřel oči, abych si mohl v hlavě srovnat, co jsem viděl a slyšel. Když pak jsem oči otevřel, tak nade mnou stál tatínek a díval se, maminka se taky dívala a pan doktor mne držel za ruku a něco mluvil, čemu jsem nerozuměl,

bylo to jako glu-glu-glu, jako když na plotně bublá voda.

A já jsem se otázel: "Je to pravda, tatínku, že máš velkou konkurenci?" Tatínek se koukl na maminku, maminka se koukla na tatínka a oba se podívali na doktora a pan doktor zakýval hlavou. A tatínek odpověděl velice pomalu: "Copak o to, konkurence by byla." Mlčel jsem, jelikož

jsem musil přemýšlet, co by ta konkurence byla? Pak jsem se na tom ustanovil, že by to mohl být

velikánský železný brouk, co děsně rychle lítá a přitom silně určí. Je to Brouk Vrčavka, ale já nevím, kde by se vyskytoval. Neviděl jsem ho ani v krámě, ani ve skladišti, ani v řádné bedně nebyl, ani v pytli. Možná že je schovaný za regálem a odtud někdy vyletí a tatínek se musí proti němu moc ohánět, aby ho neštípl, jelikož Vrčavka náleží mezi brouky jedovaté.

I otázel jsem se tatínka: "Tak se máš porad co ohánět?"

Tatínek odpověděl: "O ohánění by

nebylo, kdyby nebyly jiné starosti," a maminka si vzdychla. Abych tatínka potěšil, tak jsem mu pravil: "Ať budu veliký, tak ti pomůžu se ohánět, když budeme na to dva, tak konkurenci zaženeme."

Tatínek se hlučně zasmál a pravil: "To jsem rád, takového pomahače si nechám líbit." Pak si něco šeptal s panem doktorem a oba se dívali na mne. Po chvílce jsem se zase optal: "Smím s panem maharadžou na lov tygrů? Budu za to děsně hodný a budu chodit do houslí pořád Pryč."

"Můžteš beze všeho, jenom dej na sebe pozor," pravil tatínek.

"Budu dávat pozor. Pan maharadža mně slíbil, že mi půjčí lankasterku, abysem střílel.

Všechny postrílím a oni budou mít vzteka. Bejval si myslí, že skolí tygra flobertkou. Že to nejde, tatínku?"

"Tygra flobertkou? To je k smíchu řeč." Pravil jsem si v duchu, že Bejval jest veliký vejťaha a že mu to také řeknu do očí. Pak jsem zavřel oči a myslil jsem na to, že přinesu

mamince koťišinu z tygra a ona bude
moc ráda. S touto myšlenkou jsem se
vydal na cestu do maharadžova
paláce. PDF created with pdfFactory
trial version www.pdffactory.com

A tak jsem teda šel do maharadžova
paláce a všichni hoši šli se mnou,
Eva Svobodová šla

taky a Jumbo šel taky a byl velice
rád. Ale pan Brabec s námi nešel,
jelikož musil doma šít, a on nám
pravil:

"Hoši, mám práce, že je to k nevíře,

já jsem pořád v kole, už jsem z toho celý

tumpachový." Přáli jsme mu, aby už nebyl tumpachový, a nechali jsme ho být. Já jsem na panu Brabcovi nezpozoroval, že by byl tumpachový, ale byl jako obyčejně, ale neříkal jsem nic. Paní Brabcová mu pravila, že je vřdycky tumpachový, když se mu stýská po kamarádech, z čehož

jsem poznal, že pan Brabec je skutečně

tumpachový, jenomže to na něm není

vidět.

S těmito myšlenkami jsem přišel ať k maharadžovu paláci a ostatní hoši taky a Eva taky.

V zámku i před zámkem panoval čilý ruch, všichni utíkali sem i tam a mluvili děsně rychle, každou chvíli se troubilo a bubnovalo se skoro v jednom kuse, takže bylo rámusu dost.

Služebnictvo právě vyvádělo před bránu bílého maharadžova slona, všelijak vyšňořeného

skvostným postrojem, posázeným

drahými kameny, a ten slon nesl na hřbetě altánek, čemuž jsem se velice divil. Pak vyvedli ještě jednoho slona, který byl také ověšen nádherou a měl na hřbetě zrovna takový altánek.

Pozoroval jsem, že si ty slony Jumbo závistivě mustruje, a přistihl jsem ho, jak pro sebe

mumlá: "Ti si ťijou, to věřím!" a já jsem ho pokáral za ta nešlechetná slova, pročež umkl. Když

pak vyšel pan maharadža a posadil se

do altánku, tak jsem si řekl: Vida, měl jsem si přinést z naší zahrádky altánek, abysem mohl sedět taky v altánku, to by bylo šikovní.

Ten druhý slon byl pro královskou princeznu a ona přišla v průvodu komorné a měla bílé,

hedvábné

tepláky a krásnou, červenou kazajku, plnou zlatých šňůr a na hlavě turban s pávím peřím.

Zdálo se mně, že jsem ji už někde musil vidět, a pravil jsem v duchu:

Tak se mně všechno zdá, že dělala tu krasojezdckyni, jak byl u nás cirkus Rudolfi, ale nahlas jsem neřekl nic, jelikož bysem se mohl krásně

zbodnout. Eva se na princeznu dívala děsně nadšeně a vzdychla: "Ta je hezounká jako

obrázek! Já s ní

budu chodit, co myslíš, Pét'o?"

Odvětil jsem: "To se vr!"

A vyvedli ještě jiné slony, ale ti neměli žádnou parádu a na ty slony si

sedli ostatní hoši.

Avšak ukázalo se, že se na Zilvara nedostal řádný slon, on přišel trochu pozdě, jelikož musil jít na stranu. Královská princezna se na něho děsně mile usmála a pravila mu, aby si k ní sedl do altánku. Zilvar pravil: "Beze všeho" a vylezl na slona a posadil se do altánku a tam seděl s princeznou a komornou a zapálil si cikáro a koukal se velice hrdě. Princezna měla pušku, Zilvar měl taky pušku, jenom komorná neměla pušku, jelikož musila princeznu ovívat vějířem

upevněným na dlouhé štangli, aby na ni nešly mouchy.

A Zilvar hulil a říkal princezně řeči a ona mu taktěť říkala řeči a Eva seděla se mnou na

Jumbovi a pořád se dívala na princeznu a na Zilvara a nedávala pozor, když jsem já k ní mluvil řeči, pročěť jsem měl děsného vzteka.

Po chvíli dal pan maharadťa rukou znamení a trubač ohromně silně zatroubil, průvod se

dal na pochod a šlo se pořád pryč, ať

se přišlo do džunglí.

Táťete se, co je to džungle?

Džungle jest jako u nás les, jenomže to vůbec není řádný les, jelikož tam panuje hrozný

nepořádek. Nejsou tam řádné tabulky, na nichž je napsáno, že se nesmí plašit zvěř, rozdělávat oheň, sbírat houby a jiné plodiny lesní pod pokutou. Ani tam nejsou značky, které ukazují

výletům cestu ke krásným vyhlídkám

a památným místům. Ani lavičky tam nejsou, aby si lidi na to sedli, když je bolí nohy. Vůbec nic v džungli není a rostlinstvo si tam dělá, co chce, ono se vám to tam motá jedno přes druhé, nic není na svém místě a vypadá to tak, jako když je pan učitel najednou volaný k panu říd'ovi a ve třídě není nikdo, kdo by dával na nás pozor.

V džungli rostou stromy, co z nich visí zelené pačesy ať na zem, a ty stromy jsou divoce

rozcuchané, jelikož na sebe vůbec

nedbají. Zato však na těch stromech
bují květy nevídané krásy ve všech
barvách a různých podobách.

Některé vypadají jako hvězdy, jiné
jako mičudy nebo

bedýnky, ale udělané z hedvábného
papíru, jiné zase se podobají lahvím,
strojkům na maso nebo kastrolům.

Koukneš

se jinam a zase vidíš květy v podobě
lodiček, jiné se podobají botám nebo
čepicím nebo

kalhotám nebo balíčkům cikorky.

Viděli jsme dokonce květ, který vyhlížel jako lidský obličej, měl dvě oči a nos uprostřed a vyplazoval dlouhý červený jazyk.

PDF created with pdfFactory trial version www.pdffactory.com

A hluku je kolem dokola děsného a taktět příšerného rámusu, ještě více neť u nás v

tělocvičně nebo na plovárně, kdepak!
- to není ani přirovnání. Ono to ustavičně piští, běduje, kvičí, mumlá, bručí, chechtá se a chrochtá, zpívá a

brečí. Největší nezdobu dělají opice,
které chtějí všechno vidět a o všem
vědět a dělají na větvích veletoce,
jakoť i stojky. Bylo tam také moc
krásných motýlů a ti létali sem a tam
a taktět takoví malincí, ale docela
malilincí ptáčkové, co vypadají jako
barevná

světýlka a já jsem si myslil,
kdybysem je chytil, tak bysem si je
dal na vánoční stromek,

oni by tam seděli a každý by se na to
koukal.

Já bysem taky chtěl všechny byliny a stromy a všechna ta zvířata umět pojmenovat, ale

neuměl jsem je pojmenovat, jelikož mne nikdo nepoučil. Taky jsem měl strach, že ať se vrátím a budu o všem vypravovat, že každý řekne, že to není pravda, jelikož vrdloužu, ale je to všechno pravda, sám pan maharadža je svědek a ostatní hoši taky.

A tak jsme šli pořád pryč a bylo strašné horko a mě trápila tížeň a domorodci šli napřed a klestili cestu ostrými noži a nad hlavami nám

porád poskakovaly opice a říkaly si o nás klepy a děsně se tomu smály. Trvalo to hodnou chvíli, než jsme vyšli z lesa a před námi se otevřela veliká rovina, celá zarostlá

vysokou a hustou trávou. Pan maharadža se obrátil a tichým hlasem oznámil, že tady je to

sídlo tygrů, pročť tady budeme lovit tygry, a velel nám, abysme se přichystali. Tak si každý z nás prohlédl pušku, jestli je to v pořádku, a připravil se k ráně.

Domorodí nadháněči vlezli do trávy, šátrali v ní holemi a přitom propukli v děsné řvaní,

aby tygry vyplašili. Tygři mají rádi svatý pokoj a nemůžou poslouchat takové řvaní, jelikož je jim to protivné, pročť se velice rozzlobili a vyřítili se z trávy, aby se koukli, kdo to dělá takový škandál, že nemůžou mít chvíličku svatý pokoj. A když viděli, že tu nezdobu tropí Indové, tak se do nich pustili, aby je za to potrestali. Ale my jsme hnedky popadli ručnici a přiložili jsme ji k líci a začti jsme do toho bouchat, já

jsem sám skolil nejméně šedesát
tygrů, ne-li více, a pan maharadža
mne pochválil, že

jsem zdatný

lovec, a já jsem byl rád.

Každý z hošů něco trefil, jenom
Zilvar nic, jelikož on pořád mluvil s
princeznou a kouřil

cikáro a princezna pravila, že se bojí
tygrů, a Zilvar pravil, aby se docela
nic nebála, že na ni nedá dopustit,
jelikož má strašnou sílu a každého
přemůže.

Já bysem o tom nic nevěděl, jelikož jsem si hleděl lovu, ale Eva pořád do mne šťouchala a

šeptala mi: "Koukej se, oni spolu mluví," a měla přitom oči vyvalené.

Už se stmívalo, když jsme se vydali na zpáteční cestu, a když jsme přišli k maharadžovu

paláci, tak už bylo docela tma. Byl jsem unaven a stýskalo se mi, že jsem v té tmě mezi cizími lidmi, a tak jsem nikomu nic neřekl a s nikým

se nerozloučil a dal jsem Jumba do stáje a nařídil jsem, aby mu dali jíst a pít, a sám jsem se jednoduše sebral a odskočil jsem si k mamince a tatínkovi, abysem jim všechno vypravoval, co jsem viděl a zažil.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Jenomže jsem nemohl nic mluvit, jelikož už byla noc a já jsem nesměl vzbudit Mančinku,

a tak jsem jenom tak ležel a koukal. Na skříni bylo noční světélko a to

porád mrkalo a já jsem pozoroval,
jak po stěnách skáčou stíny, vřdycky
vyskočily a pak se zase schovaly,
jako by si hrály na pikolu. A hodiny
ustavičně tikaly a já jsem se divil, že
porád jdou a ani v noci si nedají
pokoř. A porád tak vářně a pomalu
šly jako náš pan notář, když kráčí z
kostela, a ty stíny porád huš! huš!
jako myšky, já jsem je rukou chyťal,
ale nikdy jsem je nemohl chyťit.

Maminka seděla u postele a měla
ruce opřené o sedadlo a hlavu
složenou do rukou a spala

a já

bysem jí tak rád vypravoval o
džungli, o těch tygrech, jak jsem jich
zastřelil nejméně

šedesát. A mně

bolela hlava a měl jsem sucho v
ústech a teď nevím, jestli to všechno
je prauda, nebo se

mně o tom lovu a vůbec jenom
zdálo.

Ale jak by se mně to mohlo jenom
zdát, když přece tadyhle já sedím na

slonu, za mnou

sedí

Eva Svobodová a ukazuje na Zilvara,
který seděl pod altánkem s
princeznou, to přece

nemůžete být řádná mýlka.

A slyším docela jasně, jak mně Eva
šeptá: "Ty, Pét'o, poslouchej -
slyšíš?"

"Slyším," pravím, "a co je?"

Ona praví : "Pepek Zilvar a

princezna spolu mluví."

"Ať si mluví," pravím, "mně je to fuk."

Eva, celá rozpálená, oči navrch hlavy povídá: "Ale oni přece spolu chodí, hloupinkej."

"Když chodí, tak ať chodí," pravil jsem lhostejným hlasem.

"Jéťiš, Pét'o," vzkřikla Eva, "jak můžeš tak hloupě mluvit! Ale oni spolu *doopravdy* chodí!"

"Cože?" podivil jsem se, "že by se

Pepek Zilvar zahodil s nějakou princeznou, to přece nemůžete být. To bych ho nesměl znát."

"Když ti říkám! Já jsem si dala dobrý pozor. On se na ni kouká, ona se zas na něho kouká a vůbec se na sebe koukají, jako by se viděli poprvé."

Tak jsem se na ně koukl a skutečně: Pepek se koukal na princeznu, ona se zase koukala na

něho, koukali se na sebe pořád pryč. Tak jsem to pravil všem hošům a oni se taky dívali a viděli, že se na sebe

koukají a ťe spolu mluví, pročť
všichni poznali, ťe spolu doopravdy
chodí. Čenda Jirsák se jedním dílem
velice chechtal a jedním dílem se na
Zilvara příšerně šklebil a Zilvar mu
tajně ukázal pěst, jako ťe si to s ním
rozdá. Čenda kývl, jako ťe rozumí, a
dál se příšerně šklebil v jednom
kuse. Zilvar pravil princezně:
"Okamťik, slečno," a vylezl z toho
altánku a svezl se ze slona dolů a
přistoupil k Čendovi a otázal se ho,
co se má co v jednom kuse příšerně
šklebit, ať se příšerně šklebí na svou
babičku, nechce-li, aby mu hnusně
zmaloval ciferník, ťe ho vlastní

matka nepozná. Čenda hrdě odvětil,
že by se na to podíval, že se nějakého
pot'achtaného řenicha

nelekne a že vůbec řádní řenichové
nemají na něho fousy.

Tak Zilvar pravil, aby Čenda přišel
zítra kvíčerou k té benzínové pumpě,
co stojí na

náměstí v Kalkutě, a tam že si to s
ním rozdá.

Čenda odvětil, že se mu to náramně
hodí, jelikož ještě nebyl u svaté
zpovědi, takže se

můžte prát. Zilvar pravil: "Dobře, tak je to hotová věc," a zase šel ke královské princezně a kouřil cikáro a mluvil k ní řeči a ona se na něho velice koukala.

Maminka se probudila a ulekla se, že usnula, a ptala se mne. "Copak, Petinko, že nespíš?"

Už je noc a všichni dobří lidé spí."

"Maminko-jedináčku," pravil jsem -
já jí

někdy říkám jedináčku, jelikož

maminka byla jediná a neměla ani
bratříčka, ani sestřičku

a kolikrát mně

o tom vypravovala - "maminko-
jedináčku, víš, že Pepek Zilvar z
chudobince a ta

královská princezna, co jsme ji viděli
v cirkuse, jsou jako nevěsta a
ženich?"

"Jdi!" podivila se maminka, "to bych
byla do nich nikdy neřekla."

"Namoutě kutě!" jistil jsem, "oni

spolu doopravdy, ale doopravdicky chodí."

"Podívejme se na kujóna! A včera přece byl Pepek Zilvarů u nás v krámě koupit ocet a

vůbec o tom nic neříkal. Ještě se ptal, jak se ti vede a že tě dává pozdravovat."

"No," pravil jsem, "to víš. On to bude každé-mu věšet na nos, že chodí s princeznou, jelikož by se mu hoši smáli a on by pro ostudu nemohl z baráku."

"Proč by se mu kluci smáli?".

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

"Jak by se mu nesmáli! Přece je to hanba, když hoch chodí doopravdy s d'oučetem." "Ale, ale, Petinko! Ty přece také chodíš s Evou od cukrářů."

Rozzlobil jsem se: "To není prauda a nech si to! Já chodím s ní jenom tak. Čteme si v knítkách a ona mně dává mejdlíčko, co ukradne v kvelbě, a vůbec! Kdežto Pepek chodí s

princeznou doopravdy a to je děsná hanba."

Maminka se usmála, pohladila mne a pravila, abych se už nehněval, že to tak nemyslila.

Tak už

jsem se nezlobil a pravil jsem:

"Všichni hoši viděli, že se na sebe koukají, a Čenda Jirsák se skrz ta příšerně šklebil. Pročť se nyní fackují u benzínové pumpy."

"Kdeť se fackují?" divila se maminka. "Kde!" odpovětil jsem

nevrle, "řdyt' ti to říkám.

Přece u té

benzínové pumpy, co je na rynku v
Kalkutě, hnedky naproti tomu krámu,
který prodává

zvěřinu. Uř

víš?"

"Aha!" pravila maminka, "uř jsem
doma." Tak jsme mluvili řeči, ale
mně připadalo, ře maminka jaksi
nechce věřit, jelikoř se na mne pořád
koukala, coř mne mrzelo a pravil

jsem si v duchu: Naposled si myslí,
že jsem vůbec nebyl v Indii, to by tak
scházelo.

A taky mně nešlo do hlavy, jak mohl
být Zilvar dneska u nás pro ocet,
když se přece

nýčko fackuje u benzínové pumpy v
Kalkutě s Čendou Jirsákem, a proč
by mě dal pozdravovat, když jsem s
ním před malou chvilánkou mluvil.

Tak se mně to všechno v hlavě
popletlo a já jsem si pravil: Patří ti
to! Kdybys byl panu

učiteli i našim, jakoť i bratrovi
Ladislavovi poslal z Indie pohledku,
jaks slíbil, tak by to bylo jisté a
všichni by to věděli a nemusels mít
skrz to těžké myšlení.

Najednou se mi však všechno
vyjasnilo a já jsem si pravil: Ouha!
On šel Pepek Zilvar k

nám schválně

do kvelbu pro ocet, jelikoť jest
povahy lstivé, aby to na něho
neprasklo, ťe si namlouvá

princeznu. A bojí se, aby se to po

měště netrajdalo a nedověděl se to pan Zilvar, jelikož by byl zlý a odepnul by pásek. Však má ještě schované, že tatínkovi odcizil tabák, když jsme jeli do Indie. Tak se mně to všechno vysvětlilo a já jsem byl rád. A umínil jsem si, že ty pohledky určitě pošlu, aby se to vědělo. A taktéž jsem si umínil, že musím Mančince něco přivézt, aby byla ráda, jenomže nevím co. Budu o tom přemýšlet a na něčem se ustanovím. I zavřel jsem oči, abysem si trochu odpočinul, jelikož jsem byl velmi unaven.

Po celé Indii se začalo vypravovat, že
Pepek Zilvar a královská princezna
jsou jedna ruka.

Povídali si o tom bráhmani i hindové
i mohamedáni, všechny kasty o tom
mluvily, od páriů až po ty nejvyšší.
Malajci i Číňané, kteří přijížděli se
svými člunkami do přístavů, hnedky
o ničem jiném nemluvili. I běloši o
tom rozkládali a celá Indie byla plná
drbů. Každý věděl, že Pepek Zilvar a
princezna královská

spolu mluví a doopravdy spolu chodí.

Však také oni byli pořád u sebe a jeden bez druhého by nedal ani ránu a Zilvar hnedlinko

vůbec s hošma nechodil. Měli na maharadřově zahrádce vyhlédnutou velikou smokvoň a tam

sedávali na větvi, přičemř Zilvar četl princezně poučné a zábavné knížky. Nejvíc mne mrzelo, ře si ode mne vypůjčil detektývku "Léon Clifton v Monte Carlu" a princezně neřekl, ře

je to moje detektývka, a když mně ji vrátil, tak scházely čtyry listy a on pravil, že už to bylo, a to není pravda. Pročet jsem mu pravil, že jest u mne

blbý tenich, a on pravil, ať to řeknu ještě jednou, tak jsem to řekl ještě jednou, ale on

jakoby nic a šel zas k své princezně.

A nechtěl se prát ani zanic.

A chodil pomalu a vůbec neutíkal. A koukal se ctnostně, mluvil spravedlivě a pravopisně.

Byla s ním děsná otrava.

Někdy sedával s královskou princeznou ve vikýři maharadžova zámku a tam zpívali "Vy

zelení

hájové" a jiné písně, přičemž Zilvar zpíval druhý hlas neobyčejně hlubokým hlasem. A

taky chodívali po zahrádce, princezna trhala květiny a Zilvar kouřil cikáro a měl ruce složené na zádech jako úplně

dospělý pán. Také vím, že jí koupil
kornoutek zmrzliny a kouzelnou
obálku, co v ní byl

prstýnek s červeným sklíčkem. A
ona mu koupila hůlku, šle a foukací
harmoniku.

Jednou jsme všichni hoši i Eva i
princezna seděli v červeném nádvoří
na kládách a hráli

jsme si na řemesla. Nejdříve dělaly
vandrovníky Eva s princeznou a
dávaly hádanky, Zilvar

uhodl. Načet se ho tázaly: "Ke komu

se dáš, k fialce nebo k růži?" Zilvar se dal k růži, jelikož

uhodl, že růže je princezna. Potom jsme dělali vandrovníky já a Zilvar a uhodla princezna. I tázali jsme se jí: "Ke komu se dáš, k dubu nebo ke hnoji?" Princezna odpověděla: "Ke hnoji," jelikož jí Zilvar dal tajné znamení, že jest hnůj. Pročež každý viděl, že spolu doopravdy, ale doopravdicky chodí, a nebyla s nimi žádná hra a jeden po druhém jsme pravili: "Fuj, fuj, nehram!" Eva se taky odpikala a pravila, že nehraje: A princezna mu dala také opravdické

hodiny, co jdou, a Zilvar je pořád vytahoval a díval se na ně a silným hlasem se divil, jak to utíká, abysme viděli, že má hodinky. Ale my jsme pokaždé se schválně koukali jinam.

Taky si pořád posílali psaníčka a Bejval pravil, že takovou volovinu jakživ neviděl, a ještě pravil, že bude nejlépe, když budeme chodit sami, a my jsme pravili: "To se vr!" a pak jsme byli jenom čtyři a Eva.

Všichni lidé, co tam byli, to věděli,

také veškeré služebnictvo to vědělo,
maharadžova

indická přízeň

to věděla a také maharání musila o
tom něco vědět, protože příbuzenstvo
mluvilo řeči a

dělalo špičky. Ale paní maharání
pravila: "Nevídáno, holka nemá ještě
z toho pojem, je to takové mladé
famfárum, vřdyt' to známe, bývali
jsme přece také mladí. Ať se vybouří,
tak dostane

rozum." Jenom pan maharadža nic

nevěděl, jelikož se s příbuznými moc nebavil.

A Zilvar chodil několik dní sám a sám, procházel se po zahradě, nikoho nechtěl vidět,

kouřil cikáro, odplivoval si a mluvil sám k sobě jako blázen. Pak přestal se procházet a

rozmlouvat a dal si ostříhat vlasy, umyl si krk, dal si oblek do pořádku a vyčistil si boty a jednoho dne se dostavil do maharadžova paláce a dal se slyšet, že má panu maharadžovi

oznámit náramně důležitou novinu.
Když to pan maharadža uslyšel, tak
pravil: "To jsem sám šťastlivý," a
přijal Zilvara ve své

komnatě. Za tou příčinou se posadil
na kanapi a usadil Zilvara ve fodelu.
Pan maharadža

kouřil z turecké dýmky a Pepek
Zilvar bafal cikáro, a tak hezkou
chvíli seděli a neříkali nic. My jsme
se všichni sběhli za dveřmi, koukali
jsme se špéhýrkou a dávali jsme
pozor, co se bude dít.

Nejdřív nebylo nic a pak Zilvar pravil, že počasí jest stále a slunko svítí ohromně silně, takže jest horko, a pan maharadža na to pravil, že ať přijde monsún, tak budeme mluvit jináč a Zilvar pravil: "To je možné, já se nehádám," a pan maharadža pravil, že se taky nehádá, že vůbec nemá hádky rád, a Zilvar pravil: "To je má řeč."

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Pak dlouho nebylo nic a oni seděli tiše a bafali velice silně. Najednou

Zilvar začal hrozně rychle mluvit, že jeho srdce promluvílo. Pan maharadža se ho otázel: "Proč?" a Zilvar pravil, že jako on a královská princezna spolu doopravdy chodí a tudíž že se rozhodl, že do toho praští.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

"Do čeho?" otázel se pan maharadža.

Zilvar pravil, že by chtěl pojmout královskou princeznu za manželku.

Pan maharadža vytáhl z huby troubel, vyvalil oči a udělal si: "Cože?" Zilvar

opakoval, že by chtěl mít s královskou princeznou veselku. Pan maharadža pravil dlouhým hlasem: "To jsem blázen," a vrtěl hlavou a Zilvar to musil opakovat ještě jednou. A pan maharadža zčervenal a zařval takovým děsným hlasem, že se zatřásl lustr na stropě: "Ty mrt'afo jedna, ty kandrdásku jeden, ty votroku jeden votrocká, co si to dovoluješ? S takovou se panovníkovi opovažuješ na oči přijít? Já tě naučím!"

I zatleskal rukama a nato se objevili dva zbrojnošové a pan maharadža

ukázal na Pepka

Zilvarového a pravil: "Do vězení s tím bídňíkem, ale do toho nejhlubšího, nejčernějšího, nejsmrdutějšího, aby mu přešlo myšlení na veselku s královskou princeznou!"

Zbrojnoši Pepka popadli a vsadili ho do díry, kde nebylo nic, jenom nemravný zápach. A

my hoši i Eva chodili jsme se na něho dívat zamřížovaným okénkem a tu a tam jsme na něho

plivali a Zilvar říkal: "Nechte si to, jo?" Tak jsme toho nechali a raději jsme se dívali, jak sedí.

Zilvar větším dílem si nás nevšímal, ale hrál maso

se svým nožem, který zabodával do podlahy, nebo zkoušel, dokážete-li stojku s okovy na

rukou. Když se mu to povedlo, byl velice hrdý a pravil: "To mrkáte, hoši, co?"

Ale nám se ho zželelo, neboť jinak to byl dobrý kluk a pro takovou

volovinu měl sedět v

kreminále jako ten nejšpatnější člověk. Tak jsme chodili k tomu okénku a strkali jsme mu něco ke čtení, nosili jsme mu bombóny a paní Brabcová mu každý den podstrčila něco k snědku, aby se ve vězení tolik neotravoval. A celé město se na něho chodilo dívat, jak si tam sedí a kouří cikáro a čte noviny, aby věděl, co je nového. Mluvilo se o tom, že pan maharadža zanevřel na něho strašným hněvem a že rozkázal, aby byl odevzdán katovi, a veškerí obyvatelé litovali

Zilvara, že má být zkrácen o hlavu,
ačkoli jest ještě mladý.

A mluvilo se taky o tom, že
královská princezna ohromně
vyvádí, že kudy chodí, tudy

pláče, ať má

oči červené, a že nic nechce jíst,
pročeť vůbec nic nepřibírá a horem
pádem jde dolů. A

paní maharání

se velice trápila a volala k ní ty
nejdražší doktory a oni říkali, že

princezna potřebuje

silnou stravu a změnu vzduchu, jinak
že za nic neručí, přečte paní maharání
pravidla panu

maharadžovi: "Člověče, ty taky
nemáš kusa svědomí v těle, copak
nevidíš, jak si to to dítě bere,
komupak se bude dávat vina, jestli si
něco udělá?"

Pan maharadža se mračil, mával
rukama a pravil: "Dejte mi všichni
svátek, já nemám na vás hlavu."

"Ty jsi jen pro sebe, ostatní můžou jít

stranou," mluvila paní maharání.

"Jak sis ji vychovala, tak ji máš a jdi mi z očí," pravil pan maharadža. Ale paní maharání se nedala odbýt a pořád na něho chodila, aby to dal do pořádku. Jednoho dne zase přišla a pan maharadža seděl právě na trůně a vládnul. Paní maharání se ptala: "Tak co bude s tím d'oučetem: Ó ty paličáku paličatá! Co se pleteš mezi ty dva mladé lidi? Postavil sis hlavu, aby bylo po tvém, ale ono nebude po tvém."

Pan maharadža pravil: "Nepovídej

mně řádné řeči, vidíš přece, že vládnou."

"Dítě je přednější než tvoje vládnutí," pravila paní maharání silným hlasem. Pan maharadža se rozkatil a počal lítat po pokoji a hrozně řval, že ani chvíli nemůžete mít pokoj, ale paní maharání na jeho řvaní nic nedala, ale stála na svém, že se to musí dát do pořádku. A nakonec pan maharadža změkl, klesl na duchu a pravil: "Tak dobrá, ať je po tvém. Já to s tím mladým člověkem zkusím, abych viděl,

co obnáší. Podrobím ho těžké zkoušce, a jestli nevyhoví, bude o hlavu kratší. Jaképak s

ním štráchy!" Paní maharadžová pravila nato jemným hlasem:

"Vidím, milý muži, že jsem se v tobě nemejlila. Ty jsi někdy divný pabouk, ale máš srdce na pravém místě."

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

I vyslal posly pan maharadža po celé říši s rozkazem, aby všichni

šlechticové, rytíři,

knížata, náčelníci, generálové,
admirálové, hrabata a starostové se v
jeho paláci dali vynatrefiti.

Když se tak stalo a veškeré panstvo
se shromáždilo, tak kázal, aby
vězňovi sňali okovy a vůbec ho dali
do pořádku a pak ho přivedli před
shromáždění.

A když se tak stalo a dva zbrojnoši
přivedli Zilvara, promluvil k němu
pan maharadža

takto: "Mladý

člověče! Měls býti za svou
neslýchanou smělost potrestán na
hrdle pro výstrahu a příklad

ostatním, ale poněvadž jsem, jak
známo, pán milostivý, tak jsem se
ustanovil na jiném. Já to s tebou ještě
zkusím. Ale budeš podroben těžké
zkoušce. Můj nevyšší našeptavač a
navaděč ti dá tři hádanky. Uhodneš-li
je, máš míti moji královskou dceru
za manželku. Avšak neobstojíš-li,
pak běda tobě! Budeš odevzdán katu,
abys viděl, kam vede nerozvážnost."

Pepek Zilvar odvětil: "Beze všeho, mocný králi, já jsem se vším svolný." Načet pokynul pan maharadža svému nejvyššímu našeptavači a navaděči, co měl na nose brejle a vousy ať na zem, a ten přistoupil k Zilvarovi a pravil: "Dostaneš tři přetětké hádanky, abysem vyzkoušel tvůj důvtip a aby tak bylo proukázáno, zda se máš těšiti královské přízni či máš přijíti k zavržení."

Zilvar pravil: "Taťte se, co srdce ráčí. Jsem připraven." A kouřil cikáro a směle se mu díval do očí. A my jsme se na něho koukali, Eva se taky

koukala a princezna se taky koukala.

Ten nejvyšší našeptavač a navaděč
povstal a pravil: "Nuže, slyš a dávej
pozor, vězni. Moje první hádanka
zní: Má to břicho stejně velké jako
hlavičku a hlavičku stejně velkou
jako břicho

a neslouží to k ozdobě."

"Chaha," odvětil Zilvar hrdopysně,
"to přece každý ví, že je to trojka z
mravů. Musíte mi, pane, dávat těžší
otázky, jinak to není řádná hra."

Veliký údiv propukl mezi

přítomnými a my, hoši, jsme se taky
divili a Eva se taky divila

a princezna se radovala.

Nejvyšší našeptavač a navaděč se
podrbal ve vousech a pravil: "Nuže,
dávám ti druhou

otázku, daleko nesnadnější. Uvidím,
jak ji zodpovíš, smělý mladíče. Slyš:
Utíká to a nemá to nohy. Co je to?"
Zilvar se zasmál a odvětil: "Ale co
by to bylo jiného, holenku, ne-li čas?
Ten přece utíká a nemá

nohy. Musíte mně dávat tětší
hádanky, jinak byste mne otrávil.
Tohle není nic pro

našince." Všichni se děsně divili a
nejvíc pan maharadža a pravil: "Ahá
tě v kabátě! Ten kluk má, jářku, za
ušima. Ministře, musíš mu dát něco
tětšího, aby si tak nefoukal."

"Však ono mu to foukání přejde,"
pravil nejvyšší našeptavač a navaděč,
"ať uslyší tu třetí hádanku, kterou
jsem si extra pro něho v bezesných
nocích připravil. Už je mně ho napřed
líto.

Nuže, nešťastníče, pilně poslouchej a rychle odpověz, co je to:

Já jsem z jaké čeho, z jaké čeho či co?

Já mám kde kolik co, až je co budou co.

Já jsem z jaké čeho, z jaké čeho či co?"

"To ví každé malé dítě," odpovětil
Zilvar hrdě a začal zpívat

"Já jsem z Kutné Hory, z Kutné Hor

koudelníkův syn.

Já mám v Praze tři domy,

až je koupím budou mé.

Já jsem z Kutné Hory, z Kutné Hory

koudelníkův syn."

Když to Pepek Zilvar zazpíval,
nastalo na všech stranách velké
divení, hlavou kývání,

krkem vrtění, rukama mávání a
značné křičení, a pan maharadža
pravil Zilvarovi: "Vidím, že máš

dobrou hlavu, pročeť se ve světě neztratíš," a všichni ministři, šlechtici, vévodové a radové a knížata, jakoť i starostové a baroni taky pravili, že Zilvar má dobrou hlavu. A my, hoši, jsme byli velmi hrdi a radovali jsme se, že Pepek toho dědka tak převezl, a křičeli jsme sláva! a nazdar!

Eva taky křičela a princezna křičela ze všech nejvíc.

Ale Zilvar neříkal nic a kouřil cikáro, nevšímal si, co se kolem něho dělo, a koukal se na princeznu, princezna se

koukala na něho a koukali se na sebe oba dva.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Pan maharadža povstal z trůnu,
zdvihl ruku zvolna a dosti vysoko a
pravil mocným

hlasem: "Kterí

jste přišli, můžete si zase jít domů,
jelikož slyšení jest skončeno." Pročet
všecko panstvo, co tam bylo, se
sebralo, vsedlo na koně a rozjelo se
do svých domovů. My, hoši a Eva,

jsme šli také pryč a po cestě

jsme si povídali, že Zilvar je pašák,
jelikož toho pána, co má ty vousy,
ohromně probodl.

V paláci zůstal jenom pan maharadža
s paní maharání a Zilvar z
chudobince s královskou

princeznou. Pili kafe a mluvili řeči a
nejvíc mluvila paní maharání, že je
ráda, že to tak dopadlo, a ještě

pravila: "Holka své vzdělání dostala
a bez krejcaru nebude a co máme, do

hrobu si

nevezmeme." Brzy pak v celé zemi indické se roznesla zvěst, že královská princezna si bude brát Zilvara z chudobince a že bude slavná veselka. Povídali si o tom lidi u kupce, námořníci na lodích, cestující ve vlaku, úředníci v kancelářích, zedníci na stavbách, švadleny v šití, dívky ve školách i sbor učitelský, havíři v dolech a všichni, kdo měli ústa k mluvení. Psalo se taky o tom v novinách. Taky se mluvilo o tom, že pan maharadža už je na vládnutí starý a že to Pepek

Zilvar vezme za něho, což jest pro
poddané velká výhoda, jelikož pod
Zilvarovou vládou budou

rozkvétat vědy a umění, jakož i
průmysl a obchod. Neboť Zilvar z
chudobince má prý otevřenou hlavu
a ve všem se vyzná. Já jsem dlouho
přemýšlel, jaké to bude, až Zilvar
bude sedět na trůně, a jak mu bude
slušet královská koruna a jestli bude
vládnout pořád pryč nebo jenom
někdy a jinakč bude s námi chodit
jako dřív. A když jsem oči otevřel,
tak jsem hnedle poznal, že je středa,
protože na rynku kvičela čuňata, husy

kýhaly ga-ga-ga, kvokaly slepice,
lidi mluvili a řičeli koně.

Jelikož ve středu jest u nás vřdycky
trh a v krámě bylo

mnoho lidu. A krásně svítilo slunce a
po stěnách běhala zlatá prasátka, já
bysem si je chtěl chytit a zavřít je do
krabičky, abysem je tam měl.

A já jsem zavolal slabým hlasem:
"Kristýno, podej mně papír, pero a
inkoust." Kristýna přišla, a prý, nač
to potřebuju.

Já jsem pravil: "Neptej se moc a

honem přines, já musím za Zilvara
napsat omluvenku, že nemůžete přijít
do školy."

Ona se ptala proč? a já jsem odpověděl:
"Jelikož se bude ženit a nechce mít
skrz to

neomluvené

hodiny."

Tu Kristýnu popadl smích a strkal s
ní z kouta do kouta a ona se chytila
za roh stolu a

řvala:

"Áchich, áchich, to bude moje smrt!"

"Čemu se směješ, Rampepurdo rampepurd'ácká?" tázal jsem se nevrlým hlasem, "kdybys radši místo toho áchich mně přinesla věci na psaní, abysem to napsal."

Ona nic neodpověděla a běžela do krámu. Za chvíli přišel tatínek a ptal se, jak je to s tou omluvenkou. Já jsem mu to všechno vypověděl a že mě Zilvar o to prosil a já jsem mu to slíbil, a pravil jsem, že Pepek je pašák ze všech největší. A on se bojí, že bude mít neomluvené hodiny,

jelikož se musí

ženit. A všechno jsem to tatínkovi
vypravoval, nic jsem nevynechal.

Tatínek mne vyslechl a usmál se tak
široce, že jeden knír mu šel k
pravému, druhý pak k

levému uchu, a pravil: "Tak Zilvar
bude mít veselku. To je pro mne
novina. To se podívejme na toho
kujóna! A porád že nic. Ale, holenku,
já nevím, jestli ho pan učitel omluví.
To.snad ani nesmí být, aby tak kvůli
ženění zanedbal školní docházku. No,

budiť! Naše starost to není. Ať si to s ním spraví starý Zilvar."

"Víš už pan Zilvar, že se Pepek bude ženit?" tázal jsem se.

"To tedy, jaksi, aby se tak řeklo, nevím," odpověděl tatínek.

"Co tomu asi řekne, ať se to doví?"

"Kdopak to může vědět, hochu? On ten starý Zilvar je kolikrát moc divný."

Tak jsme mluvili a pak přišla maminka a taky mluvila a tak jsme mluvili všichni tři a já

jsem se chlubil, jak je Pepek Zilvar
chytrý, jak uhodl všechny hádanky,
ani se nerozmýšlel, a jak všichni lidé

koukali a byli z toho vyjeveni a
tatínek pravil: "Copak o ty věci, u
nás v Čechách jsou lidi náramně

šikovní, ze všeho mají pojem a ve
všem se vyznají, nikdo se jim
nemůžete postavit, což jest

vědecky dokázáno."

A maminka pravila: "Tak už dost
těch řečí, jelikož Petříček si potřebuje

trochu

odpočinout. A copak ťe se ta
Kristýna v kuchyni pořád směje?"

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

"Víš, maminko-jedináčku," pravil
jsem, "já jsem jí vypravoval o
Zilvarovi, jak se má ťenit. A přece
víš, co je to za národ tyhle ťenské.
Jak slyší o svarbě, tak se dají buď do
bréče nebo se chechtají jako blázni."

Tatínek se strašlivě zasmál a pravil:
"Ten to prokoukl!"

A maminka mne pohládila a pravila:
"Ty jseš můj rozumbrada, ale ted' si
trochu zdřímni, abys byl zas
chlapík."

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Potom se mně jaksi zdálo, jako by
přišel pan doktor a šla z něho ta
latinská vůně. On mne

popadl a zase mne obracel na všechny
strany, mačkal mně břicho a pravil:
"hm, hm" a zase mne obrátil a zase

dělal "hm, hm" a měl takové studené uši a pořád něco mluvil a tatínek taky mluvil a maminka se na ně

koukala, jak mluví. A já jsem pana doktora od sebe odstrkoval, jelikož jsem byl

netrpělivý, abysem byl zase v Indii, a to jsem věděl, že tam nemůžu, dokud je tu pan doktor, a tak jsem pravil: "Jděte pryč!" a dělal jsem, jako bysem spal. Oni začali šeptat "šišli-myšli" a po špičkách šli pryč. A já jsem se schoulil v peřinách a brzy jsem věděl, že neležím v žádné

posteli, to si tak jenom jiní

myslí, ale já jsem dobře věděl, že
postel je vlastně letoun, pořádný
letoun o tisíci

koňských silách, a když naši
vyprovázeli pana doktora, tak jsem
spustil motor, načet jsem stiskl
výškové kormidlo a aeroplán se
pomalu odlepil od země a já jsem
vyletěl nad střechu našeho baráku.
Několikrát jsem zakroužil nad naším
městem a viděl jsem všechny domy a
viděl

jsem též školu a byla malinká jako
maminčina krabice na šití a viděl
jsem náměstí, kde stál pan polecajt
Letovský a jel Bejvalův nábytkový
vůz, a já jsem poznal Jakuba, jak
vedl koně, a viděl jsem Habrovou a
plivl jsem dolů, aby to padlo na
nepřítele. a on měl děsného vzteka.
A letěl jsem stále výš a výš a naše
město bylo docela malilinké a pak
jsem namířil na jih.

V Indii už na mne hoši čekali a Eva
také čekala a pravila, že je mnoho
klepů, které se

přihodily v královském zámku, a Bejval se mne tázal, kde jsem se tak dlouho coudal, a já jsem odvětil: "Musil jsem se přece podívat k našim, to je marné." Jumbo mě také očekával a pravil, že se mu po mně stýskalo a že nýčko chodí s partou slonů a že jsou to samí prima kluci. Jirsák se mne ptal, jestli jsem viděl jeho tatínka a maminku, a já jsem pravil, že neviděl, jelikož jsem měl málo času, a Jirsák pravil: "To je škoda, mohls tam zaskočit, abych věděl co a jak." Éda Kemlink pravil, že bysme měli jít hned do maharadžova zámku, tam že se dějí

věci. Tak jsme se hnedky tam šli
podívat.

Opravdu, v královském paláci bylo
ţivo a všechno to lítalo sem a tam.
Nejvíce se dělo v

kuchyni, jelikoţ tam chystali hostinu
k svarbě.

Bylo tam množství opic a ty všechny
měly plné ruce a nohy práce. Také
jiná zvířata tam

byla a všechna se něčím
zaměstnávala. Jeden slon točil
mlýnkem na maso, aby byly

karbanátky, a jiný slon měl kávový
mlýnek mezi koleny a chobotem
mlel kávu. Malinká opička škubala
drůbež, jiná čistila

zeleninu a opět jiná loupala
brambory. Veliký had, jménem krajta
tygrovitá, válel těsto, aby byl závin, a
dva papouškové přebírali hrách.
Zrzavý kocour, podobný našemu
Honzovi, šlehal sních a vůbec nic
nemlsal. Tomu jsem se divil, jelikož
naš Honza by všecko sežral a tatínek
by po něm hodil botou, jelikož Honza
všecko chce mít. Medvěd štípal

dříví, pes míchal jíšku a všecko se mělo k čilé práci. Starý tygr přebíral rozinky a jiný tygr krájel nudle.

Vonělo tu kořením, vanilkou a čokoládou. Opičky házely talíři, kastroly a hrnci sem a tam, ale nic nerozbily. Jenom starý, vátný orangutan nic nedělal, jenom ke všemu čuchal a všecko ochutnával. Měl bílou

zástěru a vysokou čepici na hlavě, jelikož to byl vrchní

kuchař.

Eva mne tahala za kabát a šeptala
mně, abych se šel podívat do pokoje,
že mně ukážete ty

klepy, jelikož v pokoji seděly
švadleny a šily princezně svatební
šaty, ale já jsem pravil, že mě ty
klepy nebaví, a ostatní hoši také
pravili, že je ty klepy nebaví, a Eva
pravila, že se nám diví, jelikož ty šaty
budou z těžkého hedvábí a jenom na
vlečku spotřebují deset metrů látky.
Ale my jsme raději šli na zahrádku,
on se tam procházel Pepek Zilvar a
měl nový obleček, voněl

kolínskou vodou, vlasy měl
namazané pomádou, na hlavě novou
bouřku. Švihal hůlkou, chodil

pomalu a tvářil se ctnostně. Když nás
spatřil, dotkl se hůlkou klobouku a
pravil velebným

hlasem: "Vítám vás, chlapci, co je
nového?"

My jsme s ním začali mluvit, ale on
nic už více nemluvil, ale odvrátil se a
opět se začal

procházet a švihal hůlkou a
prozpěvoval si : "La-la-la, caj-raj-

raj."

Bejval reptal, co si o sobě myslí, a Éda Kemlink pravil, že si nemusí o sobě tolik myslit, a já jsem pravil, že si o sobě myslí bůhví co a aby si o sobě tolik nemyslí, tak Čenda Jirsák obrátil oční víčka a příšerně se na něho zašklebil.

Zilvar se zastavil, pokýval hlavou, zatvářil se hrdě a pravil pomalým hlasem: "To jsou mravy dnešní

mládeže. Fi! Zdá se mi, že jste vyrostli v ratejně. Měli byste se

stydět." Kemlink zařval na něho :
"Pitomo!" a palcem si zdvihl špičku
nosu. PDF created with pdfFactory
trial version www.pdffactory.com

Zilvar pravil váŕně : "Kdybys to
nebyl ty, tak bych ti dal srazit hlavu,
ale takhle se s tebou nebavím."

"Já s tebou taky ne," pravil Kemlink
a ještě pravil: "Však ty přilezeš,
ŕenichu ŕenichácká!" Zilvar uŕ

neřekl nic, ale zapálil si cikáro a hrdě
odcházel a my jsme pravili
Kemlinkovi: "Správně jsi ho probod,

a my s ním už nebudeme chodit."

A já jsem ještě pravil: "Ať si chodí se svou princeznou."

Pak jsme šli na kládu a hráli jsme si na pikolu, a Jumbo si pořád chtěl s námi hrát, tak

jsme ho nechali. Byla to ohromná legrace, jelikož nikdy nikoho nenalezl a pročeť musil pořád čmuchat a my jsme se mu smáli a on se zlobil.

Když se setmělo, tak jsme toho nechali a připlížili jsme se k oknu

paláce a dívali jsme se do pokoje.
Viděli jsme, jak Zilvar seděl vedle
své princezny, tvářil se jako dospělý,
a jelikož

kroutil a špulil pysky a zdvihal
obočí, tak jsme poznali, že mluví
pravopisně, aby se vidělo, že je
ctnostný. A pan maharadža s ním
mluvil a paní maharadžová s ním
taky mluvila a mluvili

všichni.

Tak jsme šli od toho okna pryč a
pravili jsme, že Zilvar není řádný

pašák, jak jsme si

myslili, ale docela obyčejný náfuksa a
vejtaha a že bysme mu to měli
vykreslit, aby věděl. Bejval pravil, že
by měl na něho vynaleznout nějakou
pomstu, a my všichni jsme pravili:
"Tak ji vynalezni," a on pravil, že
vynalezne, ale že o tom musí pilně
přemýšlet. PDF created with
pdfFactory trial version
www.pdffactory.com

Již se přiblížil den svatby i nastal
všude čilý ruch. Z celé říše, jakož i z
cizích zemí sjížděli se mocnáři a

rozmanité panstvo, které bylo
pozváno na svatbu. Ve městě to
vyhlíželo jako o Božím těle, po
ulicích proudily davy lidí, všude bylo
plno národa a děsná tlačence. Domy
byly okrášleny vlajkami, květinami,
čerstvými haluzemi, někteří natírali
průčelí barvou, aby byly pěkné, a
domovníci zametali chodník a tvářili
se neobyčejně hrdě. A kam oko
dohlédlo, o ničem se nemluvalo,
jenom o tom, že královská

princezna si bude brát Pepka
Zilvarového a že pan maharadža se
nechal slyšet, že se

nechá vidět. Pročet byl každy
řádostivý, jaká ta veselka bude.

I sešlo se všelijakého lidu do
hlavního města, zvláště kolotoče,
houpačky, skluzavky,

střelnice, loutková divadla a jiní
komedianti, také medáci a ti, co
prodávají opékané buřty a burské
ořechy. Někteří prodávali perník, ale
jiní ukazovali veverky v kleci, jak
točí kolem. Mezi boudami se
procházelo množství národa a na
všech stranách hlučně vyvolávali,
aby je bylo

slyšet. My jsme tam také byli a užívali jsme světa, taky jsme stříleli do terčů a já jsem střílel ze všech nejlépe a vyhrál jsem porculánového pejska, zrcátko a notes s tužkou a táfličku čokolády, tu jsem dal Evě a ona ji jedla. A na všech cestách, od náměstí až k pralesu stáli kolovrátkáři a hráli pořád pryč a ostošest.

Nejlepší bylo to, že na jednom stromě v parku seděla banda opic a všechny byly oděny v stejnokroje a měly hudební nástroje a cvičily hudební kousky, které měly vyhrávat k svarbě. Ten hudební spolek řídil starý opičák a měl cvikr a děsně

mával taktovkou, aby opice silně hrály. Mně se pořád zdálo, že ten kapelník je silně podobný panu Rektorysovi, co k němu chodíme do houslí, ale já jsem věděl, že to není řádný pan Rektorys, jelikož by to byla mejlka.

Při zkoušení hudebních kousků došlo jednou k velké výtržnosti. Jelikož několik opic se

vplížilo do maharadžovy kredence a ukradlo tam láhev kořauky. Tím pádem se opily, pak se

pohádaly, nakonec popraly a jedna opice praštila druhou kokosovým ořechem do hlavy, a ta

praštěná se svalila a musila jít k lékaři a on jí to zavázal a ona pak musila ležet. Předtím troubila trombón a ten trombón byl také

polámaný. Pročet kapelník požádal Čendu Jirsáka, aby vypomohl, že dostane dobře

zaplaceno, a Čenda pravil: "Proč ne?" a foukal trombón.

Byl to podivný pohled, jak Čenda

seděl s ostatními opicemi na větvi a nadýmal tváře a

foukal trombón. Lidi se naň chodili dívat a ukazovali na něho prstem, my jsme se taky chodili dívat a strašlivě

jsem se tomu nasmáli a Čenda měl děsného vzteka, ale nemohl nic dělat, jelikož musil

dávat pozor na kapelníka, aby nevypadl z taktu.

Když měl dlouhou přestávku, tak pravil k nám z větve dolů :

"Koukejte, holomci, abysem na vás nemusil skočit ze stromu dolů, jinak bysem vám roztrhl hubu od ucha k uchu, abyste mne nechali bejt. Já jsem v první řadě trombonista a hraju s kaťdým. Kdyť s opicemi, tak s opicemi, já řádnou hudbu nezkazím."

A kdyť táhl opičí muzikantský spolek městem a hrál pochod Castaldo, tak všichni lidé se

koukali a malé děti za námi utíkaly. Opice třískaly do velkého bubnu, ramplovaly na bubínek, foukaly do plechů

a pískaly kládynet. A Čenda s nimi také šel a radši se koukal do not, aby se nemusil

koukat na lidi, jak se na něho koukají.

Spolek hudebníků přišel ať na rynk a tam hrál veselé a smutné kousky a lidi přitom

promenádovali. My, hoši, co spolu chodíme, jsme byli při tom a smáli jsme se tomu, Eva se také smála a Jumbo se taky smál a tak se rozveselil, že troubil na svůj rypák

hlubokou notou.

Hráli tak dlouho, až se od zámku
ozval dlouhý zvuk vojenské trubky
na znamení, že se

počínají

svatební obřady. Eva Svobodová
děsně vykřikla: "Mankote
mankot'ácká, veselka už se

začíná a my přijdeme pozdě," a táhla
mne za rukáv.

"Houby přijdeme pozdě," odvětil
jsem hrdým hlasem, "ale máme dost

času." Eva však pravila úzkostlivým hlasem: "Pak se budeme tlačit mezi lidmi a já třeba ani neuvidím, jak to snoubencům sluší."

"Houby jim to sluší," odvětil jsem nevrlým hlasem, "co by jim to slušelo?" Eva však ne a ne dát pokoj a pravila: "Třeba jim to nesluší, ale já musím vidět, jak jim to nesluší. Ach, Pét'o, nestůjme tady, nelelkujme, neotálejme, ale utíkejme, co hrdlo ráčí!" Co jsem měl dělat, když ona pořád mořila a nenechala mě být? Tak jsem šel s ní k zámku, všichni hoši šli také k zámku a opice přestaly

provozovat hudbu, přečetl se Čenda
Jirsák k nám přidal a šel PDF created
with pdfFactory trial version
www.pdffactory.com

taky k zámku a nesl si trombón. A
když jsme šli, tak pravil, že jsme si to
mohli nechat a

že jsme si z něho nepotřebovali dělat
šoufky.

Tádal jsem se ho nevinným hlasem,
jaké šoufky míní, a on pravil:
"Například - jaké

šoufky: Když

hudební spolek táhl ulicí, který z vás vykřikl na mě: Ty opičí muzikante?" Privil jsem, že to nikdo z nás nemohl být, a tudíž že to musil vykřiknout někdo docela jiný, a Čenda pravil:

"Máte štěstí, že jste to nebyli, jelikož bych musil někoho z vás přizabít."

Pochybovali jsme, že by někoho z nás přizabil, ale Čenda pravil, že by to jistě udělal, protože když

má vzteka, tak je děsně zlý. Tak jsme rozmlouvali a pořád jsme kráčeli, až jsme přišli ke

královskému paláci a tam jsme
spatřili, jak se řadil svatební průvod.
Asi milión nebo sto slonů nebo ještě
víc, ani jsem to neuměl spočítat,
stálo v dlouhatánské řadě. Na prvním
slonu seděl strašlivě tlustý chlap a na
hlavě měl zlatý šišák, co byl na něm
chochol peří, a mával šavlí sem a
tam, přičemž koulel očima a pod
nosem měl vousy. To byl ten největší
generál maharadžova

vojska a měl na prsou vyznamenání,
jelikož

všecky nepřátele pobil.

Za tím generálem seděli na slonech
ještě jiní generálové, ale to byli
generálové spíš

obyčejnější, také

neměli tolik vyznamenání, jelikož
pobili jenom sem tam nějakého
nepřítele, ale každý

měl šavli, flintu nebo levorvér a
dívali se hrdě. Někteří neměli docela,
ale docela nic, jenom otevřený
deštník a tak si seděli, ale dívali se
taktéž hrdě.

Uprostřed stál bílý slon s altánkem,

co měl červené a zlaté záclonky. Jak foukal vítr, tak se ty záclonky oddělávaly a my jsme tam viděli princeznu, jak tam sedí. Vedle ní seděl nějaký pán, a to byl družba. A měl vysoký, lesklý cylindr a černý frak a modré podvlékačky a na nohou červené bačkory. Tomu jsem se musil děsně smát, jelikož mně to bylo k smíchu, a ukazoval jsem ho Evě Svobodové, ale ona se koukala jenom na princeznu a pořád pryč říkala: "Vzala na ty šaty ten nejlepší, ten nejtěšší atlas, to se vidí na první pohled," a pořád mluvila o těch šatech a já jsem pravil, že mě to

nebaví. Eva se se mnou chtěla hádat,
ale vtom vyvedli slona pana
maharadži a to byl ten největší slon
ze všech, ten nejkrásnější bílý slon a
na hřbetě měl altánek ze zlatého a
stříbrného mřížoví a na střeše toho
altánku byla korouhvička, která se
točila podle toho, jak vítr do ní
foukal. A hřbet slonův pokrýval
pestrý koberec.

Když jsme se na to dívali, tak se na to
Jumbo taky díval, on si vzal tu
červenou čepičku,

aby mu to slušelo, a pořád pryč se

díval na toho maharadžova slona a
oči z něho nespustil. Ptal jsem se ho,
jak se mu to líbí, ale on potahoval
nosem a něco si pro sebe mumlal.
Káral jsem ho, že nemá potahovat
nosem, ale že si má vzít kapesník, co
si lidi pomyslí, ale on se

najednou dal do breče. Pravil jsem,
že je to hanba, když tak velký slon
brečí, a co je mu vlastně k brečení, a
on odvětil, že si myslel, že bude taky
pozvaný na veselku a že by taktéž
kráčel v průvodu, jelikož se na to
těšil jako blázen.

Pravil jsem, že my hoši, co spolu chodíme, jsme si taky myslili, že nás pozvou, komu by

napadlo, že nás vynechají, když se Pepek Zilvar tení, ale najednou nás nezná, dobře!, dobře!, my si to budeme pamatovat a ještě jsem pravil: "A už nebreč!"

Co jsem takto se slonem rozmlouval, ozvala se hudba silným hlasem a průvod se dal do

pohybu. A zvony vyzváněly a děla bouchala, bylo plno děsného rámusu

a veškeré obyvatelstvo se koukalo, jak si to svatební průvod šine do kostela.

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Avšak já jsem si najednou vzpomněl, že naši přece musí vidět tu slávu a Kristýna taky

musí vidět tu slávu, aby to mohli každému vypravovat, pročť jsem přestal stát na ulici a začal jsem velice utíkat. Eva za mnou křičela: "Kam letíš, ty blázne? Ted' přece

přijde to nejlepší," ale já jsem
odvětil:

"Nezdrťuj mne, jelikoť musím bēťet
domů, aby tatínek s maminkou a i
Kristýna viděli tu slávu a mohli to
každému vypravovat," a Eva pravila:
"Ale přijd' brzy."

Kdyť jsem přiběhl domů, tak jsem
byl celý udýchaný, jelikoť jsem
děsně rychle utíkal, a

byl jsem celý říčný a ve spáncích
mně t'ukalo a ústa jsem měl celá
spálená. A křičel jsem mocně:

"Uť jdou, uť

jdou!"

Maminka mně domlouvala, ať se
upokojím, a tatínek pravil žalostným
hlasem: "To je

trápení, to uť

opravdu není k vydrţení."

Ale já jsem byl celý netrpělivý, ťe
mluví řeči a zatím třeba bude po
všem, pročeť jsem

pravil:

"Utíkejte, oni rozhazují koláče a lidi je chytají, abysme si taky nějaký chytili, a kde je Kristýna? Ona musí jít s námi."

Maminka pravila, že Kristýna šla k vantrokám máchat prádlo, a já jsem velice křičel, at'

všeho nechá a honem, honem přijde, dřív než bude po všem. A maminka mně chtěla dát

meducínu, já jsem jí

odstrkával ruku se lžičkou a bylo mně do bréče, že se naši k ničemu

nemají, pročejť jsem

řval na celý

barák a lidi, co byli v krámě, se
koukali do pokoje, kdo to tak řve, a
byla tam také Kozí

Kuncka a ta se velice rychle
křičovala a pravila: "Pětranná hodino,
aby se mu to nevrazilo do hlavy, to
by byla pěkná

polízanice!"

Ale nebyl čas k mluvení řečí, pročejť
jsem popadl maminku a tatínka za

ruku a vyskočili

jsme ze dveří a vyletěli jsme do výšky a letěli jsme pořád výš a výše, ať naše město bylo malinké jako krabička s hračkami a lidi byli jako pinkalinky a byli jsme hrozně vysoko. A Kristýna utíkala za námi a nesla koš s prádlem, a jak tak utíkala, tak rozhazovala po nebi košilky, podvlékačky, jupičky a ťivůtky a vítr do toho foukal a kusy prádla pluly po obloze, ale Kristýna na to nedbala a utíkala pořád pryč. A byli jsme už u samého nebe, já jsem utíkal napřed, abysem jim ukazoval cestu, jelikož

jsem všude trefil, a tatínek pomáhal mamince skákat přes obláčky, ona si stoupala nohou na jeden a tatínek jí podal ruku a ona skočila na druhý obláček a bála se, aby se nesmekla, jelikož měla vysoké kramflíčky, a Kristýna děsně kvičela, jelikož se bála lézt po těch hrozných vejškách a my jsme byli hnedlino u samého slunce, bylo vám tam hrozné horko, ve slunci to hučelo a prskalo a škvařilo se a my jsme pořád skákali a velice jsme se udýchali, jak jsme spěchali.

A já jsem měl pořád děsný strach, že

bude po všem, neť tam přiběhnem,
ale naštěstí jsme

přišli včas, i slyšeli jsme, jak zvony
hlaholí, děla strašlivě bouchají a
hudba hraje neobyčejně krásně.

Postavili jsme se na ulici na bednu
od cikorky, abysme lépe viděli, a já
jsem našim ukázal pana maharadťu s
paní maharání, jak seděli v altánku,
nevěstu jsem jim ukázal i Pepka

Zilvarového a vojenské pány a vůbec
všecko, všecinko. A byl tam s námi
také pan Brabec s paní Brabcovou a
pan krejčí se chlubil, že ušil řenichovi

Pepkovi soukenný obleček a že
udělal do kabátku futro z
tuplovaného hedvábí a že ten obleček
uťije, ať ho to bude. mrzet. A tatínek
si zapálil cikáro a spokojeně

bafčil a moc se koukal, maminka se
taky koukala a Kristýna se nejvíc
koukala a pravila,

že v Rampuši se taková

paráda nevidí, jak je rok dlouhý, a že
v Indii uťijí lidi zadarmo víc než u
nich v horách za celou desítikorunu.

Já jsem se našich ptal, jak se jim to

líbí, a tatínek pravil: "Indie se mně líbí ze všeho nejvíc," a maminka pravila to samé, pročť jsem byl velice hrdý a maminka ještě pravila, abych si to tak nebral, že by se mně pak o tom v noci zdálo, a já jsem pravil, at' nemá strach, že se mně o tom nebude zdát. A Eva stála s námi také na bedýnce, vystupovala na špičky a děsně kulila vočadla a pravila, že by zrovna takovou veselku chtěla mít, jelikoť by holky pak měly obrovského vzteka a nejvíc Božena Šebková.

Najednou z ničehoť nic naši už nestáli na bedýnce, ale někam se mně ztratili, a já jsem je začal hledat a pořád jsem je hledal, lezl jsem vám pod postel, koukal jsem se do všech skříní, nahlížel jsem pod pekýlek a za kamna, pak jsem šel na půdu a nikdeť nic, měl jsem hrozný

strach, kde by mohli být, nařídil jsem Kristýně, aby rozsvítila svíčku, že se musím podívat do sklepa, a pořád jsem se koukal, kde by naši byli, až mně Eva povídala: "Kam to pořád lezeš, kam se to pořád koukáš?, už tě hezkou chvíli PDF created with

pdfFactory trial version

www.pdfactory.com

pozoruju, co vyvádíš. Vždyť jsme v kostele, tak se chovej mravně a dávej pozor, jak si

řeknou před oltářem své neodvolatelné „ano“ ...“ Pročet jsem na chvílku zapomněl na rodiče a Pepek Zilvar s královskou princeznou stáli před oltářem a velebníček k nim mluvil řeči a na kůru zpívali velice tenkým hlasem a nevěsta měla hustý závoj a ťenich

zase bílé rukavičky a díval se velmi mravně. I udělalo se v chrámě silné ticho a Eva mně šeptala: "Ted' přijde to hlavní, já jsem báječně

řádostivá," když tu Bejval Antonín zařval strašlivým hlasem: "Přiblížila se chvíle neobyčejné pomsty, kterou jsem extra vynalezl!" a hodil k oltáři zasmrádlým pštrosím vejcem, které předtím nosil několik dní pod košilí, aby bylo akorát.

Vejce zasáhlo řenicha do hlavy a puklo, ono mu to teklo po tváři a vzápětí se rozlehl

prostorou chrámovou neslýchaný
zápach, jakého není pamětníka.

V chrámu nastalo ustrnutí a nikdo
ani nedutal. Do toho ticha pravil
ťenich silným hlasem:

"Který
pacholek to učinil?" a brečel.

Kněz přestal mluvit a měl otevřená
ústa a řeči mu umlkly. My jsme také
mlčeli, ani jsme

se nehýbali, já bysem byl nejradši,
kdybysme šli od toho pryč, a tahal

jsem Bejvala za šos, abysme už

radši byli venku, ale on se nehýbal,
jelikož se kochal svým vynálezem,
tak jsem zůstal,

Čenda taky zůstal, Éda taky zůstal i
Eva zůstala

a všichni jsme se koukali, jak
ženichovi teče tloutek po obličeji a
kape mu na nový

obleček, ať byl celý

zamazaný a ukrutně to zatouchalo.

Podruhé se ozval ťenichův hlas :
"Který pacholek to učinil?" a brečel a
my jsme neříkali nic. Pan maharadŧa
neobyčejně zčervenál a sáhl si na
meč a paní maharání taky zčervenala
a oba byli zlí a po nich zčervenalo
veškeré panstvo. Každý se točil po
nás, ale my jsme stáli spravedlivě a
koukali jsme se ctnostně.

Potřetí se ozval ťenichův hlas :
"Který pacholek to učinil?" a nevěsta
pravila: "To nemohl být nikdo jiný
neŧ Pét'a, jelikoŧ on se na nás příšerně
šklebil, když jsme šli k oltáři."

"Tak?" otázal se Pepek děsným hlasem a pravil: "Pust'te mne na něho, já mu to musím vykreslit a budu s ním hotov ancvaj."

A on utíkal na mne a princezna se zas řítla na Evu a pravila: "Tahle ho ke všemu

poňouká!" A jak to pravila, tak všichni lidé v kostele začali křičet, že je to škandál, a pan maharadža pravil silným hlasem, že musí zakročit, aby se to podruhé neopakovalo, a ten tlustý generál hrozně točil šavlí, ať se to blýskalo a všecko panstvo tasilo

meče a přísahalo pomstu.

Princezna popadla Evu za pačesy a
Eva ji popadla taky za pačesy a
tahaly se za rulíky a

Eva křičela: "Myslíš si, ty dūro, ťe
kdyť máš vlečku na dva metry
čtyrycet, ťe si smíš dovolovat?",
pročeť

nastala děsná ostuda, ano i mela.

Pan maharadťa skočil na Bejvala
Antonína a Bejval pravil hrdě: "Tak
si pojd'!" a pan maharadťa pravil: "Ty
kluku uvozřená, já tě musím zabít," a

Bejval odvětil chladnokrevně: "Zab si - tvůj tatínek bude platit pokutu," načež se začali boxovat. Paní maharání pravila: "Jen pomalu, já to nemám ráda." Nějaký vojín dal Čendovi obrovskou facku a ten mu ji vrátil a vojín pravil:

"Tak ty se pereš?"

Dobře!" a dal mu zase jednu facku a ještě obrovštější, ale Čenda se vyzná, pročť mu dal dvě facky rychle za sebou a vojín brečel: "Počkej, ty votroku, ať půjdeš kolem našich, tatínek ti dá!" a utíkal. Mne popadl

indický kostelník za límec a táhl mne ke dveřím a pravil: "Ty pohane, ty uličníku, ty povstalče, ty zbrojnoši římský, teď půjdeš se mnou na obec," ale já jsem se mu vysmekl a pravil jsem:

"Nechte si to, jo? Já vám taky nic nedělám," on však pořád křičel, že musím na tu obec, jelikož dávám špatný příklad a jsem černá ovce mezi bílými, a já jsem pravil:

"Náhodou jste ještě černější ovce," a on pravil: "Podívejte se na něho, on má ještě hubu," a strčil do mě a já jsem pravil: "Strkejte si do své

babičky,

dědku plesnivý," a on pravil, že to není ode mě řádné chování v chrámu Páně, a honil

mne sem i tam. Viděl jsem, jak Éda Kemlink seděl jednomu generálovi na prsou a kroutil mu vší silou nos a ten generál těžce oddychoval a křičel: „Lidičky, kde jste kdo! Pomoc! Ten raubíř by jednoho zmrzačil!", a když jsem běžel kolem, tak jsem k němu pravil: "Jste si sám tím vinen, proč nás nenecháte bejt?" a generál odvětil hrdě: "Kroutíš ty mně nos,

nebo mně ho kroutí někdo jiný? Tak vidíš a koukej mazat, neť něco popadnu!" Chtěl jsem mu na to něco odvětit, jenomže kostelník mne honil. PDF created with pdfFactory trial version www.pdffactory.com

A ten křik a ten rámus byl čím dál větší, cucky lítaly na všechny strany a byla to děsná

mela. Všichni hoši potom říkali, že to byla nejkrásnější pranice vůbec. A jako by toho bylo ještě málo - zástup opic vnikl do chrámu a účastnil se rvačky. V tom chumlu jsem

zpozoroval, jak Jumbo praštil
chobotem maharadžova slona přes
hřbet a pravil: "Na tebe, holomku,
mám už

dávno ťízeň," a maharadžův slon,
divoce se zachechtav praštil zase
Jumba chobotem přes hřbet a vece:
"Ty nácku jeden, já tě tak zmaluju, že
uslyšíš andělíčky zpívat," a tak se
horlivě potýkali.

Veliký tygr, trochu už postarší, byl
skokem uvnitř a smál se: "Tohle jest
mi pěkné

vyražení, jsem zvědav, kdo si to se mnou rozdá." Sotva to dořekl, již mu skočil jiný tygr na záda a oni se váleli po koberci a strašlivě řvali. Připletla se do toho chumlu krajta tygrovitá a praštila ocasem jednoho ministra. Bylo to jako bejkovcem přes záda, pročeť ministr ukrutně zaječel, popadl levorvér a střelil hada do břicha a had křičel žalostným hlasem: "Pánové, on mne načisto, ale načisto zavraždil a já

jsem ho jenom trošku pohládil."

Ono se to rvalo všechno, venku před

chrámem se prali lidi, koně i krávy,
prali se psi i

ptáčkové na stromech, i motýli na
zahradě a mouchy v kuchyni, a každý
dělal, co mohl. A když

to bylo v nejlepším, tak paní
maharání pravila vysokým hlasem, že
to musil každý slyšet: "Co se panstvo
perete? Já se vám divím. Vždyť vším
je vinen ten kluk Bajzův, ten je
všeho původa a nikoho nenechá
bejt." A pan maharadža odpověděl
hlubokým hlasem: "To je prauda
praudoucí, pročť vzhůru na něho!"

A rázem ustala rvačka a všecko, lidi, šlechtici, kluci, dobytek, panstvo, kněz i kostelník, ano i princezna se řítili na mě, jako bysem já za všecko mohl a já jsem přece nic nedělal a ještě jsem jiné napomínal k slušnosti a teď to bylo všecko na mně. Potýkal jsem se udatně, ale co to bylo všecko platné, když jich byla přesila, všichni byli najednou proti mně, tak jsem chtěl utéci, ale ono to vůbec nešlo, nohy mne nechtěly poslouchat, jako by patřily cizímu, a já jsem začal křičet: "Ať mě nechají, když jim nic nedělám! Oni sami začali, já jsem si hleděl svého a teď je všecko na

mně!" a řval jsem, čím dál tím více, až jsem zpozoroval, že mne tatínek drtí za rameno a praví : "Tak už dost a konec, my jsme u tebe a neboj se."

Když jsem uviděl tatínka, tak jsem se upokojil, jelikož tatínek je ze všech nejsilnější a

každého přemůže, takovou jim dá, no, uvidíte! a maminka pravila jemným hlasem: "Ale, ale, Petinko, kdo bude takhle vyvádět?" A já jsem ještě trochu brečel, ale ne moc a pravil jsem vyčítavě "Vy jste si šli pryč

jakoby nic a nechali jste mne tam samotného, abysem se pral se všemi," a byl u mne taky pan doktor a ten pravil: "Nonono, junáku!" a já jsem pravil zamračeně: "Nejsem u vás řádný junák a nechte si to!" Jelikož jsem měl podezření, že pan doktor také patří mezi nepřátele, mně pořád připomínal toho generála, co mu Éda Kemlink kroutil nos. Pročež jsem pravil: "Můžete být rád, že vám nos ještě drží," čemuž se pan doktor zasmál silným hlasem: "Hohoho!"

Potom se pan doktor podíval na teploměr, zavřel svůj kufríček a

pravil: "Nyní jsme z

nejhoršího venku, hlavní věc jest klid, jenom klid a pořád klid," a podal našim ruku a ještě pravil:

"Jsem váš

nejuctivější sluha."

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

Co asi dělá pan maharadža s paní maharání a co ta princezna? Co dělá krejčí Brabec s

paní Brabcovou, co ti hadi, tygři,
sloni, opice a ostatní domorodcové?
A jestlipak má Jumbo ještě tu hezkou
červenou čepičku a pamatuje se na
toho, kdo mu ji koupil? A co Indie?
Je vůbec nějaká Indie, či se
vyskytuje jenom v atlasu?

Nechci se ptát našich, protože oni
hned hartusí a chtějí, abych moc
nemluvil a bral tu

nedobrou meducínu. Ještě jsem si
myslil, že bych snad o tom mohl
mluvit s Kristýnou, ale jen jsem řekl:
"Indie," už se začala chechtat, pročť

jsem jí pravil: "Ty Rampepurdo
rampepurd'ácká, ze všech
nejrampepurdovatější!"

Celé noci spím jako špalek a nic se
mně nezdá. Tuhle mně Kristýna
půjčila zrcátko a já

jsem se divil, že mám obličej docela
malilinký jako panenka, co patří naší
Mančince. Všichni říkají, že jsem byl
velice nemocen, a náš Ladislav
poslal psaní, ve kterém bylo
napsáno:

"Doufám, že milý bratr Petr nabude s

boť pomocí vbrzku ztraceného
zdraví a ještě jednou Vás všechny
srdečně zdraví Váš věrný

syn Ladislav."

Dnes byli u mě návštěvou hoši, co s
nimi chodím, jelikož pan doktor
dovolil, že už můžou

přijít, tak oni přišli. Stáli kolem
postele a byli čtyři a se mnou jich
bylo pět. Byl mezi nimi také Pepek
Zilvar a já

bysem se ho rád byl otázel, jestli se
doopravdicky oženil nebo co s ním

je, ale on nic

nemluvil, asi se mu nechtělo před ostatními. A hoši mně vypravovali řeči, co je nového. Pravili, že máme nového pana učitele, on je ještě strašlivě mladý, pročť se mu říká učitelský spomocník, ale zato umí strašně rychle utíkat a hraje levé křídlo za S. K. Ctibor. Při posledním mistráku se utrhl a dal sám tři kusy, jeden z nich volejem.

A ještě pravili, že když jsem onemocněl, tak se musilo všechno vybělit a tři dny nebyla

škola, z čehoť

byla mezi ťactvem ukrutná radost a veselí.

Tázał jsem se jich: "Jestlipak, kluci, jste mně za to vděčni?" A oni odvětili, ťe kaťdý mne chválí a praví, ťe jsem pašák, jelikoť mám spálu, coť jest povedená věc a já jsem na to velice hrdý. Ale pořád mne to trápí, jak to bylo s tou Indií, a z hlavy mně to nejde. Proto jsem si umínil, ťe hochy vyzkouším. Jestli se podřeknou, tak je to dobré, když ne, tak nic.

A tak, když byli tuhle zase u mě, znenadání jsem vybafl silným hlasem: "Indie?" a pozoroval jsem je lstivým zrakem, co bude.

A hoši odvětili jednohlasně silným hlasem: "Indie!"

Znovu jsem se na ně zadíval lstivým zrakem a otázel jsem se ještě silnějším hlasem:

"Kalkuta?" A oni sborem odvětili silným hlasem : "Kalkuta!"

Opět jsem se na ně zadíval lstivým zrakem a najednou jsem se otázel:

"Maharadža?" Oni však odvětili ještě silnějším hlasem: "Maharadža!" a Bejval pravil, že tohle jest vlastně primovní hra, kterou nazval hrou v Indii, a že bysme ji mohli často hrát, a já jsem pravil:

"To bysme mohli, jelikož všichni dobře víme, jaká ta Indie jest," a přitom jsem se na ně díval lstivým zrakem, co tomu řeknou, jestli se konečně prozradí. Ale hoši neřekli nic, jenom Éda Kemlink pravil: "To se vr!" Tak už jsem se neudržel a přímo jsem se zeptal Pepka Zilvarového, co mu řekl tatínek, když

se ořenil. Pepek se děsně zasmál a pravil: "Jdi, ty votroku!" a ostatní hoši se taky smáli a Čenda Jirsák se divil, kde ty nápady беру. A já jsem jim pravil, at' si jdou domů, že se mi chce spát, a oni šli a pravili:

"Tak nazdar!"

A dlouho jsem byl mrzutý, že nemůžu přijít na kloub tomu, jak to s tou Indií bylo, a

strašně mně

bylo Líto, že by z těch podivuhodných dobrodružství nemělo

být nic, že by to mělo být

jenom mámení a přelud. I hrozně jsem tesknil po Indii, kde jest všechno krásné, nejkrásnější ze všeho na světě. Doufal jsem, že aspoň na noc mě přijde Indie opět navštívit, ale ona nedala o sobě vědět. A já jsem si pořád nemohl v hlavě srovnat: Bylo, bylo a najednou není nic?

A když přišla jednou ke mně Eva Svobodová, tak jsem přímo na ni uhodil: "Evo, ty jseš přece chytrá holka?"

"To jsem," odvětila ona.

"Pamatuješ se teda na tu veselku v Indii?" "Jakou veselku?" divila se.

"No, přece - jak se ženíl Pepek Zilvar s královskou princeznou."

Eva otevřela svoje modrá vočadla na celé kolo.

"Pepek Zilvar? S královskou princeznou? No, ne!"

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com

"Evo," pravil jsem důtklivým hlasem, "vzpomeň si, jaks sama povídala, že princezna má šaty z tětchého atlasu a vlečku dva metry čtyřicet."

"Šaty z tětchého atlasu? A říkáš, že měla vlečku dva metry čtyřicet? To musila být krásná veselka. A bylo tam hodně lidí? A co družičky? Co měly na sobě, povídej! A hudba byla a zpěv?"

A měla nevěsta věneček? A jaké to bylo, když si před oltářem řekli své neodvolatelné „ano“?

Plakala nevěsta hodně? Tak povídej, člověče!"

"Co bych povídal? Víš všechno zrovna tak dobře jako já. Byli jsme tam spolu. Jen si

vzpomeň." Eva chvíli přemýšlela a pak smutně zavrtěla hlavou.

"Nic nevím," pravila. "Nikde jsem nebyla. Z domova jsem paty nevytáhla. Škoda. Indická veselka - to musí být něco báchorečného."

Když Eva odešla, tak jsem se podíval na své nohy. Mám nohy vrabčí.

Zkoušel jsem se

projít po pokoji, ale nesvedl jsem to. Bylo mně dusno a hlava se mně točila. Myslím si, že bych nepřemohl ani Vendu Štěpánkového: Ale já brzy okřeju a zesílím a pak se každému postavím.

Á-no! To se mně chce - spát -

PDF created with pdfFactory trial
version www.pdffactory.com